Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Dumas, Alexandre.; af A. Dumas ; oversat af W. Thisted.
Titel | Title:	De tre Musketerer : en historisk Roman
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 3
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Jordans Forlag, 1856
Fysiske størrelse | Physical extent:	3 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58 - 150

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 109943

+Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

De tre Musketerer.

En historisk Roman

af

A. Dumas.

Oversat

af

W. Thisted,

Cand.

Tredie Deel.

Kjøbenhavn.

Jordans Forlag.

Trykt hos H. C. Nissen.

1856.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

XXXIX.

En yndig Aabenbaring.

Ved den fastsatte Tid vare de fire Venner forsamlede hos Athos. Den travle Beskjæftigelse med Equiperingen var nu ganske ophørt, og deres Ansigter bare alene Udtrykket af Deres egne, særskilte Bekymringer; bag enhver lykkelig Nydelse af Nutiden skjuler sig en hemmelig Frygt for Fremtiden.

Planchet traadte rask ind og bragte to Breve med Udskrift til d'Artagnan.

Det ene var en Billet, lagt sammen i zirlig langagtig Form og tillukket med et smukt Segl af grønt Vox, hvori der viste sig en Due med en grøn Qvist i Næbet.

Det andet var en stor, firkantet Skrivelse, hvorfra Hs. Eminence, Kardinal-Hertugens frygtelige Vaaben glimrede Modtageren imøde.

Ved Synet af det mindre Brev følte d'Artagnan sit Hjerte hoppe af Glæde; thi han troede at gjenkjende Skriften. Endskjøndt han kun havde seet denne

Haandskrift en eneste Gang, stode dens Træk dog uudsletteligt indgravne paa hans Hjertes Tavle.

Han greb altsaa først efter Billetten og aabnede den utaalmodigt. Dens Indhold var følgende:

— Gaa næste Onsdag, Kl. 6—7 om Aftenen, ud ad Veien til Chaillot, og see opmærksomt ind i alle Karrether, som passere forbi. Men dersom De elsker Deres eget Liv, og Deres, som De har kjær, saa sig intet Ord, gjør ingen Bevægelse, som maatte vise, at De har gjenkjendt hende, som udsætter sig for Alt, alene for et kort Øieblik at nyde Synet af Dem. —

Underskrivt fandtes ikke.

— Det er en Snare, — yttrede Athos: — gaa ikke derhen, d'Artagnan! —

— Jeg troer dog, — svarede d'Artagnan: — med temmelig stor Sikkerhed at gjenkjende Haandskriften. —

— Den kan være eftergjort. Kl. 6—7 om Aftenen er Veien til Chaillot aldeles øde; De kunde ligesaa godt spadsere i Skoven ved Bondy. —

— Men hvis vi nu gik Alle derud? — raabte d'Artagnan: — Det skulde dog gaae til med Satans Kunst, om Man skulde sluge os alle Fire, med Tjenere, Heste og Vaaben; jeg svarer for, at den Mave, der paatog sig dette Stykke, vilde komme til at lide af Ufordøielighed. —

— Vi vilde faae Leilighed til at vise vor ny Equipering. — meente Porthos.

— Men dersom det er et Fruentimmer, der har skrevet Billetten, — indvendte Aramis: — og samme Fruentimmer ikke ønsker at blive seet, maa De, d'Artagnan, vel overveie, om Dette ikke vilde være at blotte

hende, en Ting, som en Adelsmand under ingen Omstændigheder maa gjøre sig skyldig i. —

— Vi kunne jo holde os tilbage, — meente Porthos: — og lade d'Artagnan alene gaae frem. —

— Ja, men et Pistolskud er snart løsnet ud af en Karreth, som jager afsted i Galop. —

— Bah, — udbrød d'Artagnan: — Man vil feile mig! Vi samles da omkring Karrethen, og gjøre det af med Dem, der sidde indeni, undtagen Een; saa have vi dog saa mange færre Fjender! —

— Han har Ret! — raabte Porthos: — En Smule Slagsmaal! Vi maa desuden prøve vore Vaaben. —

— Vi kunne min Tro nok unde os den Fornøielse, — yttrede Aramis paa sin sædvanlige blide, skjødesløse Maade.

— Som De da vil! — indrømmede Athos.

— Mine Herrer, — bemærkede nu d'Artagnan: — Kl. er halv Fem, og vi have ingen Tid at give bort, hvis vi Kl. Sex skulle befinde os paa Veien til Chaillot. —

— Dersom vi altsaa ikke gaae strax, vil Mødet forfeiles, — tilføiede Porthos: — hvilket vilde være stor Skade; gjør Dem altsaa færdige, mine Herrer! —

— Men, d'Artagnan, De glemmer ganske det andet Brev; — paamindede Athos: — imidlertid antyder Seglet dog, at det nok fortjener at aabnes. Hvad mig angaaer, min kjære d'Artagnan, saa erklærer jeg, at dette Brev er mig af langt større Vigtighed, end den lille Lap, som De nylig saa varsomt puttede ind paa Brystet. —

D'Artagnan rødmede.

Men han fattede sig i en Hast, og raabte:

— Nu, mine Herrer, saa lad os altsaa skride til at tage Seglet af den vigtige Hemmelighed, som Hs. Eminents har at betroe mig! —

Han brød Brevet, og læste:

— Hr. d'Artagnan, Medlem af Kongens Garde, Hr. des Essarts's Kompagni, ventes i Kardinalens Palads iaften Kl. Otte. —

— Lahoudinière,
Gardekapitain. —

— Det var som Pokker! — raabte Athos: — Dette Stevnemøde er rigtignok endnu mere foruroligende end det andet! —

— Jeg kan gaae fra det ene til det andet; — yttrede d'Artagnan: — det første Møde er Kl. Syv, det andet Kl. Otte. Det Ene maa gjøres, og det Andet ikke forsømmes. —

— Hm, — lod Aramis sig høre: — jeg gik ikke; en ridderlig Herre kan ikke undslaae sig for et Stevnemøde, som en Dame har bestemt ham, men er han klog, vil han ikke betænke sig paa at undskylde sig hos Hs. Eminents, og blive borte, især, naar han har visse Grunde til den Tro, at Man har sat ham Stevne i et ganske andet Diemed end at sige ham Artigheder.—

— Jeg er af samme Mening. — erklærede Porthos.

— Mine Herrer, — svarede d'Artagnan: — jeg modtog for nogen Tid siden en lignende Indbydelse fra Kardinalen gjennem Hr. de Cavois; jeg undlod at følge den, og næste Dag hændtes mig en stor Ulykke jeg mener, Constances Bortførelse. Under alle Omstændigheder gaaer jeg. —

— Dersom De er saa enig med Dem selv, — sagde Athos: — saa gaa da! —

— Men Bastillen! — paamindede Aramis.

— Bah! Jeg har jo Dem til at trække mig igjen ud derfra! —

— Uden al Tvivl, — svarede Aramis og Porthos med en beundringsværdig Fripostighed, som om der var Tale om den simpleste og naturligste Ting: — uden Tvivl ville vi skaffe Dem ud igjen; men, da vi skulle reise iovermorgen, gjorde De dog bedst i, ikke at søge Logi i Bastillen. —

— Vi gjøre bedst i, slet ikke at forlade ham iaften; — yttrede Athos: — lad os alle Tre vente ham ved Paladsets Dør, Hver af os med et Følge af tre andre Musketerer. Dersom vi see nogen Vogn af mistænkeligt Ydre forlade Paladset, ville vi kaste os over den. Det er længe siden, at vi have havt Fingre i Hr. Kardinalens Gardister; Hr. de Treville maa anfee os for døde. —

— De er en født General, Athos. — sagde Aramis: — Hvad siger De om denne Plan, mine Herrer? —

— Den er herlig! — raabte de unge Mænd eenstemmigt.

— Nu, — yttrede Porthos: — jeg løber strax hen i Hotellet for at bede vore Kammerader holde sig færdige Kl. Otte; Mødestedet skal være Pladsen ved Kardinalens Palads. De maa imidlertid lade Lakaierne sadle Hestene! —

— Jeg har ingen Hest; — bemærkede d'Artagnan: — men jeg vil tage en i Hr. de Trevilles Stald. —

— Behøves ikke; — meente Aramis: — De kan tage en af mine. —

— Hvormange har De da? — spurgte d'Artagnan.

— Tre. — svarede Aramis med et Smiil.

— Min kjære Ven, — yttrede Athos: — De er sikkert den bedst lønnede Digter i hele Frankrig. —

— Og Navarra. — tilføiede d'Artagnan.

— Hør, min kjære Aramis, — vedblev Athos: — De veed sikkert ikke, Hvad De skal gjøre med de tre Heste. Jeg kan overhovedet slet ikke begribe, hvorfor De har kjøbt saamange. —

— Jeg har ogsaa kun kjøbt to. —

— Og den tredie er falden ned fra Skyerne? —

— Nei, den tredie blev mig bragt imorges af en Tjener uden Livree, som ikke vilde sige, Hvem han tilhørte, og som blot erklærede, at han af sin Herre havde modtaget Ordre.... —

— Eller af sin Herskerinde? —

— Gjør Intet til Sagen. — svarede Aramis rødmende, og vedblev: — At han af sin Herre eller sin Herskerinde havde modtaget Befaling til at sætte Hesten ind i min Stald, uden at sige, hvorfra den kom. —

— Saadanne Ting hændes alene Digtere. — bemærkede Athos alvorligt.

— Hvilken af de to Heste rider De selv, Aramis, den, som De har kjøbt, eller den, som Man har foræret Dem? —

— Naturligviis den, som Man har foræret mig. De begriber vel, d'Artagnan, at det vilde være en Uartighed.... —

— Mod den ubekjendte Giver, — fortsatte d'Artagnan.

— Eller mod den hemmelighedsfulde Giverinde. — varierede Athos.

— Den, som De har kjøbt, er Dem altsaa til ingen Nytte? — spurgte d'Artagnan.

— Saa omtrent. —

— De har selv udsøgt den? —

— Med den størst-mulige Omhu; Nytterens Sikkerhed, veed De, afhænger næsten altid af hans Hests Dygtighed. —

— Nu, saa overlad mig den for Indkjøbsprisen! —

— Jeg vilde just tilbyde Dem den, min kjære d'Artagnan; De kan jo altid engang ved Leilighed, naar Rigdommen kommer til at trykke Dem, afgjøre denne Ubetydelighed. —

— Hvormeget koster den? —

— Otte hundrede Livres. —

— Her har De fyrretyve dobbelte Pistoler, min kjære Ven; — sagde d'Artagnan, idet han tog den nævnte Sum op af Lommen: — jeg veed, at det er den Myntsort, hvori Man betaler Dem Deres Digte. —

— De er altsaa Kapitalist? — raabte Aramis.

— Ja, det kan De stole paa. —

D'Artagnan lod Resten af Pistolerne klinge i Lommen.

— Send Deres Sadel hen i Musketerernes Hotel; saa kan Man bringe Dem Deres Hest tilligemed de andre! —

— Meget vel! Men skynd Dem; Klokken er snart Fem! —

Et Kvarteer efter kom Porthos tilsyne paa Hjørnet af Gaden „Ferou" paraderende paa en stolt Gange; ham fulgte Mousqueton paa en Hest fra Auvergne, rigtignok lille, men sluttet. Porthos straalede af Glæde og Stolthed.

I samme Øieblik kom Aramis frem ved Gadens modsatte Ende, paa en herlig engelsk Løber. Bazin fulgte ham paa en smuk Graaskimmel, førende ved Tøilen en kraftig Meklenburger, det til d'Artagnan bestemte Dyr.

De to Musketerer mødtes ved Huusdøren. D'Artagnan og Athos betragtede dem gjennem Vinduet.

— Det var dog en Satans stolt Hest, De har der, min Kjære! — tilraabte Aramis sin strunke Ven.

— Ja, — svarede Porthos: — det var den, som Man havde tiltænkt mig fra Begyndelsen af. En slet Spøg fra Mandens Side havde underskudt en anden; men han har faaet sin Straf derfor, og jeg er kommen til min fulde Ret. —

Nu kom Grimaud, ledende sin Herres Hest ved Tøilen. D'Artagnan og Athos kom ned, kastede sig i Sadlen, og begave sig strax paa Veien med deres to Venner. Athos reed paa den Hest, som han skyldte sin Kone, Aramis paa den, som han havde sin Elskerinde at takke for, Porthos paa den, der skrev sig fra Prokurator-Hertuginden, og d'Artagnan paa den, som han havde sin gode Lykke at takke for; d'Artagnans Patronesse var uden Sammenligning den bedste.

Lakaierne fulgte.

Som Porthos havde tænkt, gjorde Optoget en god Virkning; dersom Madame Coquenard havde mødt Porthos, dersom hun havde kunnet see, hvorledes han tog sig ud paa sin stolte spanske Ganger, vilde hun have forsonet sig med den smertelige Aareladning, som hun havde underkastet sin Mands Pengekiste.

Nær ved Louvre mødte de fire Venner Hr. de Treville, som kom tilbage fra St. Germain; han stand-

sede dem for at yttre sin Tilfredshed med Deres Equipering. Strax havde en Klynge af nogle hundrede Gabere samlet sig om dem.

D'Artagnan benyttede dette Møde til at underrette Hr. de Treville om Brevet med det store røde Segl og det hertugelige Vaabenmærke; om det andet Brev taug han naturligviis bomstille.

Hr. de Treville bifaldt den Beslutning, han havde taget, og forsikrede ham om, at han, Musketeerkapitainen, hvis han ikke kom tilbage inden næste Dag, vel skulde vide at finde ham, hvor han saa end var.

I dette Øieblik slog et Taarnuhr Sex. De fire Venner undskyldte deres Hastværk og toge Afsked fra Hr. de Treville.

En rask Galop bragte dem snart paa Veien til Chaillot. Dagen begyndte at tage af; Vogne kom og gik af og til. D'Artagnan, ledsaget af sine fire Venner, forsømte ikke at lade sit Blik trænge ind i Karrethernes halvmørke Gjemmer; men han opdagede intet bekjendt Ansigt.

Endelig, efter et Kvarteers Venten, da Tusmørket allerede udbredte sig, viste der sig en Vogn, som i fuld Karriere kom jagende henad Veien fra Sevres. Følelsen sagde d'Artagnan alt længe forud, at samme Vogn indeholdt den Person, der havde sat ham Stevne. Den unge Mand blev selv forbauset over at føle sit Hjerte banke saa voldsomt.

Et kvindeligt Hoved bøiede sig ud af Vognslaget, tvende Fingre trykte mod Læberne, som for at anbefale Taushed, eller for at tilkaste d'Artagnan et Afskedskys. Den unge Mand udstødte et svagt Glædesskrig; denne Kvinde, eller rettere, denne Aabenbarelse,

— thi Vognen var faret forbi som et flygtigt Phantom — var Madame Bonacieux.

Efter en uvilkaarlig Tilskyndelse og uagtet den modtagne Anviisning satte d'Artagnan sin Hest i Galop, og havde i nogle faa Spring indhentet Vognen. Men Vognvinduet var hermetisk lukket; Synet var forsvunden.

Da erindrede d'Artagnan sig Billettens Ord: — Dersom De har Deres eget Liv kjært, og Deres, som De elsker, saa forbliv ubevægelig, som om De Intet havde seet! —

Han standsede derfor, skjælvende, ikke for sin egen Skyld, men for den stakkels Kvindes, som sandsynligviis havde udsat sig for en stor Fare ved at tilstaae ham dette flygtige Møde.

Vognen fortsatte sin Vei, og da det hele Tiden gik frem i flyvende Fart, havde den snart naaet Paris's Gader, og forsvandt.

D'Artagnan var bleven holdende ubevægelig paa samme Sted; han vidste ikke, Hvad han skulde tænke om denne Begivenhed. Hvis det var Madame Bonacieux, og hun var vendt tilbage til Paris, kunde han ikke begribe Hensigten med dette forbiflyvende Møde, med denne simple Udvexling af et gjensidigt Blik, med dette paa Lykke og Fromme tilkastede Fingerkys. Dersom det ikke var hende, hvilket i sig selv nok var tænkeligt, da det svage Lys, der endnu var tilbage, gjorde en Feiltagelse yderst let, — dersom det ikke var hende, maatte det Hele vel ansees for Indledningen til et Puds, Man vilde spille ham, hvorved Man havde brugt Madame Bonacieux, Gjenstanden for hans Tilbøielighed, som et Slags Lokkemad.

Hans tre Ledsagere nærmede sig ham. Alle Tre havde tydeligt seet et Fruentimmerhoved række sig ud af Vognen; men Ingen af dem, undtagen Athos, kjendte Madame Bonacieux. Athos's Mening var imidlertid, at det maatte være hende; desuden havde han, der var mindre spændt end d'Artagnan, i Vognens Baggrund troet at see et andet Hoved, nemlig et mandligt.

— Dersom det forholder sig saaledes, — meente d'Artagnan: — saa bringe de hende udentvivl fra eet Fængsel i et andet. Men Hvad have de dog ifinde med denne arme Skabning, og hvorledes skal jeg træffe sammen med hende? —

— Min Ven, — svarede Athos alvorlig: — husk paa, at de Døde ere de Eneste, som vi ikke ere udsatte for at møde i denne Verden. De veed det ligesaa godt som jeg selv, ikke sandt? Dersom Deres Elskerinde ikke er død, dersom det er hende, vi nylig have seet, vil De sikkert tidligt eller sildigt møde hende igjen, — ja, — vedblev han i denne menneskefjendske Tone, som undertiden var ham saa egen: — ja, maaskee tidligere end De ønsker det. —

Klokken slog halv Otte. Vognen var indtruffen en Snees Minuter sildigere end angivet var. D'Artagnan blev af sine Venner paamindet om, at han havde et Besøg at aflægge, medens De tillige erindrede ham om, at det endnu var Tid at undslaae sig derfor.

Men d'Artagnan var ligesaa nysgjerrig som stivsindet; han havde nu engang sat sig i Hovedet at indfinde sig hos Kardinalen, og faae at vide, Hvad Hs. Eminents vilde ham. Intet formaaede at rokke ham i denne Beslutning.

Man naaede Gaden „St.-Honoré“ og strax efter Kardinalens Palads; her fandt Man de tolv Musketerer, som Man havde hidkaldt, spadserende op og ned. Her først forklarede Man dem, hvorom der var Tale.

D'Artagnan var godt kjendt blandt Kongens Musketerer, hvoriblandt han, som Man vidste, snart vilde blive berettiget til at regne sig. Man betragtede ham derfor allerede forud som en Kammerad; deraf fulgte, at de tilstedeværende Musketerer med stor Glæde modtoge det Hverv, som Man havde bestemt dem. Desuden gjaldt det, efter al Sandsynlighed, om at spille Hr. Kardinalen og hans Folk et slemt Puds, og til lignende Foretagender manglede Dhrr. Musketerer aldrig Lyst.

Athos deelte dem i tre Partier, overtog selv Kommandoen over den første, overdrog Aramis Befalingen over det andet, og Porthos over det tredie; derpaa lagde Afdelingerne sig i Baghold, hver lige overfor sin Indgang.

D'Artagnan traadte dristigt ind gjennem Hovedindgangen.

Uagtet den unge Mand følte sig kraftigt understøttet, var han dog ikke ganske fri for Uro, idet han steg op ad den lange Trappe. Hans Opførsel mod Mylady lignede paafaldende et Forræderi, og han havde en Anelse om den politiske Forbindelse, som fandt Sted mellem Kardinalen og dette Fruentimmer. Desuden hørte Greven af Wardes, hvem han havde tilredt saa slemt, ogsaa til Kardinalens tro Tilhængere, og d'Artagnan vidste, at Hs. Eminents hang ligesaa stærkt ved sine Venner, som han viste sig frygtelig for sine Fjender.

— Dersom Wardes har fortalt Kardinalen hele

vort Mellemværende, hvilket ikke kan betvivles, dersom han har kjendt mig, hvilket er høist sandsynligt, maa jeg ligesaa godt først som sidst betragte mig som en forloren Mand. — sagde d'Artagnan hovedrystende til sig selv.

— Men hvorfor har han ventet indtil nu? —

— Ganske naturligt! — Mylady har klaget over mig med denne stinhellige, forstilte Smerte, som gjør hende saa interessant, og denne sidste Forbrydelse har bragt Karret til at flyde over. —

— Lykkeligviis — tilføiede han: — staa mine gode Venner histnede, og de ville ikke lade mig slæbe bort uden at forsvare mig. Imidlertid kan Musketeerkompagniet dog ikke ene føre Krig mod Kardinalen, som er Herre over hele Frankrigs Stridsmagt, og i Forhold til hvem Dronningen er uden Magt, Kongen selv uden Villie. D'Artagnan, min Ven, Du er modig, Du er klog, Du har fortræffelige Egenskaber; men Fruentimmerne ville blive Din Ulykke. —

Saavidt var han kommen, da han betraadte Forgemakket.

Han overgav Dørvogteren det Brev, der havde indbudt ham til Møde; Denne bad ham træde ind i et andet Gemak, som ved en Korridor stod i umiddelbar Forbindelse med Kardinalens Værelser.

Her maatte han vente.

I Gemakket fandt han fem, sex af Kardinalens Gardister, der strax gjenkjendte ham; de vidste, at det var ham, der havde saaret Jussac, og tilsmilede hverandre paa en ganske besynderlig Maade.

Disse Smiil vare i d'Artagnans Øine ligesaa mange slemme Varsler; men eftersom vor Gaskogner ikke let

lod sig indjage Skræk, eller snarere, eftersom han, takket være hans Landsmænds naturlige Stolthed, ikke lettelig røbede, Hvad der foregik i hans Sjæl, naar nemlig Det, der rørte sig i ham, paa nogen Maade lignede Frygt, — gjorde han sig det uden Omstændigheder bekvemt overfor Dhrr. Gardister, idet han med Haanden i Siden indtog en Stilling, der vidnede om den størst-mulige Selvtillid, og ikke var blottet for en vis imponerende Værdighed.

Den tjensthavende Dørvogter traadte nu atter ind, og bad d'Artagnan følge ham.

Det forekom ham, som om Gardisterne, da de saae ham fjerne sig, hviskende gjorde Hverandre betydningsfulde Meddelelser.

Han gik gjennem en Korridor, skred over en stor Sal, kom ind i Bibliotheket, og — befandt sig lige overfor en Mand, der sad foran en Pult og skrev.

Dørvogteren førte ham ind, og fjernede sig derpaa uden at sige et Ord; d'Artagnan blev staaende, og gav sig til at betragte denne Mand nøiere.

D'Artagnan troede først, at han havde at bestille med en Dommer, der gjennemgik de ham vedkommende Akter; men han mærkede snart, at Manden ved Pulten skrev eller snarere rettede Linier af ueens Længde, idet han skanderede Ordene paa Fingrene. Han befandt sig altsaa i Nærværelse af en Digter. Efter nogle Øieblikkes Forløb lagde Digteren sit Manuskript sammen; udenpaa Omslaget stod skrevet Navnet „Mirame" Tragedie i fem Akter.

Derpaa løftede han Hovedet.

D'Artagnan gjenkjendte Kardinalen.

XL.

En frygtelig Aabenbarelse.

Richelieu støttede Albuen paa Manuskriptet, lagde Hagen i Haanden, og betragtede d'Artagnan opmærksomt. Ingen havde et mere gjennemtrængende Blik end Kardinalen; d'Artagnan følte dette Blik gjennemfare hans Aarer som en brændende Feber.

Imidlertid tabte han ikke Besindigheden. Han stod med Huen i Haanden og ventede paa, at det maatte behage Hs. Eminents at tiltale ham, uden altfor stor Stolthed, men ogsaa uden overdreven Underdanighed.

— Min Herre, — begyndte Kardinalen endelig: — er De en vis d'Artagnan fra Bearn? —

— Ja, Monseigneur! —

— Der findes flere Grene af d'Artagnan'er i Tarbes og Omegnen; til hvilken Green henregner De Dem? —

— Jeg er en Søn af ham, der udfægtede Religionskrigene med den store Kong Henrik, vor naadige Herres Fader. —

— Det er godt. Det er altsaa Dem, der for syv, otte Maaneder siden forlod Deres Fædrehjem for at prøve Deres Lykke i Hovedstaden? —

— Ja, Monseigneur! —

— De kom til Meung, hvor der mødte Dem Et og Andet, Gud veed, Hvad; Noget var det imidlertid.—

— Monseigneur, — svarede d'Artagnan: — det er sagt i faa Ord, hvad der mødte .... —

— Behøves ikke, behøves ikke! — afbrød ham Kardinalen med et Smiil, der sagde, at han kjendte

Historien ligesaa godt som Den, der vilde fortælle den: — De var anbefalet til Hr. de Treville, ikke sandt? —

— Ja, Monseigneur; men just i dette ulykkelige Sammenstød i Meung .... —

— Gik Brevet tabt; — fuldførte Hs. Eminents: — ja, jeg veed det nok. Men Hr. de Treville er en duelig Physiognomiker; han seer ved første Diekast, Hvad der boer i et Menneske, og han har anbragt Dem i sin Svogers, Hr. des Essarts's Kompagni, med det Haab, at De engang ved Leilighed skal faae en Plads blandt Kongens Musketerer. —

— Monseigneur er grundigt underrettet. —

— Siden den Tid er der hændet Dem Meget og Mangeslags: De har gjort en Spadseregang bag Kartheuserklosteret, en Dag, da det havde været Dem langt gavnligere at have været et andet Sted. Dernæst har De med Deres Venner gjort en Reise til Badene i Forges. Hine have maattet standse deres Reise; men De fortsatte rask væk Deres. Det er ganske naturligt; De havde jo Erinde i England. —

— Monseigneur, — udbrød d'Artagnan ganske forbauset: — jeg reiste .... —

— Paa Jagt i Windsor, eller andetsteds; det kommer Ingen ved. Jeg veed det, fordi det hører til min Stilling at vide Alt. Ved Deres Tilbagekomst er De bleven modtaget af en høi Person, og jeg seer med Fornøielse, at De har bevaret det Erindringstegn, Samme ved denne Leilighed gav Dem. —

D'Artagnan greb efter Ringen, som han bar paa Fingeren som et Minde om Dronningens naadige Anerkjendelse af hans hengivne Tjeneste, og dreiede hastig Stenen indad; men det var desværre for silde.

— Den følgende Dag modtog de Besøg af Hr. de Cavois; vedblev Kardinalen: — han bad Dem om at indfinde Dem i mit Palads. Men De har ikke gjengjeldt dette Besøg, og deri har De gjort Uret. —

— Monseigneur, jeg frygtede for, at have paadraget mig Ds. Eminentses Unaade. —

— Og hvorfor det, min Herre? For at have udført Deres Ærinder med større Forstand og Mod end nogensomhelst Anden vilde have udført dem? Troer De, at De er udsat for min Unaade, naar De høiligen fortjener at roses? Jeg straffer alene Folk, der ikke adlyde, og ikke saadanne, der, som De, adlyde .... kun altfor vel .... For at bevise Dem, hvad jeg siger, beder jeg Dem gjenkalde Dem den Dato, da De blev indbudet til at møde hos mig; søg at erindre Dem Det, der mødte Dem samme Aften! —

Det var netop den Aften, da Madame Bonacieux's Bortførelse havde fundet Sted. D'Artagnan gyste; han gjenkaldte sig, at den stakkels Kone for neppe en halv Time siden var faret forbi ham, udentvivl endnu i den samme Magts Hænder, der havde ladet hende forsvinde.

— Da jeg nu, — fortsatte Kardinalen: — i nogen Tid slet ikke hørte tale om Dem, fik jeg endelig igjen Lyst til at vide, Hvad De tog Dem for. Jøvrigt er De mig virkelig ikke ringe Tak skyldig; De maa selv kunne indsee, hvormeget De er bleven skaanet under alle de foregaaende Omstændigheder. —

D'Artagnan bukkede ærbødigt.

— Dette, — vedblev Hs. Eminents: — var ikke alene grundet i en ganske naturlig Billighedsfølelse, men

ogsaa deri, at jeg med Hensyn til Dem havde dannet mig en vis Plan. —

D'Artagnans Bestyrtelse steg stedse høiere.

— Jeg havde allerede dengang, da De modtog min første Indbydelse, isinde at meddele Dem denne Plan; De indfandt Dem ikke. Lykkeligviis er der ingen Ulykke i Forsinkelsen; idag kan De blive underrettet om Det, De gik glip af sidst. Sæt Dem ned hos mig, Hr. d'Artagnan; De er altfor god Adelsmand til at modtage mine Meddelelser staaende. —

Kardinalen pegede med Fingeren paa en Stol, der stod ved Siden af hans egen. Den unge Mand var saa forbauset over hvad han hørte, at han først efter et nyt Vink af Kardinalen tog Plads paa det ham anviste Sæde.

— De er modig, Hr. d'Artagnan, — vedblev Hs. Eminents: — De er klog, hvilket er af endnu større Betydning. Jeg elsker Folk, der baade have Hoved og Hjerte. — Forskrækkes ikke! — fortsatte han smilende: — Jeg mener hermed Folk, der have Mod til at udføre klogt gjennemtænkte Beslutninger. Men endskjøndt De endnu er ung, og saa godt som neppe endnu indtraadt i Verden, har De allerede mægtige Fjender; dersom De ikke tager Dem iagt, gaaer det Dem galt. —

— Ak, Monseigneur, — svarede den unge Mand: — mine Fjender ville sikkert gaae af med Seiren; thi de ere stærke og vel understøttede, medens jeg staaer ganske ene. —

— Ja, det er sandt nok; men saa ene, som De end er, har De dog allerede udrettet Meget, og vil, hvis jeg ikke feiler, komme til at udrette endnu mere.

Imidlertid trænger De efter min Mening til at blive ledet paa den eventyrlige Løbebane, som De er slaaet ind paa; thi dersom jeg ikke skuffer mig, er De kommen til Paris i den ærgjerrige Hensigt at gjøre Deres Lykke. —

— Jeg er i de taabelige Forhaabningers Alder, Monseigneur. — svarede d'Artagnan.

— Der gives alene taabelige Forhaabninger for Dumrianer, min Herre, og De er en Mand med Aand. Lad høre, Hvad vilde De sige om en Fændrikspost i min Garde, og om et Kompagni efter endt Felttog? —

— Ah, Monseigneur! —

— De modtager det, ikke sandt? —

— Monseigneur .... — svarede d'Artagnan bestyrtet.

— Hvorledes, De afslaaer mit Tilbud? — raabte Kardinalen forbauset.

— Jeg har min Plads i Hs. Majestæts Garde, og har ingen Grund til Misfornøielse. —

— Men det synes mig, at mine Gardister ogsaa ere Hs. Majestæts, og at Man, naar Man blot staaer ved et fransk Korps, under alle Betingelser staaer i Kongens Tjeneste. —

— Monseigneur, Ds. Eminents har misforstaaet mig ....—

— De ønsker et Paaskud, ikke sandt? Jeg begriber det. Nu, dette Paaskud kan De snart faae. Avancementet, Felttoget, som nu skal aabnes, den gode Leilighed til Udmærkelse, som jeg tilbyder Dem: Dette er Nok i Verdens Øine. I Deres egne Øine maa Hensynet til sikkre og mægtige Protektioner gjelde Alt. De maa nemlig vide, Hr. d'Artagnan, at der er indløbet vægtige

Anklager imod Dem; De opoffrer Deres Nætter og Dage ikke udelukkende til Kongens Tjeneste. —

D'Artagnan rødmede.

— Jøvrigt — vedblev Kardinalen, idet han lagde sin Haand paa en Bunke Papirer: — iøvrigt har jeg her en Mængde Akter, som angaa Dem. Men førend jeg læste dem, ønskede jeg at have en Samtale med Dem. Jeg veed, at De er en Mand af fast Villie, og Deres Bedrifter kunne, naar der bliver anviist dem det rette Formaal, indbringe Dem store Fordele, medens De hidtil kun have ledet Dem Fordærvelsen imøde. Betænk Dem vel, og fat en Beslutning! —

— Deres Godhed nedtrykker mig, Monseigneur, — svarede d'Artagnan: — og jeg erkjender hos Ds. Eminents en Sjælsstorhed, der gjør mig lille og ussel som en Orm; men eftersom Monseigneur tillader mig at tale aabent.... —

D'Artagnan standsede.

— Javist, videre! —

— Saa vil jeg give Ds. Eminents at betænke, at alle mine Venner staae ved Musketererne og de kongelige Gardister, at derimod alle mine Uvenner ved et besynderligt Skjæbnens Spil staa i Ds. Eminentses Tjeneste. Jeg vilde derfor kun blive slet modtaget her, og ligesaa slet omtalt hist, hvis jeg gik ind paa det Tilbud, som Monseigneur har den Naade at gjøre mig. —

— Skulde De allerede have saa hovmodige Tanker, at jeg har tilbudt Dem mindre end De er værd, min Herre? — spurgte Kardinalen med et foragteligt Smiil.

— Monseigneur, De er hundrede Gange for god imod mig, og jeg føler tvertimod, at jeg langtfra har

gjort Nok for at fortjene en saa stor Godhed. La-Rochelles Beleiring skal nu begyndes, Monseigneur; jeg kommer til at gjøre Tjeneste under Ds. Eminentses Øine. Dersom jeg ved denne Beleiring skulde have den Lykke at opføre mig saaledes, at jeg fortjener Deres Opmærksomhed, nu, saa har jeg dog i det Mindste en iøinefaldende Vaabengjerning at støtte mig paa, og vil saaledes nogenlunde kunne retfærdiggjøre Ds. Eminentses Beskyttelse og Bevaagenhed. Enhver Ting maa have sin Tid. Siden vil jeg maaskee faae Leilighed til at træde over i Monseigneurs Tjeneste; nu vilde det have Udseende af at jeg solgte mig. —

— Det vil da sige, at De afslaaer at træde i min Tjeneste, min Herre? — spurgte Kardinalen i en harmfuld Tone, der imidlertid dog udtrykte en vis Agtelse: — Saa forbliv da fri; bevar Deres Had og Deres Tilbøieligheder i den gamle Stand! —

— Monseigneur... —

— Godt, godt, — afbrød ham Kardinalen: — jeg er ikke vred paa Dem derfor. Men De begriber, at jeg har Nok i at beskytte og belønne mine Venner; for mine Fjender bliver der naturligviis Intet tilovers. Imidlertid vil jeg dog give Dem et godt Raad. Glem det ikke, Hr. d'Artagnan; thi naar jeg unddrager Dem min beskyttende Haand, vil jeg ikke give en Skilling for Deres Liv. —

— Jeg skal erindre det, Monseigneur. — svarede Gaskogneren med ærbødig Selvtillid.

— Erindre Dem senere, og især, naar der møder Dem noget Ulykkeligt, — vedblev Richelieu med Betoning: — at jeg har søgt Dem, og at jeg har gjort,

hvad der stod i min Magt, for at afvende denne Ulykke fra Dem. —

— Jeg skal, Hvad der end hændes mig, — svarede d'Artagnan, idet han lagde Haanden paa Brystet, og bukkede sig: — bestandig nære en dyb Taknemlighed mod Ds. Eminents, for Det, De har gjort for mig. —

— Nu, saa ville vi, som De sagde, Hr. d'Artagnan, sees igjen efter Felttoget. — Jeg skal ikke slippe Dem afsyne; thi jeg følger med. — vedblev Kardinalen, idet han pegede paa en glimrende Rustning, som han agtede at benytte: — Naar vi saa komme tilbage, tales vi atter ved. —

— Ah, Monseigneur! — raabte d'Artagnan: — — Skaan mig for Vægten af Deres Unaade; forbliv neutral, naar De forresten finder, at jeg opfører mig som en Mand af Ære! —

— Unge Mand, — svarede Richelieu: — dersom jeg endnu engang kan sige Dem, hvad jeg har sagt Dem idag, lover jeg at sige Dem det. —

Disse Richelieus sidste Ord indeholdt en frygtelig Tvivl. De nedsloge d'Artagnan stærkere end en virkelig Trusel; thi de klang som en Advarsel. Mon Kardinalen skulde være i Begreb med at afvende en Fare fra ham, der truede hans Liv? Han aabnede Munden for at tale; men Kardinalen gav ham ved en stolt Gebærde Tegn til at fjerne sig.

D'Artagnan traadte ud; men i Døren var hans Fasthed nær ved at forlade ham, og der manglede kun Lidet i at han var vendt om. Men Athos's alvorligædle og strenge Ansigt traadte for hans Sjæl; dersom han indgik paa de Vilkaar, Kardinalen tilbød ham, vilde

Athos ikke længer give ham Haanden, ikke længer vedkjende sig ham.

Denne Betragtning holdt ham tilbage; saa mægtig en Indflydelse har en virkelig stor Karakteer paa sine Omgivelser.

D'Artagnan steg ned ad den samme Trappe, der havde tjent ham til Opgang; ved Døren fandt han Athos og hans fire Musketerer, som allerede begyndte at blive urolige. Med faa Ord beroligede d'Artagnan dem, og Planchet blev sendt bort for at underrette de andre Poster om, at de ikke længer havde nødigt at holde Vagt, da hans Herre i bedste Velgaaende var kommen ud af Kardinalens Palads.

Da Vennerne havde naaet Athos's Kvarteer, spurgte Aramis og Porthos om Grundene til denne forunderlige Audients; men d'Artagnan indskrænkede sig til at fortælle, at Richelieu havde ladet ham komme for at tilbyde ham en Plads i sin Garde som Fændrik, og at han havde afslaaet den.

— Det har De gjort Ret i! — raabte eenstemmigt Porthos og Aramis. Athos fortabte sig i et dybt Drømmeri, og sagde Intet.

Men da han atter var ene med d'Artagnan, yttrede han:

— De har handlet, som De burde; men maaskee har De handlet meget uklogt. —

D'Artagnan udstødte et Suk; thi disse Ord fandt Gjenklang i en Anelse, der med Magt gjorde sig gjeldende hos ham, den, at store Ulykker ventede ham.

Den næste Dag forløb under Reisetilberedelser.

D'Artagnan gik hen at tage Afsked med Hr. de Treville. Endnu stolede Man paa, at Musketerernes og

Gardens Adskillelse kun vilde blive kort og forbigaaende, eftersom Kongen holdt Parlamentsforsamling samme Dag, og agtede at reise den næste. Hr. de Treville indskrænkede sig derfor til det Spørgsmaal, om d'Artagnan behøvede hans Hjælp i Et eller Andet; d'Artagnan svarede, at Alt var i Orden.

Om Aftenen var der Forsamling af de Gardister ved Hr. des Essarts's Kompagni, og af de Musketerer ved Hr. de Trevilles, som havde stiftet Venskab med Hverandre Henad Natten adskiltes Man, for at gjensees, naar det behagede Gud, og hvad der var betydningsfuldere, hvis det behagede Gud. Selskabet hørte følgelig til de meest overgivent støiende; thi i lignende Tilfælde kan Hjertets Beklemthed alene overvindes af en potenseret Lystighed.

Næste Morgen skiltes Vennerne ad ved det første Trompetstød; Musketererne skyndte sig hen i Hr. de Trevilles Hotel, Gardisterne hen i Hr. des Essarts's. Begge Kapitainer førte deres Kompagnier strax hen til Louvre, hvor Kongen lod dem passere Revue.

Kongen var sørgmodig; han syntes syg, og denne Omstændighed berøvede ham hans høie Anstand. Aftenen iforveien havde Feberen rystet ham midt i Parlamentet, medens han holdt Statsraad. Men han var derfor ikke mindre bestemt paa at reise samme Aften, og havde, uagtet alle Modforestillinger, endelig villet holde Revue, idet han haabede, at han ved denne første Kraftyttring skulde overvinde Sygdommen, der var begyndt at blive hans Mester.

Da Mønstringen var holdt, begave Gardisterne sig paa Marschen alene, da blot Musketererne skulde ledsage Kongen. Porthos benyttede sig af denne gun-

stige Omstændighed for i sin prægtige Equipering at aflægge et Besøg i Gaden „Aux Ours".

Prokuratormadamen saae ham komme paa sin smukke Hest og i sin nye Uniform. Hendes Kjærlighed til Porthos var altfor stor til at hun skulde lade ham ride forbi; hun gjorde Tegn til ham, at han skulde stige af og komme op til hende. Porthos var rigtignok pragtfuld: Hans Sporer gave Gjenlyd, hans Rustning glimrede, hans Kaarde daskede ham drabeligt paa Benene. Denne Gang havde Skriverne ingen Lyst til at lee; saa meget havde Porthos Liighed med en dygtig Hugaf.

Musketeren blev ført ind hos Hr. Coquenard, hvis smaa graa Øine straalede af Vrede, da han saae sin foregivne Fætter saa straalende udrustet. Imidlertid havde han dog en god Trøst i Baghaanden; Man sagde, at det vilde gaae alvorligt til ved Felttoget, og han tilhviskede sig selv ganske sagte, at Porthos efter al Sandsynlighed vilde miste Livet.

Porthos gjorde Hr. Coquenard sin Kompliment og tog Afsked med ham; Hr. Coquenard ønskede ham alt muligt Held. Madamen kunde ikke tilbageholde sine Taarer, saa bevæget var hun. Men Man drog ikke nogen ufordeelagtig Slutning af denne dybe Smerte; Man vidste, at Madame Coquenard var sine Slægtninger meget hengiven, og at hun allerede tidligere i denne Anledning havde havt de skrækkeligste Mundhuggerier med sin Mand.

Saalænge som Prokuratormadamen med Øinene kunde følge sin smukke Fætter, hældede hun sig ud af Vinduet og viftede med et Lommetørklæde. Porthos modtog alle disse Ømhedsbeviser som en Mand, der

var vant til slige Bevidnelser. Først da han havde naaet Gadehjørnet, tog han Huen af og svingede den i Luften til Afsked.

Aramis havde ogsaa Nok at bestille; han skrev et langt Brev. Til Hvem? — Ingen vidste det. I Sideværelset ventede Ketty, som samme Aften skulde reise til Tours, og som skulde overbringe dette hemmelighedsfulde Brev.

Athos tømte i smaa Drag den sidste Flaske spansk Viin.

Imidlertid var d'Artagnan tilligemed sit Kompagni paa Marschen. Da han havde naaet Forstaden St. Antoine, vendte han sig glad for at betragte Bastillen, hvilken han i det Mindste indtil da heldig var sluppen fri for. Da han alene havde Die for Bastillen, saae han naturligviis ikke Mylady, som reed forbi paa en isabellafarvet Hest, idet hun med Fingeren betegnede d'Artagnan for to Mænd af temmelig mistænkeligt Udseende; Mændene nærmede sig kort efter Geledderne for at betragte ham nøiere. Paa et Spørgsmaal, som de derpaa gjorde med Øinene, svarede Mylady ved et Nik, der skulde sige, at netop han var den Rigtige. Da Mylady var overbeviist om, at de ikke længer kunde tage feil af deres Offer, gav hun Hesten af Sporerne, og foer afsted.

De to Mænd fulgte med Kompagniet; ved Enden af Forstaden St. Antoine bestege de tvende Heste, som fuldkomment opsadlede førtes dem imøde af en Tjener uden Livree.

XLI.

La-Rochelles Beleiring.

La-Rochelles Beleiring var en af de vigtigste Begivenheder under Ludvig den Trettendes Regjering.

Kardinalens politiske Planer, da han begyndte denne Beleiring, vare meget betydelige. Af de Byer, der af Henrik den Fjerde vare indrømmede Hugenotterne som Sikkerhedsstæder, var kun La-Rochelle tilbage. Kardinalen vilde omstyrte dette Kalvinismens sidste Bolværk.

La-Rochelle, som ved de øvrige kalviniſtiske Byers Tab havde modtaget en mange Gange forhøiet Vigtighed, var desuden den eneste Havn, der var aaben for Englænderne i hele Frankrig. Ved at spærre denne Havn for England, Frankrigs fødte Fjende, fuldendte Richelieu Jeanne d'Arc's og Hertugen af Guise's Værker.

Bassompierre, som paa eengang var Protestant og Katholik, Protestant af Overbeviisning og Katholik som Kommandør af den hellige Aands Orden, Bassompierre, Tydsker af Fødsel, Franskmand af Sind, Bassompierre endelig, som havde en egen Befalingspost ved La-Rochelles Beleiring, sagde en Dag, da han reed til Angreb i Spidsen for flere fornemme Herrer, der ligesom han vare Protestanter:

— De skal see, mine Herrer, at vi ere tossede nok til at indtage La-Rochelle! —

Og Bassompierre havde Ret. Kanonaden paa Øen Rhé var et Forvarsel for Kjætternes Omven-

delser i Cevennerne ved Dragoner; La-Rochelles Indtagelse var Fortalen til det nantiske Edikt.

Men ved Siden af disse almindelige Hensigter hos denne Alt nivellerende Minister, der saa vel forstod at bringe alle Hoveder under sin Hat, — foruden disse større Planer, som tilhøre Historien, maa Krønikeskriveren efterspore Elskerens og den skinsyge Rivals Bihensigter.

Richelieu havde, som Enhver veed, været forelsket i Dronningen. Havde denne Kjærlighed simpelthen et eller andet politisk Formaal, eller var det paa naturlig Maade en af disse dybe Lidenskaber, som Anna af Østerrig indgjød Dem, der omgave hende? Det kunne vi rigtignok ikke afgjøre; men i ethvert Tilfælde har Man ved denne Fortællings første Udvikling seet, at Buckingham havde overvundet ham, og at han ved to eller tre Leiligheder, især ved Historien med Diamantsdupperne, ved Hjælp af de tre Musketerers Opoffrelse og d'Artagnans Mod havde havt ham grusomt til Nar.

Det gjaldt for Richelieu altsaa ikke alene om at skaffe Frankrig af med en Fjende, men ogsaa om at hævne sig paa en Medbeiler. Hævnen maatte være stor og glimrende, og en Mand værdig, der istedet for Kaarde holdt et heelt stort Riges samlede Magt i sin Haand.

Richelieu vidste, at han ved at bekrige England ogsaa bekrigede Buckingham, at han ved at triumphere over England ogsaa triumpherede over Buckingham, og endelig, at han ved at fornedre England i Europas Øine maatte fornedre Buckingham i Dronningens.

Endskjøndt Buckingham paa sin Side satte Englands Ære over Alt, lod han sig dog ikke mindre lede af personlige Hensyn, end Kardinalen. Ogsaa Buckingham forfulgte en privat Hævn. Under intet Paaskud havde Hertugen kunnet faae Indpas i Frankrig som Gesandt. Nu vilde han trænge derind som Erobrer.

Heraf viser det sig tydeligt nok, at den virkelige Indsats, hvorom de to mægtige Riger spillede til to forelskede Personers private Fornøielse, hverken var Mere eller Mindre end et Blik af Dronning Anna.

Den første Fordeel havde Hertugen af Buckingham vundet; han var uformodentlig kommen udenfor Øen Rhé med halvfemsindstyve Skibe og næsten tyve tusinde Mand, havde overrasket Greven af Toiras, som var Kongens Stedfortræder paa Øen, og efter en blodig Kamp gjort Landgang paa Samme.

I Forbigaaende ville vi berette, at Baronen af Chantal mistede Livet i denne Kamp; han efterlod sig som fader- og moderløst Barn en lille Pige paa atten Maaneder.

Denne lille Pige bar senere Navn af Madame de Sévigné.

Greven af Toiras trak sig med Garnisonen tilbage i Fæstningen St. Martin, og kastede omtrent et hundrede Mand ind i en lille Skandse, der kaldtes „de la Prée."

Denne Begivenhed havde fremskyndet Kardinalens Bestemmelse.

Indtil Kongen og han selv, som Aftalen var, kunde indtræffe for at overtage Befalingen ved La-Rochelles Beleiring, var Kongens Broder bleven sendt derhen

for at lede de første Operationer; paa samme Tid havde Richelieu ladet alle de Tropper, som han kunde raade over, trække sig sammen i Nærheden af den truede Fæstning.

I hiint Detaschement, der var sendt som Armeens Avantgarde, gjorde vor Ven d'Artagnan Tjeneste.

Kongen skulde, som sagt, følge strax efter, nemlig saasnart Statsraadet var endt. Den otte og tyvende Juni havde han, just som han befandt sig i Raadet, sporet et Feberanfald. Han havde dog ligefuldt besluttet at bryde op; men da hans Tilstand forværredes, var han bleven nødt til at standse i Villeroy.

Hvor Kongen standsede, standsede naturligviis ogsaa Musketererne; deraf fulgte, at d'Artagnan, der hverken var Mere eller Mindre end Gardist, i det Mindste for Øieblikket fandt sig adskilt fra sine tre Venner, Athos, Aramis og Porthos. Denne Skilsmisse, som i sig selv kun var en Ubehagelighed for ham, vilde være bleven en Kilde til alvorlig Uro, hvis han havde anet, i hvilken Fare han svævede.

Imidlertid naaede han dog uden Anstød Leiren, som var oprettet udenfor La-Rochelle.

Alt forblev forresten i den samme Tilstand. Hertugen af Buckingham og hans Englændere, der vare Herrer over Øen Rhé, vedbleve forgjæves at belejre Fæstningen St. Martin og Skandsen de la Prée. Fjendtlighederne mod La-Rochelle havde taget Begyndelse for to, tre Dage siden, foranledigede ved en Skandse, som Hertugen af Angouleme havde opkastet lige overfor Byen.

Gardisterne under Hr. des Esparts's Kommando havde deres Kvarteer i Minimes.

Men d'Artagnan, der var indtaget af den Ærgjerrighed at finde sin Plads blandt Musketererne, havde, som Man veed, kun pleiet liden Omgang med sine Kamerader; han fandt sig altsaa ene, og uforstyrret overladt til sine egne Betragtninger.

Dog, disse Betragtninger vare ingenlunde af glædelig Art. I det Aar, han havde tilbragt i Paris, havde han blandet sig mere end nok i offentlige Anliggender; men hans egne, baade i Kjærlighed og Gunst, havde kun gjort ubetydelige Fremskridt.

Hvad Kjærligheden angik, var Madame Bonacieux det eneste Fruentimmer, han virkelig havde elsket, og denne hans Elskerinde var forsvunden, uden at han i mindste Maade vidste, hvor hun befandt sig.

Hvad hans Gunst angik, havde han, den usle Orm, skaffet sig en Uven i Kardinalen, det vil sige, i en Mand, for hvem Rigets Store skjælvede, ja endog Rigets Konge.

Denne Mand kunde knuse ham, og dog havde han ikke gjort det; for et saa skarpsynet Menneske som d'Artagnan dannede denne Overbærenhed en Lysaabning, der lod ham skimte en bedre Fremtid.

Dernæst havde han skaffet sig endnu en anden Fjende, der rigtignok var mindre at frygte, som han meente, men som han dog instinktmæssig følte ikke at burde foragte; denne Fjende var Mylady.

Paa den anden Side havde han vundet Dronningens Bevaagenhed og Beskyttelse; men Dronningens Bevaagenhed var i de daværende Tider een Grund mere til Forfølgelse, og hendes Beskyttelse var ikke

meget værd, som Chalais og Madame Bonacieux kunde bevidne.

Det, der frembød det meste Lys midt i al denne Skygge, var den Diamant af fem, sex tusinde Livres Værdi, som han bar paa sin Finger, og dog havde denne kostbare Diamant, som d'Artagnan i sine ærgjerrige Drømme ønskede at beholde, for engang i Tiden at gjøre sig gjeldende hos Dronningen, for Øieblikket, da han ikke kunde skille sig ved den, ikke større Værdi end de Flintestene, som han traadte under Fødder.

Vi sige Flintestene; thi d'Artagnan anstillede disse Betragtninger, medens han ganske ene spadserede ad en smuk lille Sti, som førte fra Leiren til en nærliggende Landsby. Hans Betragtninger havde imidlertid ladet ham udstrække sin Gang altfor vidt, og Solen begyndte allerede at dale, da han i dens sidste skraa Straaler troede at see et Musketløb glimte sig imøde fra en ved Siden af Veien plantet Hække.

D'Artagnan havde et hastigt Blik og en redebon Sjæl; han begreb strax, at Musketten ikke havde plantet sig der af sig selv, og at Den, der holdt den, ikke kunde have skjult sig bag Hækken med venskabelige Hensigter.

Han besluttede derfor at vinde aaben Mark, da han bag en Klippe paa den anden Side af Veien saae Enden af en anden Musket.

Det var øiensynligt et Baghold.

Den unge Mand kastede et hastigt Blik paa den første Musket; han saae med en vis Angst, hvorledes den rettede sig hen imod ham; men i samme Øieblik, som han saae Mundingen ubevægeligt gabe ham

imøde, kastede han sig til Jorden. I samme Øieblik gik Skuddet af, og han hørte Kuglens Hvin, idet den foer hen over hans Hoved.

Der var ingen Tid at give bort; d'Artagnan sprang hastig op, og i samme Øieblik splintrede Kuglen fra den anden Musket Flintestenene paa det Sted af Veien, hvor han havde kastet sig næsegruus ned.

D'Artagnan var ikke en af disse i Utide tappre Mænd, som søge en latterlig Død, for at Man skal sige om dem, at de ikke havde veget et Skridt. Desuden kunde her ikke være Tale om Mod; d'Artagnan var falden i et listigt Baghold.

— Dersom der kommer et tredie Skud, er jeg dødsens. — talte det inden i ham.

Han gav sig uden Ophold af alle Kræfter til at løbe hen imod den frie Mark; hans Landsmænds Behændighed er berømt nok, og denne Behændighed kom ham ret vel tilpas. Men hvor hastig han end løb, havde dog Den, der løsnede det første Skud, faaet Tid til at lade endnu engang. Der løsnedes et nyt Skud efter ham, og dette var saa vel rettet, at hans Hue, gjennemboret af Kuglen, fløi ti Skridt bort.

Da d'Artagnan ikke havde mere end den samme, tog han, idet han løb forbi, Huen op igjen, og ankom ganske forpustet og ganske bleg i sin Bopæl, hvor han satte sig til Ro, uden at fortælle Nogen det Mindste, og gav sig til at overtænke Det, der var mødt ham.

Denne Begivenhed kunde have tre Anledninger. Den første og naturligste Tanke var den, at det

kunde være et Baghold, der var lagt af La-Rochelles Indbyggere, der sikkert ikke havde Noget imod at skaffe en af de kongelige Gardister afveien, eftersom det i ethvert Tilfælde vilde være een Fjende mindre, og Man sandsynligviis vilde finde en velspækket Pung i hans Lomme.

D'Artagnan greb sin Hue, undersøgte Hullet, som Kuglen havde gjort, og rystede paa Hovedet. Kuglen var ingen Musketkugle; den havde udentvivl tilhørt en Riffel. Allerede Skuddets Nøiagtighed havde indgydt ham den Tanke, at Man ikke havde skudt efter ham med et almindeligt Vaaben. Det kunde altsaa ikke være et af Fjenden lagt Behold; Kuglens Kaliber modsagde det.

Det kunde derimod være et „Tak for sidst!" fra Kardinalen; Man erindrer, at d'Artagnan just i samme Øieblik, som den veldædige Solstraale havde ladet ham bemærke Geværløbet, havde undret sig over Hs. Eminentses usædvanlige Langmodighed.

Men d'Artagnan rystede tvivlende paa Hovedet. Mod Mennesker, som han kunde tilintetgjøre ved blot at udrække Haanden, pleiede Kardinalen ikke at bruge slige Midler.

Det kunde være et Hævnforsøg af Mylady.

Denne Antagelse var den fornuftigste.

Forgjæves søgte han at gjenkalde sig Banditernes Klæder og Udseende; han havde fjernet sig saa hastigt, at han ikke havde faaet Tid til at betragte dem.

— Ak, mine tro Venner! — mumlede d'Artagnan: — Hvor ere I nu? Hvor meget savner jeg Eder ikke! —

Han tilbragte en meget slet Nat. Tre, fire

Gange vaagnede han i Dødsangst, med den Forestilling, at en Mand nærmede sig hans Seng for at støde Dolken i ham; imidlertid forløb Natten dog ganske roligt, uden mindste Forstyrrelse.

Men d'Artagnan sluttede ganske rigtigt, at det, der var opsat, ikke derfor var glemt.

Han blev hele den følgende Dag hjemme; han undskyldte sig for sig selv med den Bemærkning, at Veiret var saa slet.

Den følgende Dag Kl. Ni om Morgenen sloges Generalmarschen; Hertugen af Orleans vilde mønstre Posterne. Gardisterne løbe til deres Vaaben; d'Artagnan indtog sin Plads mellem sine Kammerader.

Hertugen reed ned foran Linien; derpaa nærmede sig ham alle de høiere Officerer for at hilse paa ham. Hr. des Essarts, Gardekapitainen nærmede sig mellem de Øvrige.

Efter et Øieblik's Forløb forekom det d'Artagnan, som om Hr. des Essarts gjorde Tegn til ham, at han skulde komme hen til ham; han oppebiede imidlertid en ny Indbydelse fra sin Officeer, da han frygtede for at have seet feil. Tegnet gjentoges; d'Artagnan forlod Geleddet, og traadte frem for at modtage sin Ordre.

— Hertugen forlanger Frivillige til et farligt Foretagende; men det vil indbringe Dem Ære, der paatage sig det. Jeg vinkede ad Dem, for at De skulde holde Dem færdig. —

— Tak, min Kapitain! — svarede d'Artagnan med glade Miner; thi han ønskede Intet mere, end at udmærke sig under Overgeneralens Øine.

Indbyggerne i La-Rochelle havde samme Nat gjort

et Udfald og igjen bemægtiget sig en Bastion, som de kongelige Tropper havde erobret to Dage iforveien; det gjaldt om at udsende en forloren Speiderpatrouille, for at faae at vide, hvorledes Fjenderne havde sikkret sig Bastionen.

Kort efter hævede Hertugen sin Stemme, og sagde:

— Jeg behøver til dette Foretagende tre eller fire Frivillige, med en paalidelig Mand i Spidsen. —

— Den paalidelige Mand have vi, — bemærkede Hr. des Essarts, idet han pegede paa d'Artagnan: — og hvad de fire Frivillige angaaer, behøver Monseigneur kun at udtale sit Ønske, for at faae Flere, end der behøves. —

— Fire Mand, der have Hjertet paa rette Sted, og som ville lade sig dræbe tilligemed mig! — raabte d'Artagnan, idet han holdt sin Kaarde iveiret.

To af hans Kammerader blandt Gardisterne styrtede øieblikkeligt frem; til dem sluttede sig to simple Soldater, og det forlangte Antal var fuldt. D'Artagnan viste altsaa alle de Øvrige tilbage, eftersom Billigheden fordrede, at antage dem, der havde meldt sig først.

Man vidste ikke, om Fjenden, efter at have indtaget Bastionen, igjen havde rømmet den, eller havde lagt Garnison derind; Man maatte altsaa tage Bastionen i Øiesyn, og det i temmelig nært, for at skaffe sig Underretning om, hvorledes Sagerne forholdt sig.

D'Artagnan begav sig paa Veien med sine Ledsagere, og fulgte Løbegraven; de to Gardister holdt Skridt med ham, og de to Soldater fulgte efter.

Dækkede af Brystværnet nærmede de sig saaledes

Bastionen paa omtrent hundrede Skridt nær; her vendte d'Artagnan sig om, og saae, at de tvende Soldater havde forladt dem.

Han antog, at de vare blevne bange, og derfor havde holdt sig tilbage; han selv skred med sine Kammerader videre frem.

Da de dreiede om i Løbegraven, vare de Bastionen nær omtrent paa tredsindstyve Skridt.

Man saae Ingen; Bastionen syntes forladt.

De tre Forlorne raadsloge, om de skulde gaae videre, da pludselig en mægtig Røgsky dannedes for deres Øine, og et Dusin Kugler hvinede forbi d'Artagnan og hans Kammerader.

De vidste nu, hvad de havde ønsket at faae Underretning om; Bastionen var besat; en længere Tøven paa dette farlige Sted vilde have været unyttig Forvovenhed. D'Artagnan og de to andre Gardister vendte sig og begyndte et Tilbagetog, der havde temmelig stærk Lighed med en Flugt.

Da de naaede Hjørnet af Løbegraven, der skulde tjene dem til Værn, styrtede en af Gardisterne; en Kugle havde gjennemboret hans Bryst. Den anden, som Intet feilede, fortsatte sit Løb hen imod Leiren.

D'Artagnan vilde ikke saaledes forlade sin Ledsager; han bøiede sig ned over ham for at løfte ham op og understøtte ham til videre Flugt. Men i samme Øieblik knaldede to Skud; den ene Kugle gik igjennem Hovedet paa den iforveien saarede Gardist, den anden sloges flad mod Klippevæggen, efter at være faret forbi d'Artagnan i to Tommers Afstand.

Den unge Mand vendte sig rask om; dette Angreb kunde ikke komme fra Bastionen, der var maskeret af

Løbegravens Vinkel. Hans Tanke faldt paa de tvende Soldater, som havde ladet dem i Stikken, og gik herfra over paa de to Snigmordere fra den næstforegaaende Dag; han besluttede altsaa, dennegang at skaffe sig Indsigt i Tingen, og kastede sig hen over den Faldnes Liig, som om ogsaa han var død.

Strax efter saae han tvende Hoveder hæve sig over et forladt Værk, der laa tredive Skridt borte. Han havde ikke skuffet sig; de to Soldater havde taget Flugten alene for at komme til at dræbe ham, idet de stolede paa, at den unge Mands Død vilde blive sat paa Fjendens Regning.

Da det faldt Morderne ind, at d'Artagnan maaskee blot var saaret, og at han kunde være istand til at angive dem som Forrædere, nærmede de sig for at give ham hans Rest.

Lykkeligviis undlode de, skuffede ved Synet af d'Artagnans Tilstand, at lade deres Geværer paany. Da de endnu vare ti Skridt borte, foer d'Artagnan, der i Faldet havde taget sig vel iagt for at slippe Kaardefæstet, pludselig op, og stod i to Spring lige overfor dem.

Morderne begrebe strax, at de, hvis de flygtede til Leiren uden at have dræbt deres Mand, vilde blive anklagede af ham; derfor var deres eneste Tanke den, at gaae over til Fjenden.

Den ene af dem greb sit Gevær om Løbet og betjente sig deraf som en Kølle. Han rettede et frygteligt Slag mod d'Artagnan; men Denne sprang til Siden. Banditen fik ved denne Leilighed aaben Vei, og styrtede strax gjennem Løbegraven hen imod Bastionen. Men da Fjenden, som havde denne inde,

opdagede ham, og ikke kjendte hans Hensigt, gave de Ild paa ham, og han styrtede til Jorden med knust Skulder.

Imidlertid havde d'Artagnan kastet sig over den anden Soldat med Kaarden i Haanden. Kampen var ikke langvarig; den Elendige havde intet andet Vaaben end sit afskudte Gevær. Gardistens Kaarde gled af paa Løbet af det nu unyttige Gevær, og gjennemborede Banditens Laar. Han styrtede om; d'Artagnan satte ham strax sin Kaardespids paa Struben.

— O, dræb mig ikke! — raabte Snigmorderen: — Naade! Naade, min Officeer, og jeg vil sige Alt. —

— Er Din Hemmelighed Dit Liv værd? — spurgte den unge Mand.

— Ja, dersom De anseer Tilværelsen for at have nogen Værdi, naar Man er to og tyve Aar gammel som De, naar Man endnu kan blive Alting i Verden, hvis Man er smuk og modig som De! —

— Elendige! — svarede d'Artagnan: — Lad høre! Men hastig! Hvo har leiet Dig til at myrde mig? —

— En Dame, som jeg ikke kjender, men som Man kalder Mylady. —

— Men naar Du ikke kjender denne Dame, hvorledes kan Du da vide hendes Navn? —

— Min Kammerad kjendte hende, og benævnede hende saaledes; det er med ham, at hun har sluttet Akkorden, og ikke med mig. Han maa endnu i sin Lomme have et Brev fra denne Dame, et Brev, der for Dem er af største Vigtighed, eftersom jeg har hørt sige. —

— Men hvorledes er Du bleven Deeltager i dette skammelige Anslag? —

— Han foreslog mig at være halvt deri, og jeg modtog Forslaget. —

— Og hvormeget har hun givet Eder for dette smukke Arbeid? —

— Hundrede Louisdorer. —

— Nu, det kan gaae an; — bemærkede den unge Mand leende: — hun lader dog til at indsee, at jeg har nogen Værdi. Hundrede Louisdorer, det er en stor Sum for tvende Stympere, som Eder. Jeg begriber meget vel, at Du har kunnet lade Dig forføre, og tilgiver Dig, men paa een Betingelse. —

— Paa hvilken Betingelse? — spurgte Soldaten urolig, da han mærkede, at Alt endnu ikke var overstaaet.

— Paa den Betingelse, at Du henter mig Brevet, som ligger i Din Kammerads Lomme. —

— Men — raabte Banditen: — saa bliver jeg jo dræbt alligevel, kun paa en anden Maade! Forlanger De virkelig, at jeg skal gaae hen at hente dette Brev, udsat for hele Bastionens Ild? —

— Du maa dog rimeligviis bekveme Dig til at hente det; thi ellers, det tilsværger jeg Dig, døer Du for min Haand. —

— Naade, Herre! Barmhjertighed! I den unge Dames Navn, som De elsker, som De anseer for død maaskee, og som ikke er det! — raabte Banditen idet han kastede sig paa Knæ, og holdt sig opret ved at støtte sig paa Armen, da han begyndte at miste Kræfterne ved det stærke Blodtab.

— Og hvoraf veed Du, at jeg elsker en ung

Dame, og at jeg anseer hende for død? — spurgte d'Artagnan.

— Af det Brev, som min Kammerad har i Lommen. —

— Du indseer altsaa, — vedblev d'Artagnan: — at jeg nødvendigviis maa have dette Brev. Ingen Opsættelse, ingen Tøven, eller, saa stor Modbydelighed jeg end føler ved anden Gang at skulle væde min Kaarde i en Elendigs Blod, som Dig, jeg tilsværger Dig det ved en Adelsmands Ære . . . —

Ved disse Ord gjorde d'Artagnan en saa truende Bevægelse, at den Saarede reiste sig.

— Stands, stands! — raabte han, af Rædslen samlende Kræfter: — Jeg vil gaae, jeg gaaer . . . —

D'Artagnan tog Soldatens Gevær, lod ham selv gaae foran, og drev ham derhen, hvor hans Kammerad laa, idet han til Opmuntring kildrede ham i Siderne med sin Kaardespids.

Det var skrækkeligt at see denne Ulykkelige, bleg ved Anelsen om en nær Død, slæbende et langt Blodspor efter sig, hvor han kom frem, forsøge paa at slæbe sig hen til sin Medskyldiges Legeme, som laa omtrent tyve Skridt borte.

Skrækken var saa tydeligt malet paa hans Ansigt, der overstrømmedes af kold Sved, at selv d'Artagnan følte Medlidenhed med ham, og med et foragteligt Blik sagde til ham:

— Saa vil jeg da vise Dig Forskjellen mellem en Modig og en Kujon som Dig! Bliv! Jeg skal gaae selv! —

Med lette, flygtige Trin, med skarpt Øie iagttagende alle Fjendens Bevægelser, naaede han, idet han

omhyggeligt benyttede alle de Fordele, som Terrainet frembød, hastig den paa Jorden liggende Soldat.

Der gaves to Maader til at opnaae den i Øie fattede Hensigt, enten at undersøge Soldaten paa Stedet, eller at bære ham bort, ved hvilken Leilighed han kunde gjøre god Tjeneste som Skjold.

D'Artagnan foretrak den sidste Maade, og løftede ham op paa sine Skuldre, just i samme Øieblik, som Fjenden gav Ild.

Et let Stød, et svagt Skrig, en mærkelig Gysen, som i Dødskamp, beviste d'Artagnan, at Den, der havde villet dræbe ham, i dette Øieblik havde frelst hans Liv.

D'Artagnan naaede atter Løbegraven og lod Liget falde til Jorden ved Siden af den dødsblege Synder.

Han begyndte strax sin Forretning; en Læderbrevtaske, en Børs, der øiensynligt indesluttede en stor Deel af den Sum, som Banditen havde modtaget, et Terningebæger og et Sæt Terninger dannede den Dødes Efterladenskab.

Han lod Bægeret og Terningerne ligge, hvor han havde kastet dem, smed Børsen hen til den Saarede, og aabnede begjerlig Brevtasken.

Midt imellem en Deel uvigtige Papirer fandt han et Brev; det var netop det, for hvis Besiddelse han havde sat sit Liv paa Spil.

Det lød saaledes:

— Eftersom De har tabt Sporet af det bevidste Fruentimmer, og hun for Øieblikket er i Sikkerhed i det Kloster, hvor De aldrig skulde have ladet hende komme, paaminder jeg Dem om, i det Mindste ikke

at forfeile Manden. Hvis De gjør det, skal De faae at vide, at jeg har en lang Arm, og at de hundrede Louisdorer, som De har faaet af mig, skulle komme Dem dyrt til at staae. — Ingen Underskrift.

Ikke desto mindre var det aabenbart, at Brevet var fra Mylady; følgelig gjemte han det som et juridisk Dokument. Da han nu befandt sig i Sikkerhed i Løbegraven, gav han sig til at forhøre den Saarede. Denne tilstod, at han tilligemed sin Kammerad, ham, der var faldet paa sine Gjerninger, havde forbundet sig til at bortføre et ungt Fruentimmer, som skulde kjøre ud af Paris gjennem Barrieren „La Villette", men at de havde forsinket sig i et Værtshuus, og vare komne ti Minuter for silde.

— Men Hvad vilde I have gjort med dette Fruentimmer? — spurgte d'Artagnan ængstlig.

— Vi skulde have bragt hende til et Hotel paa „Place Royal", svarede den Saarede.

— Ja, ja, det er rigtigt; — mumlede d'Artagnan: — til Mylady selv. —

Nu begreb den unge Mand gysende, hvilken ræddsom Hævntørst der brændte i denne Kvinde, efter at fordærve ham, og hende, der elskede ham, og hvor fuldkomment hun var inde i Hoffets Anliggender, da hun syntes at vide Alting; udentvivl havde hun faaet disse Oplysninger af Kardinalen.

Men til sin Trøst begreb han ogsaa, med en dyb og sand Glæde, at Dronningen endelig havde opdaget det Fængsel, hvori den stakkels Madame Bonacieux bødede for sin Hengivenhed, og at hun havde

bevirket hendes Flugt derfra. Derved fik han tillige Forklaring over det Brev, som han havde faaet af Constance, og over hendes ilsomme Forbifart paa Veien fra Chaillot, denne Forbifart, der var saa flygtig, at den havde den største Lighed med et Syn.

Nu var det, som Athos havde forudsagt, ikke længer umuligt, atter at mødes med Madame Bonacieux; et Kloster var ikke nogen uindtagelig Fæstning.

Denne Tanke banede Barmhjertigheden fuldkomment Vei. D'Artagnan vendte sig om mod den Saarede, som med den største Angst iagttog alle de forskjellige Udtryk, som malede sig paa hans Ansigt, og rakte ham Armen, idet han sagde:

— Kom! Jeg vil ikke forlade Dig saaledes. Støt Dig paa mig; vi ville vende tilbage til Leiren. —

— Ja, — svarede den Saarede, som ikke kunde fatte denne høie Ædelmodighed: — men jeg vender vel tilbage til Leiren alene for at blive hængt? —

— Du har mit Ord. Jeg gjentager det; jeg skjænker Dig Livet. —

Den Saarede sank i Knæ, og kyssede paany sin ædelmodige Fjendes Fødder; men d'Artagnan, som ikke længer havde nogen Grund til at tøve i et saa farligt Naboskab, afkortede hans overstrømmende Taknemlighedsyttringer.

Gardisten, der var løbet tilbage ved Fjendens første Lag, havde forkyndt sine fire Kammeraders Død. Man blev derfor ligesaa forbauset som glad i Regimentet ved at see den unge Mand vende uskadt tilbage.

D'Artagnan forklarede det Kaardeslik, som hans Ledsager havde faaet i Laaret, ved et Udfald, som han foregav at være skeet; han berettede den anden Soldats Død, og de Farer, de havde været udsatte for. Fortællingen heraf var for ham Anledningen til en sand Triumph; Armeen talte om denne Expedition en heel Dag, og Hertugen lod d'Artagnan bevidne sin Velvillie.

Forresten, eftersom enhver ædel Handling bærer Lønnen i sig, havde d'Artagnans Ædelmodighed den Følge, at han atter gjenvandt sin Sindsro. Den unge Mand troede sig ikke uden Grund i Sikkerhed, nu, da den ene af hans Fjender var dræbt, den anden knyttet til ham ved Taknemlighedens Baand.

Men Dette beviste rigtignok en Ting, som d'Artagnan ikke i fjerneste Maade faldt paa, — at han endnu kun slet kjendte Mylady.

XLII.

Vinen fra Anjou.

Efter at Man i nogen Tid havde faaet næsten fortvivlede Efterretninger om Kongens Tilstand, udbredte sig pludselig Rygtet om hans Helbredelse gjennem Leiren. Man sagde, at han, eftersom han havde stor Hast med at komme til La-Rochelle, for personligt at tage Deel i Beleiringen, igjen vilde begive sig paa Reisen, saasnart han kunde taale at sidde tilhest.

Imidlertid udrettede Kongens Broder, som vidste, at

han en af Dagene skulde overlade sin Plads til en Anden, enten det nu blev Hertugen af Angoulême, Bassompierre eller Schomberg, som Alle vare Aspiranter til Kommandoen, — kun meget lidet, saa godt som Intet, og spildte sin Tid med tomme Forsøg; han turde intet Synderligt vove for at fratage Englænderne Øen Rhé, hvor de beleirede Fæstningen St. Martin og Bastionen de la Prée, medens Franskmændene paa deres Side beleirede La-Rochelle.

D'Artagnan var, som vi have fortalt, nu bleven roligere, som det stedse gaaer efter en overstaaet Fare. Han havde kun een Sorg, og den var, at han slet ikke hørte Noget fra sine Venner.

Men en Morgen blev Alt ham klart ved følgende Brev, som var dateret Villeroy:

— Hr. d'Artagnan!

Dhrr. Athos, Porthos og Aramis have, efter at de hos mig have ført et lystigt Liv og moret sig fortræffeligt, tilsidst gjort saa betydelige Optøier, at Slotskommandanten, der er en meget streng Mand, har sat dem fast for nogle Dage. Jeg udfører ikke destomindre den Ordre, de have givet mig, at oversende Dem tolv Flasker af min Viin fra Anjou, som de gjøre stort Væsen af; de ønske, at De skal drikke deres Skaal i denne deres Yndlingsviin.

Jeg har sagt, hvad jeg havde at sige, og forbliver, min Herre, med dyb Agtelse Deres meget ærbødige

Godeau,

Restauratør for Dhrr. Musketerer. —

— Nu, Gud skee Lov! — raabte d'Artagnan: — De have dog ikke glemt mig midt i deres Glæde! Jeg har rigtignok tænkt ofte nok paa dem i min Kedsomhed.

Javist vil jeg drikke paa deres Velgaaende, af ganske Hjerte, — men rigtignok ikke alene. —

D'Artagnan løb hen til to Gardister, til hvilke han havde sluttet sig nærmere end til de øvrige, for at indbyde dem til at hjælpe ham med at tømme nogle Flasker kostelig Bordviin fra Anjou, som nylig var indløben fra Villeroy.

Den ene af Gardisterne skulde gjøre Tjeneste samme Aften, den anden den følgende; Gildet blev derfor opsat til næstfølgende Dag.

D'Artagnan sendte sine tolv Viinflasker hen i Gardens Restauration, med den Anviisning, at Man skulde gjemme dem med Forsigtighed; paa selve Festdagen sendte han, da Maaltidet var fastsat til Middagstid, Planchet Kl. Ni om Morgenen hen for at anordne det Nødvendige.

Planchet, stolt af at være hævet op til en Huushovmesters Værdighed, bestemte at skille sig ved sin Forretning paa bedste Maade. I denne Hensigt tog han en Ven med, der tjente den ene af hans Herres Gjæster, ved Navn Fourreau, og foruden ham ogsaa Brisemont, Soldaten, der havde villet dræbe vor Helt, og som, da han ikke hørte til noget bestemt Korps, var traadt i d'Artagnans Tjeneste, eller rettere, i Planchets, fra det Øieblik af, at d'Artagnan havde skjænket ham Livet.

Da Festens Time var kommen, indfandt de tvende Gjæster sig, toge Plads, og Retterne bleve stillede frem paa Bordet. Planchet lagde for, med Servietten under Armen, Fourreau trak Propperne af Flaskerne, og Brisemont heldte Vinen om i Glaskaraffer. Den havde sat noget Bundfald, hvori Rystelsen under Transporten var Skyld. Da den første Flaske var temmelig uklar paa

Bunden, heldte Brisemont Resten i et Glas, og d'Artagnan tillod ham at drikke den, da den arme Karl endnu kun slet var kommen til Kræfter igjen.

Da Gjæsterne havde spiist Suppen, løftede de just det første Glas til deres Læber, da pludselig Kanonskud gjenlød baade fra Fortet Louis og Fortet Neuf. Øieblikkelig sprang Gardisterne op, i den Formening, at der uformodentlig var skeet et Angreb enten af La-Rochelles Besætning eller af Englænderne, og grebe til Kaarderne; d'Artagnan fulgte deres Exempel, og alle Tre løbe iilsomt bort for at indfinde sig paa deres Poster.

Men neppe vare de komne udenfor Huset, førend de erfarede, at det kun havde været blind Allarm. — Leve Kongen! Leve Kardinalen! — Disse og lignende Skrig gjenlød fra alle Sider, medens Trommerne buldrede gjennem hele Leiren.

I Virkeligheden var Kongen, som i sin Utaalmodighed havde slaaet to Dagsreiser sammen, i samme Øieblik ankommen med hele sit Huusvæsen og en Forstærkning af to tusinde Mand. Hans Musketerer omsluttede ham for og bag; d'Artagnan, der stod i Geled i sit Kompagni, hilste Hr. de Treville med en udtryksfuld Gebærde. Denne sin Patron fik han strax Øie paa; lidt senere lykkedes det ham at vexle en Hilsen med sine Venner.

Da Indtogets Høitidelighed var endt, traf de fire Venner strax sammen.

— Paa Samvittighed, — raabte d'Artagnan: — I kunde ikke let komme beleiligere; Maden har ikke engang endnu havt Tid til at blive kold... — Er De ikke af samme Mening, mine Herrer? — tilføiede han, idet

han vendte sig om mod Gardisterne, hvilke han forestillede sine Venner.

— Ah, jeg forstaaer! — raabte Porthos: — Det lader til, at vi holde Gilde! —

— Jeg haaber, — yttrede Aramis: — at der ingen Fruentimmer er tilstede ved Gildet? —

— Findes der drikkelig Viin i denne Afkrog? — spurgte Athos.

— Ja, det kan De stole paa! De vil finde Deres egen, kjære Viin. — svarede d'Artagnan.

— Vor Viin? — spurgte Athos forbauset.

— Ja den, som De har sendt mig.

— Have vi sendt Dem Viin? —

— Ja, det erindrer De vel; let Viin fra Anjous Høie . . . —

— Jeg forstaaer godt, hvilken Viin De mener. —

— Den Viin, som De selv foretrækker. —

— Ja vist, naar jeg ikke har Chambertin eller Champagne. —

— Nu, i Mangel af Chambertin og Champagne maa De nøies med Anjou. —

— Vi have altsaa ladet komme Viin fra Anjou, vi Slikmunde? — spurgte Porthos.

— Nei, det er den samme Viin, som er bleven mig tilsendt fra Dem. —

— Fra os! — raabte alle tre Musketerer.

— Har De sendt ham nogen Viin, Aramis? — spurgte Athos.

— Nei, — De, Porthos? —

— Nei, — og De, Athos? —

— Nei! —

— Er det ikke fra Dem, er det fra Godeau, Deres Restauratør. — meente d'Artagnan.

— Den maa, min Tro, komme hvorfra den vil; det er ligemeget! — sagde Porthos: — Lad os smage paa den! Duer den, drikke vi den. —

— Nei, — indvendte Athos: — vi ville ikke drikke en Viin, som kommer fra ubekjendte Hænder. —

— De har Ret, Athos; — bemærkede d'Artagnan: — Ingen af Dem har jo givet Godeau Ordre til at sende mig Viin? —

— Nei, og alligevel har han sendt Viin i vort Navn? —

— Her er Brevet. — gjenmælede d'Artagnan. Han viste sine Venner Billetten.

— Det er ikke hans Haandskrift. — sagde Athos: Jeg kjender den; det var mig, der før vor Afreise afgjorde Broderskabets Regninger. —

— Brevet er falsk. — forsikkrede Porthos: — Vi have ikke havt Arrest. —

— D'Artagnan, — sagde Aramis i en bebreidende Tone: — hvorledes har De kunnet troe, at vi skulde have gjort Optøier . . .? —

D'Artagnan blegnede; en konvulsivisk Skjælven greb hans Lemmer.

— Du gjør mig angst! — raabte Athos, som ved usædvanlige Leiligheder pleiede at dutte ham: — Hvad er hændet? —

— Lad os løbe, mine Venner! — raabte d'Artagnan: — En rædsom Mistanke gaaer mig gjennem Sjælen! Skulde ogsaa Dette være et Hævnforsøg af hiin Kvinde? —

Nu kom Touren til Athos at blegne.

D'Artagnan styrtede ind i Huset; de tre Musketerer og Gardisterne fulgte ham.

Den første Gjenstand, som hans Øie mødte, da han traadte ind i Salen, var Brisemont, som laa paa Gulvet og vred sig i skrækkelige Konvulsioner.

Planchet og Fourreau stode hos, blege som Døden, og forsøgte at yde ham Hjælp. Men det var iøinefaldende, at al Hjælp var uden Nytte; den Lidendes Træk vare allerede mærkede med Dødens Stempel.

— Ah! — raabte han, da han fik Øie paa d'Artagnan: — Det er skrækkeligt! De lod, som om De vilde benaade mig, og De har forgivet mig! —

— Jeg! — raabte d'Artagnan: — Jeg, Ulykkelige? Hvad er det Du siger? —

— Jeg siger, at det er Dem, der har givet mig denne Vin, at det er Dem, der har opmuntret mig til at drikke den; jeg siger, at De har villet hævne Dem paa mig ... — Det er afskyeligt! —

— Troe det ikke, Brisemont! — raabte d'Artagnan: — Troe det ikke! Jeg tilsværger Dig ... —

— O! — Men der er en Gud til! Gud skal straffe Dem! Almægtige Gud, lad ham engang komme til at lide, som jeg nu lider! —

— Jeg tilsværger Dig ved Evangeliet, — raabte d'Artagnan, idet han styrtede hen til den Døende: — at jeg var uvidende om, at denne Vin var forgiftet, og at jeg selv var i Begreb med at drikke deraf! —

— Jeg troer Dem ikke! — svarede Soldaten, og udaandede under de skrækkeligste Piinsler.

— Det er skrækkeligt, rædsomt! — mumlede Athos, medens Porthos sønderslog Flaskerne, og Aramis, rig-

tignok temmelig sildigt, gjorde Anstalter til at faae en Skriftefader hentet.

— O, mine Venner, — raabte d'Artagnan: — De have atter frelst mit Liv, ikke alene mit, men ogsaa disse Herrers! —

— Mine Herrer, — henvendte han sig derpaa til Gardisterne: — jeg beder Dem om at fortie denne Begivenhed; høitstaaende Personer kunde have Fingre med i Spillet, og der kunde flyde allehaande Ondt deraf for os Allesammen. —

— O, kjære Herre, — stønnede Planchet, mere død end levende: — o, Herre, Gud skee Lov, at jeg slap derfra! —

— Hvorledes, Gavtyv? — raabte d'Artagnan: — Du var altsaa i Begreb med at drikke min Viin? —

— Paa Kongens Sundhed, kjære Herre; jeg var ifærd med at tømme et lille Glas, da Fourreau sagde, at Man kaldte paa mig. —

— Ak! — mælede Fourreau, hvis Tænder klaprede af Skræk: — Jeg vilde have ham afveien for at kunne drikke upaaagtet. —

— Mine Herrer, — sagde d'Artagnan, henvendende sig til Gardisterne: — De indseer, at en Fornyelse af Festen kun vilde faae et meget sørgeligt Udseende, efter Det, der er foregaaet; jeg beder Dem derfor at have mig undskyldt, og at ansee min Indbydelse som fornyet til en anden Dag. —

Gardisterne optoge d'Artagnans Undskyldninger paa høflig Maade; de begrebe, at de fire Venner ønskede at være alene, og fjernede sig.

Da den unge Gardist og de tre Musketerer vare uden

Vidner, betragtede de Hverandre med Miner, som sagde, at Enhver begreb det Alvorlige i deres Stilling.

Athos talte først:

— Lad os gaae ud af dette Værelse; et Liig er en slet Selskabsbroder! —

— Planchet, — sagde d'Artagnan: — jeg anbefaler Dig at tage Dig af denne stakkels Djævel. Lad ham blive begravet i indviet Jord! Han havde rigtignok begaaet en Forbrydelse; men han havde ogsaa fortrudt den. —

Vennerne forlode Værelset, overladende til Planchet og Fourreau at vise Brisemonts Liig den sidste Ære.

Værten gav dem et andet Værelse, hvor Man bar kogte Æg frem for dem, og koldt Vand, som Athos selv havde været ude at øse af Kilden. I faa Ord satte d'Artagnan derpaa Aramis og Porthos ind i Begivenhederne.

— De seer, — sagde han derpaa til Athos: — at det er en Krig paa Liv og Død; synes Dem ikke, kjære Ven? —

Athos rystede paa Hovedet.

— Ja, — svarede han: — jeg seer det nok; men troer De, at det er hende? —

— Jeg er sikker derpaa. —

— Imidlertid maa jeg dog erklære, at jeg tvivler endnu. —

— Men Lilien paa Skulderen . . ? —

— Det er rimeligviis en Englænderinde, som har begaaet en eller anden Forbrydelse i Frankrig, og til Straf er bleven mærket saaledes. —

— Athos, det er Deres Kone, siger jeg Dem! — gjentog d'Artagnan: — Husker De ikke længer, hvor fuldstændigt de to Signalementer lignede hinanden? —

— Jeg nødes dog til at troe, at den Anden er død; jeg havde hængt hende saa godt. —

Nu var Raden til d'Artagnan at ryste paa Hovedet.

— Men Hvad skulle vi gjøre? — spurgte den unge Mand.

Sagen er, at Man umuligt kan leve saaledes med en Kaardespids over Hovedet, — sagde Athos: — og at Man nødvendigviis maa skifte Stilling. —

— Men hvorledes? —

— Hør! Søg at træffe hende, og kom da til en Forklaring. De maa sige til hende som saa: Krig eller Fred! Jeg giver Dem mit Æresord, aldrig at sige Noget om Dem, aldrig at arbeide imod Dem. Men da maa De ved en høitidelig Ed forpligte Dem til at forholde Dem neutral i Henseende til mig. Gjør De ikke Det, gaaer jeg lige til Kantsleren, lige til Kongen, jeg bringer Hoffet i Oprør mod Dem, fortæller, at De er brændemærket; jeg drager Dem for Domstolen, og hvis Man frikjender Dem, dræber jeg Dem, hvor jeg end træffer Dem, ligesom jeg vilde dræbe en gal Hund. —

— Jeg finder dette Raad fornuftigt; — yttrede d'Artagnan: — men hvorledes træffer jeg hende? —

— Tiden, min kjære Ven, Tiden bringer Raad; Tilfældet maa hjælpe Dem! Den, der stoler paa og hengiver sig til Tilfældet, spiller „Kvit eller Dobbelt"; jo mere Man sætter paa Spil, desto mere vinder Man, naar Man forstaaer at vente. —

— Sandt nok! Men at vente, omgiven af Snigmordere og Giftblandere? —

— Bah! — svarede Athos: — Gud har beskyttet os hidtil; han vil ogsaa beskytte os fremdeles. —

— Ja os maaskee; — svarede d'Artagnan: — vi ere Mænd, og i ethvert Tilfælde er det vort Haandværk at sætte vort Liv ivove. — Men — tilføiede han halvsagte: — men hende...! —

— Hvem mener De? — spurgte Athos.

— Constance. —

— Madame Bonacieux? Ah, De har Ret! Jeg havde glemt, min arme Ven, at De er forelsket. —

— Men — indvendte Aramis: — har De ikke af det Brev, der fandtes hos Skurken, der blev dræbt i Løbegraven, erfaret, at hun befandt sig i et Kloster? Man befinder sig meget godt i et Kloster, og naar La-Rochelles Beleiring er endt, lover jeg Dem for mit Vedkommende ... —

— Godt, godt, min kjære Aramis! — afbrød ham Athos: — Vi vide jo, at alle Deres Ønsker ere rettede mod den geistlige Stand. —

— Jeg er blot midlertidigt Musketeer. — svarede Aramis andægtigt.

— Det lader til, at det er lang Tid siden han fik Brev fra sin Hjertenskjær; — sagte Athos med dæmpet Stemme: — men lad Dem ikke forurolige; vi kjende disse Overgange! —

— Mig synes, der at gives et meget simpelt Middel. — yttrede Porthos.

— Hvilket? — spurgte d'Artagnan.

— Hun er jo i et Kloster, ikke sandt? —

— Jo. —

— Nu, saasnart Beleiringen er endt, bortføre vi hende derfra! —

— Men vi maa dog først vide, i hvilket Kloster hun opholder sig? —

— Naturligviis! —

— Men, det falder mig ind, — bemærkede Athos: — er det ikke Dronningen, som har valgt dette Opholdssted til hende? —

— Jeg troer det i det Mindste. —

— Nu, heri kan Porthos hjælpe os. —

— Hvorledes det, maa jeg spørge? — faldt Porthos ind.

— Naturligviis gjennem Deres Grevinde, Hertuginde eller Prindsesse; hun maa kunne naae langt. —

— Stille med Det! — bød Porthos, idet han lagde Fingeren paa Munden: — Hun er Kardinalist, troer jeg, og veed ingen Beskeed derom. —

— Nu, — meente Aramis: — saa maa jeg vel paatage mig at skaffe den ønskede Oplysning. —

— De, Aramis? — raabte de tre Venner: — De, og hvorledes? —

— Gjennem Dronningens Almisseuddeler, med hvem jeg staaer i nøie Forbindelse. — svarede Aramis rødmende.

Efter denne Forsikring reiste de fire Venner sig, da deres frugale Maaltid imidlertid var endt, og skiltes ad efter at have lovet Hverandre at mødes igjen endnu samme Aften. D'Artagnan vendte tilbage til Mimimes, og de tre Musketerer begave sig til Kongens Kvarteer, hvor de først skulde sørge for at skaffe sig Logi.

XLII.

Værtshuset „det røde Dueslag".

Neppe var Kongen ankommen i Leiren, førend han, brændende af et ligesaa stort Had til Buckingham, som Richelieu, og begjerlig efter at see sig lige overfor Fjenden, vilde give sig ifærd med at gjøre de nødvendige Foranstaltninger, først, til at fratage Englænderne Øen Rhé, dernæst, til at fremskynde La-Rochelles Beleiring; men til hans Ærgrelse blev han forstyrret heri af en Uenighed, der opstod mellem Dhrr. Schomberg og Bassompierre paa den ene Side, og Hertugen af Angoulême paa den anden.

Dhrr. Schomberg og Bassompierre vare Marschaller af Frankrig, og beraabte sig paa deres Ret til at kommandere Armeen under Kongens Høihed; men Kardinalen, som frygtede for, at Bassompierrre, der var Hugenot i sit inderste Hjerte, skulde skaane baade Englænderne og La-Rochelles Indvaanere, der Begge vare hans Troesbeslægtede, foretrak Hertugen af Angoulême, hvem Kongen kort iforveien paa Kardinalens Forslag havde udnævnt til Overgeneral. Heraf fulgte, at Man, hvis Man ikke vilde see baade Schomberg og Bassompierrre forlade Armeen, maatte give Hver af dem en særskilt Kommando. Bassompierre fik sin Post Nord for Byen, fra Lalen til Dompierre, Hertugen af Angoulême fik sin Vesten for La-Rochelle, fra Dompierre til Périgny, og Schomberg sin Syd for Byen, fra Périgny til Argoulin.

Hertugens Kvarteer var i Dompierre.

Kongens Kvarteer var snart i Estré, snart i Jarrie.

Kardinalen opholdt sig paa Dünerne, paa Broen „La Pierre", i et simpelt Huus uden Befæstning.

Paa denne Maade kunde Hertugen passe paa Bassompierre, Kongen paa Hertugen, og Kardinalen paa Schomberg.

Saasnart denne Foranstaltning var truffen, gav Man sig ifærd med at udjage Englænderne af Den Rhé.

Omstændighederne vare gunstige. Englænderne, som fremfor Alt behøve gode Levnetsmidler, havde ingen anden Føde end salt Kjød og slette Biskøiter, og der fandtes derfor mange Syge i deres Leir. Endvidere foraarsagede Havet, der paa denne Aarstid i høi Grad er farligt paa alle de vestlige Kyster, næsten dagligt nye Skibbrud, saaledes at Strandbredden ligefra Landtungen Aiguillon indtil Strædet mellem Fastlandet og Den i bogstavelig Forstand ved hvert Høivande var bedækket med knuste Pinasser, Roberger og Felukker. Heraf fulgte, at Buckingham, om end Kongen ganske lod sine Tropper hvile, tidligt eller sildigt maatte opgive Den Rhé, hvilken han kun holdt besat af Stivsind.

Men da Hr. Toiras berettede, at der gjordes store Forberedelser i den fjendtlige Leir til et nyt Angreb, ansaae Kongen det for bedst at gjøre en Ende paa Sagen, og gav de nødvendige Befalinger til et afgjørende Foretagende.

Da vi imidlertid ikke have foresat os at holde en Dagbog over Beleiringen, men vi tvertimod kun ville berøre Det, der staaer i nogen Forbindelse med vor nærværende Fortælling, ville vi nøies med, i to Ord at sige,

at dette Foretagende til Kongens og Kardinalens store Glæde havde et heldigt Udfald.

Englænderne bleve drevne tilbage Fod for Fod, bleve slagne i alle Sammenstød, tilintetgjorte ved Overgangen fra Øen, og saae sig endelig nødte til at indskibe sig igjen, efterladende to tusinde Mand paa Valpladsen, hvoriblandt fem Oberster, tre Oberstlieutenanter, to hundrede og halvtredsindstyve Kapitainer og tyve fornemme Adelsmænd, — desuden fire Feltstykker og tredsindstyve Faner, som bleve bragte til Paris af Claude de St.-Simon, og med stor Høitidelighed ophængtes under Notre-Dame-Kirkens Hvælvinger.

Flere Gange blev Te Deum afsunget i Leiren; herfra udbredte det sig over hele Frankrig.

Kardinalen havde det altsaa i sin Magt at fortsætte Beleiringen, uden, i det Mindste for Øieblikket, at have Noget at frygte af Englænderne.

Men, som vi nyligt antydede, Hvilen var kun øieblikkelig. Et Sendebud fra Hertugen af Buckingham var bleven grebet, og Man havde faaet Beviis ihænde for en Alliance mellem Keiseren, Spanien, England og Lothringen.

Denne Alliance var indgaaet imod Frankrig.

Desuden havde Man i Buckinghams Kvarteer, hvilket han havde været nødt til at rømme over Hals og Hoved, fundet Papirer, som bekræftede denne Alliances Virkelighed, som Kardinalen forsikrer i sine Memoirer; disse Papirer blottede i høi Grad Madame de Chevreuse, følgelig ogsaa Dronningen.

Paa Kardinalen hvilede hele Ansvaret; thi Man kan ikke være uindskrænket Minister uden at være ansvarlig. Derfor vare, som Man kan tænke, alle hans

uhyre Talents Hjælpemidler i Virksomhed baade Nat og Dag for at opfange den mindste Larm, der opstod i Europas store Riger.

Kardinalen kjendte Buckinghams Driftighed, overhovedet hans Had; dersom Alliancen, der truede Frankrig, ikke triumpherede, var hele hans Indflydelse tabt. Den spanske og østerrigske Politik havde nu sine Repræsentanter i Louvres Statsraad; før havde den kun havt sine Tilhængere. Han, Richelieu, den franske Minister, i ophøiet Forstand den nationale Minister, var forloren, dersom Buckingham fik Overmagten; Kongen, der, endskjøndt han adlød ham som et Barn, hadede ham som sin Tugtemester, vilde da overlade ham til sin Broders og Dronningens forenede Hævn. Han var da forloren, og Frankrig maaskee tillige med ham; han maatte af al Kraft forebygge denne Mulighed.

Man saae følgelig Kourerer hvert Øieblik afgaae og komme i forøget Antal baade Nat og Dag fra og til det lille Huus paa Broen „La Pierre", hvor Kardinalen havde sin Residents.

Snart saae Man Munke, der bare deres Kutter saa forkeert, at Man strax kunde see, at de maatte høre til den „stridende Kirke"; Man saae Fruentimmer, der fandt sig lidt forlegne i deres Pagedragter, og hvis vide Beenklæder ikke ganske formaaede at skjule de mere afrundede Former; endelig saae Man Bønder, med sværtede Hænder, men med zirlige Been, og som i en Miils Omkreds lugtede af Standsperſonen. Der indfandt sig ogsaa andre Besøg hos ham, rigtignok af en mindre behagelig Art; thi to eller tre Gange gik Rygtet, at han havde været nærved at blive myrdet.

Det kan ikke nægtes, at jo Hs. Eminentses Uvenner

gjorde den Paastand, at det var Hs. Eminents selv, som bragte disse ubehændige Banditer tilliv, i den Hensigt at faae det til at gaae mere egenmægtigt frem; men Man kan hverken troe paa Det, som Ministrene sige, ikke heller paa Det, som Deres Fjender behage at sige.

Denne sidste Omstændighed forhindrede imidlertid ingenlunde Kardinalen, hvem endog hans værste Fjender aldrig have kunnet nægte personligt Mod, fra at gjøre mangfoldige natlige Udflugter, snart fra at meddele Hertugen af Angoulême vigtige Ordrer, snart fra at holde Sammenkomster med Kongen, snart fra at have Samkvem med en eller anden af sine Agenter, som han ikke ønskede at see hos sig selv.

Musketererne paa deres Side havde ikke Synderligt at tage vare ved Beleiringen, vare ikke underkastede nogen streng Mandstugt, og levede ret et fornøieligt Liv; Dette kunde de saameget lettere, som de vare Venner af Hr. de Treville, og af ham uden Vanskelighed kunde faae særegen Tilladelse til at forsinke sig og blive ude efter den i Leiren almindeligt gjeldende Tid.

En Aften, da d'Artagnan, som var paa Post i Løbegravene, ikke havde kunnet følge med, rede Athos, Porthos og Aramis, indhyllede i deres Feltkapper, Haanden paa Pistolkolben, tilbage fra et Værtshuus, som Athos to Dage tidligere havde opdaget paa Veien til La Jarrie, og som hed „det røde Dueslag"; de fulgte den Vei, der førte til Leiren, hele Tiden holdende sig beredte til Forsvar, da de havde Grund til at frygte for Baghold. Pludselig, da de befandt sig omtrent en Fjerdingvei fra Landsbyen Bosnau, troede de at høre Larmen af en Rytterskare, som kom dem imøde. Strax standsede de alle Tre, sluttede sig tæt sammen, og ven-

tede de Kommende, holdende midt paa Veien. Efter et Øieblik's Forløb saae De ved Maanelyset, som just brød frem gjennem Skyerne, paa det Sted, hvor Veien dreiede om, to Ryttere komme tilsyne, som, da de paa deres Side ogsaa bemærkede en Modparts Nærværelse, standsede deres Heste og gave sig til at raadslaae, om de skulde tiltvinge sig en Vei, eller vende om, hvorfra de kom. Denne Tøven forøgede de tre Venners Mistanke; Athos reed derfor nogle Skridt frem, og raabte med fast Stemme:

— Hvem der? —

— Vi gjentage Spørgsmaalet: — Hvem der? — svarede den ene Rytter.

— Det er intet Svar! — vedblev Athos: — Hvem der? — Svar, eller vi skyde! —

— Tag Dem iagt for hvad De gjør, min Herre! — sagde en gjennemtrængende Stemme, der syntes at være vant til at befale.

— Det er en eller anden høi Officeer, som gjør Natrunde; — sagde Athos, idet han vendte tilbage til sine Kammerader: — Mine Venner, Hvad synes Dem, at vi skulle gjøre? —

— Hvem er De? — spurgte den samme Stemme i den forrige Kommandotone. Touren er til Dem at svare, eller De kunde let komme til at fortryde Deres Ulydighed. —

— Kongens Musketerer. — svarede Athos, mere og mere overbeviist om, at Den, der gjorde dette Spørgsmaal, havde Ret til at gjøre det.

— Hvilket Kompagni? —

— Hr. de Trevilles. —

— Kom nærmere og gjør mig Regnskab for, Hvad De bestille her paa denne Tid! —

De tre Venner nærmede sig lidt slukørede; thi nu vare de alle Tre overbeviste om, at de havde at gjøre med Deres Overmand. Man overlod iøvrigt Athos Æren af at være Ordfører.

En af de to Ryttere, han, som havde talt sidst, var reden omtrent ti Skridt frem foran sin Kammerad; Athos gav Porthos og Aramis Tegn til at holde sig tilbage, og reed alene frem.

— Jeg beder om Forladelse min Officeer; — sagde Athos: — men vi vidste ikke, Hvem vi havde for os, og De har selv prøvet, at vi holde god Vagt. —

— Deres Navn? — spurgte Officeren, som bedækkede en Deel af sit Ansigt med Kappen.

— Men De har ikke sagt Deres eget! — indvendte Athos, som begyndte at finde Mishag i dette Forhør. — Jeg beder Dem om at føre mig Bevis for, at De har Ret til saaledes at udspørge mig. —

— Deres Navn? — gjentog Rytteren atter, idet han paa samme Tid lod Kappen glide tilside, saa at hans Ansigt viste sig blottet.

— Hr. Kardinalen! — raabte Musketeren forbauset.

— Deres Navn? — gjentog Hs. Eminents for tredie Gang.

— Athos. — svarede Musketeren endelig.

Kardinalen vinkede til sin Staldmester. Denne nærmede sig.

— Disse tre Musketerer skulle følge os. — sagde han sagte til ham.

— Jeg ønsker ikke, at Man faaer at vide i Leiren,

at jeg er reden bort; naar de følge med os, kunne de ikke sladdre af Skole. —

— Vi ere Adelsmænd, Monseigneur; — indvendte Athos: — De behøver kun at forlange vort Ord for at sikkre Dem. Vi forstaae Gud skee Lov at bevare en Hemmelighed. —

Kardinalen fæstede sine gjennemborende Øine paa den dristige Taler.

— De har et fiint Øre, Hr. Athos; men hør nu blot: Det er ikke af Mistillid, at jeg befaler Dem at følge mig; det er for min Sikkerheds Skyld. Uden Tvivl ere Deres tvende Ledsagere Øhrr. Porthos og Aramis? —

— Ja, Ds. Eminents! — svarede Athos. De to Musketerer nærmede sig nu med Huen i Haanden.

— Jeg kjender Dem, mine Herrer, — henvendte Kardinalen sig til dem: — jeg kjender Dem. Jeg veed, at jeg ikke kan tælle Dem blandt mine Venner, og det gjør mig ondt; men jeg veed, at De ere tappre og tro Adelsmænd, og at Man kan fortroe sig til Dem. Hr. Athos, gjør mig altsaa den Ære at ledsage mig, De og Deres to Venner, og jeg har da en Bedækning, som maatte gjøre endog Hs. Majestæt skinsyg, hvis jeg mødte ham. —

De tre Musketerer bøiede sig heelt ned mod Sadelbommen.

— I Sandhed, — bemærkede Athos. — Ds. Eminents gjør Ret i at tage os med. Vi have paa Veien hertil mødt afskyelige Physiognomier; i Værtshuset „det røde Dueslag" have vi endogsaa havt Klammeri med fire af dem. —

— Klammeri? Og hvorfor det, mine Herrer? De veed jo, at jeg er en Hader af alt Sligt! —

— Det er netop Grunden til, at jeg har den Ære at underrette Ds. Eminents om Det, der er passeret; thi De kunde erfare det af Andre end os, og paa en falsk Beretning troe, at vi vare de Skyldige. —

— Og hvilken Ende tog da dette Klammeri? — spurgte Kardinalen med rynkede Øienbryn? —

— Min Ven Aramis, som De seer der, har faaet et lidet Kaardestik i Armen, hvilket imidlertid ikke vil hindre ham i, Ds. Eminents kan være overbeviist derom, imorgen at deeltage i Angrebet, hvis Monseigneur skulde lade blæse til Storm. —

— Men De høre ikke til det Slags Folk, der saaledes lade sig give Kaardestik for Intet. — indvendte Kardinalen: — Lad høre, mine Herrer, vær aabenhjertig, Hr. Athos, og skrift; De veed jo, at jeg har Ret til at give Absolution! —

— Jeg for min Deel, Monseigneur, har ikke engang havt Anledning til at blotte min Kaarde; jeg greb ham, med hvem jeg havde at bestille, om Livet, og kastede ham ud af Vinduet. — Det lod til, — vedblev Athos tøvende: — at han i Faldet havde brudt et Laar. —

— Ah, Ah! — raabte Kardinalen: — Og De, Hr. Porthos? —

— Jeg, Monseigneur, erindrede mig, at Dueller ere forbudte; jeg greb derfor en Bænk, og gav en af disse Røvere et Slag, der, hvis jeg ikke feiler, knuste hans Skulder. —

— Godt! — yttrede Kardinalen: — Og De, Hr. Athos? —

— Da jeg, Monseigneur, egentlig er af en meget

blid Karakteer, og jeg desuden, som Ds. Eminents naturligviis ikke kan vide, er i Begreb med at indtræde i en geistlig Orden, gav jeg mig ifærd med at stille mine Kammerader tilfreds, da en af disse Skurke stak mig sin Kaarde gjennem Armen; da tabte jeg rigtignok Taalmodigheden, og trak min Kaarde. Da Skurken atter faldt ud, troede jeg at bemærke, at han, idet han styrtede frem, løb sig min Kaarde gjennem Livet; det Eneste, jeg imidlertid med fuldkommen Vished veed, er for det Første, at han faldt, og dernæst, at han blev baaren bort tilligemed de to Andre. —

— For Satan, mine Herrer! — sagde Kardinalen: — Tre Mænd lemlæstede for et simpelt Klammeries Skyld! Man maa rigtignok indrømme, at Hænderne sidde Dem løse paa Skaftet. Og hvorover var dette Klammeri opstaaet? —

— Disse Uslinger var fulde, — svarede Athos; — og da De vidste, at der samme Aften var indtruffen et Fruentimmer i Herberget, vilde de tiltvinge sig Adgang til hende. —

— Var dette Fruentimmer ungt og smukt? — spurgte Kardinalen med en vis Uro.

— Vi saae hende ikke, Monseigneur. — svarede Athos.

— De saae hende ikke? Ah, meget vel! — raabte Kardinalen med Liv: — De gjorde meget vel i at forsvare et Fruentimmers Ære, og eftersom det netop er Værtshuset „det røde Dueslag", som jeg agter at besøge, skal jeg snart faae at vide, om De har sagt Sandhed. —

— Monseigneur! — tog Athos Ordet med Stolt-

hed: — Vi ere Adelsmænd, og vi vilde ikke udtale en Løgn selv for at frelse Livet. —

— Jeg tvivler heller ikke paa Det, De har sagt mig, Hr. Athos, nei, ikke et eneste Øieblik. — Men, vedblev han for at forandre Samtalen: — var dette Fruentimmer da ene? —

— Damen havde en Herre inde hos sig; — svarede Athos: — men da denne Herre uagtet Larmen ikke lod høre det Mindste fra sig, var det rimeligviis en Kujon. —

— „Dømmer ikke Hverandre!" siger Evangeliet, — paamindede Kardinalen.

Aramis bøiede Hovedet.

— Og nu, mine Herrer, — vedblev Kardinalen: — maa det være godt dermed. Jeg har faaet at vide, hvad jeg vilde, behag nu at følge mig! —

De tre Musketerer trak sig tilbage, og holdt sig bagved Kardinalen, som atter skjulte sit Ansigt i Kappen, satte sin Hest igang, og indtog sin Plads otte—ti Skridt foran sine Legsagere.

Man naaede snart det eensomme og stille Værtshuus; Værten vidste udentvivl, hvilken høi Gjæst han kunde vente, og havde afviist alle ubeleilige Gjæster.

Da de vare Herberget paa ti Skridt nær, gav Richelieu Staldmesteren og de tre Musketerer Tegn til at gjøre Holdt. En sadlet Hest var fastbunden ved Vindesskoddet. Kardinalen bankede tre Gange og paa en bestemt Maade.

Strax kom en i en Kappe indhyllet Mand frem, og vexlede i en Hast nogle Ord med Kardinalen; derpaa steg han tilhest og reed bort ad Veien til Surgère, hvilket ogsaa var Veien til Paris.

— Kom nærmere, mine Herrer! — sagde Kardinalen: — De have sagt mig Sandheden, mine Hrr. Adelsmænd, — vedblev han, idet han henvendte sig til Musketererne: — og det skal ikke være min Skyld, hvis dette Møde iaften ikke bringer Dem gode Frugter. Nu maa De følge efter! —

Kardinalen steg af; de tre Musketerer gjorde det Samme. Kardinalen kastede sin Tømme til Staldmesteren; Musketererne bandt deres fast ved Skodderne.

Værten stod paa Dørtærskelen; Kardinalen var for ham alene en Officeer, som kom for at besøge en Dame.

— Har De i Stueetagen et Værelse, hvor disse Herrer kunne vente mig ved en god Ild? — spurgte Kardinalen.

Værten aabnede Døren til en stor Sal, hvor Man just havde opsat en stor og prægtig Kamin istedet for en lille, usel Ovn.

— Her er et Værelse. — svarede han.

— Godt! — sagde Kardinalen: — Træd herind, mine Herrer, og vent paa mig! Jeg bliver kun en halv Time borte. —

Medens de tre Musketerer indtoge Salen i Stueetagen, steg Kardinalen, uden at forlange videre Oplysning, op ad Trappen, ligesom en Mand, der er for vel bekjendt til at behøve nogen Veiviser.

XLIV.

Om Nytten af Kaminrør.

Det var øiensynligt, at de tre Venner, uden at vide af det, alene drevne af deres ridderlige Karakteer, havde viist en Person en Tjeneste, som Kardinalen hædrede med sin særegne Beskyttelse.

Men Hvo var vel denne ubekjendte Person? Dette Spørgsmaal gjorde sig Musketererne strax; men da de ikke fandt sig tilfredsstillede ved noget af de Svar, som deres egen Forstand og Indsigt kunde give dem, kaldte Porthos paa Værten, og forlangte Terninger.

Porthos og Aramis satte sig afsides ved et Bord for at spille; Athos gik op og ned og grundede.

Idet nu Athos gik og grundede, passerede han frem og tilbage forbi Stumpen af Ovnrøret, hvis anden Ende gik op i Værelset ovenover, og hvergang han kom forbi, hørte han en Mumlen, som tilsidst vakte hans Opmærksomhed. Han nærmede sig altsaa, og hørte nogle Ord, som udentvivl forekom ham at være af saa stor en Interesse, at han gav sine to Kammerader et Vink om at tie, og selv blev staaende i bøiet Stilling, Øret lagt op imod Rørets Aabning.

— Hør mig, Mylady, — sagde Kardinalen: — Sagen er af Vigtighed. Sæt Dem ned og lad os snakke derom. —

— Mylady! — mumlede Athos.

— Jeg hører Ds. Eminents med den største Opmærksomhed. — svarede en Kvindestemme, som fik Athos til at skjælve.

— Et lille Skib med engelsk Besætning, hvis Kapitain staaer i min Sold, venter Dem ved Mundingen af Charente ved Skandsen „La Pointe"; det gaaer under Seil imorgen tidligt. —

— Jeg maa altsaa begive mig paa Veien endnu inat? —

— Strax, det vil sige, naar De har modtaget mine Instruktioner. To Mænd, som De vil finde ved Døren, naar De forlader Herberget, skulle tjene Dem til Bedækning. De lader mig tage herfra først; en halv Time efter mig begiver De Dem paa Veien! —

— Ja, Monseigneur. Men lad os nu komme tilbage til det Ærinde, som De har at betroe mig, og eftersom jeg af Hjertet ønsker fremdeles at fortjene Deres Eminentses Tillid, beder jeg Dem om at fremstille Sagen i saa klare og tydelige Træk, at jeg umuligt kan begaae nogen Feiltagelse. —

Der fandt et Øieblik en dyb Taushed Sted mellem de to Samtalende; det var aabenbart, at Kardinalen forud betænkte sig paa de Udtryk, han skulde benytte sig af, og at Mylady samlede alle sine Sjæleevner sammen, for at fatte Det, hun vilde komme til at høre, og for at indprente det Hørte i Hukommelsen.

Athos benyttede dette Mellemrum for at sige til sine Venner, at de skulde lukke Døren ilaas indvendig fra, og komme hen til ham for at faae Deel i de hemmelige Forhandlinger.

De tvende Musketerer, som elskede Deres Magelighed, bragte Deres Stole med sig, og hentede tillige en til Athos; alle Tre satte sig derpaa, Hovederne bøiede fremad og Ørerne bragte Rørets Aabning saa nær, som muligt.

— De gaaer til London; — begyndte Kardinalen endelig: — naar De er kommen til London, skal De opsøge Buckingham. —

— Jeg maa gjøre Ds. Eminents opmærksom paa, — indvendte Mylady: — at Hs. Naade siden Historien med Smykket, som han endnu stedse har mig mistænkt for, ganske og aldeles nægter mig sin Tillid. —

— Dennegang — svarede Kardinalen: — gjelder det ikke om at vinde hans Gunst; De skal aabent og ærligt optræde som Mellemhandlerske. —

— Aabent og ærligt; — gjentog Mylady med et ubeskriveligt Udtryk af Tvetydighed.

— Ja, aabent og ærligt! — gjentog Kardinalen i samme Tone: — hele denne Sag maa afgjøres aabenlyst. —

— Jeg skal bogstaveligt følge Ds. Eminentses Ordre, og venter kun paa at faae den. —

— De opsøger Buckingham og hilser ham fra mig! De siger ham, at jeg kjender alle de Ænker, han har spundet, men at jeg ikke bekymrer mig om dem, eftersom jeg ved første Bevægelse, han over, styrter Dronningen. —

— Vil han troe, at Ds. Eminents har Midler til at gjøre Det, De truer med? —

— Ja; thi jeg har Beviser derfor. —

— Da maa jeg naturligviis kunne levere ham disse Beviser til nøiere Prøvelse og Vurdering. —

— Naturligviis. De har blot at sige ham: — At jeg bekjendtgjør den Forklaring, som Bois-Robert og Marqui'en af Beautru have afgivet angaaende Dronningens og Hertugens Sammenkomst hos Connetablens Gemalinde, samme Aften, som denne Frue gav et

Maskebal; De skal endvidere, for at han slet ingen Grund skal have til Tvivl, sige ham, at han fremstillede sig i en Stor-Moguls Dragt, som Ridderen af Guise skulde have baaret, og som han haade kjøbt af Denne for tre tusinde Pistoler. —

— Vel, Monseigneur! —

— Alle Omstændigheder, lige indtil de mindste, ved hans Besøg i Louvre, den Nat, da han havde sneget sig derind under en italiensk Sandsigers Forklædning, ere mig bekjendte. For at han ikke skal tvivle paa Tilforladeligheden af de Oplysninger, jeg har i Eie, kan De fortælle ham, at han under sin Kappe havde en hvid Talar, besprængt med sorte Punkter og bemalet med Dødningehoveder og Dødningebeen lagte paa Kors over hinanden; han havde nemlig, i Tilfælde af at han skulde blive overrasket, isinde at forestille den hvide Dame, der, som Enhver veed, viser sig i Louvre hvergang noget Betydningsfuldt skal indtræffe. —

— Er det Alt, Monseigneur? —

— Siig ham endvidere, at jeg desuden kjender alle Omstændighederne ved Eventyret i Amiens, — at jeg skal lade gjøre en lille pikant og interessant Roman deraf, ledsaget af en Plan over Haven og af tre Portraiter af de vigtigste Skuespillere ved denne natlige Scene. —

— Jeg skal erindre det. —

— Siig ham, at jeg har Montaigu i min Magt, at han sidder i Bastillen, at der rigtignok ikke er fundet noget Brev hos ham, men at Torturen sikkert vil kunne faae ham til at sige Alt, hvad han veed, og til Overflødighed, Alt, hvad han ikke veed. —

— Herligt! —

— Tilføi slutteligen, at Hs. Naade i den Hast, hvormed han har maattet forlade Øen Rhé, i sin Bopæl har glemt et vist Brev fra Madame de Chevreuse, som i høi Grad blotter Dronningen, idet samme nemlig beviser, ikke alene, at Dronningen formaaer at elske Kongens Fjender, men ogsaa, at hun indlader sig i Sammensværgelse med Frankrigs. De har vel indprentet Dem det, jeg har sagt, ikke sandt? —

— Ds. Eminents kan selv dømme: — Ballet hos Connetablens Gemalinde, Natten i Louvre, Aftenen i Amiens, Montaigus Fængsling, Madame de Chevreuses Brev. —

— Rigtigt! — svarede Kardinalen: — Meget rigtigt! De har en herlig Hukommelse, Mylady! —

— Men — vedblev Damen, til hvem Komplimenten var rettet: — Men dersom Hertugen uagtet alle disse Grunde ikke føier sig og ophører at true Frankrig? —

— Hertugen er en forelsket Nar, eller rettere, en forelsket Fjante. — svarede Richelieu med dyb Bitterhed: — Ligesom Ridderne fra gamle Dage har han begyndt denne Krig alene for at vinde et Blik af sit Hjertes Dame. Dersom han faaer at vide, at denne Krig kan komme til at koste hans Tilbedte ikke alene hendes Ære, men sandsynligviis ogsaa Friheden, kan De være overbeviist om, at han vil betænke sig paa at fortsætte Fjendtlighederne. —

— Og dog, — vedblev Mylady med en Haardnakkethed, som viste, at hun vilde see tilbunds i den Sendelses Natur, der blev hende betroet: — dersom han modstaaer? —

— Dersom han modstaaer, ... — svarede Kardinalen: — det er ikke sandsynligt! —

— Men dog muligt. —

— Nu, dersom han modstaaer, ... — her gjorde Kardinalen en Pause, og vedblev derpaa: — Nu, dersom han modstaaer, saa maa jeg sætte mit Haab til en af disse Begivenheder, som forandre Staternes Udseende. —

— Hvis Ds. Eminents vilde anføre mig nogle Exempler paa saadanne Begivenheder i Fortidens Historie, kunde jeg maaskee fortjene Deres Tillid med Hensyn til Fremtiden. —

— Gjerne! Der er f. Ex. i vor egen Historie den Begivenhed, der berøvede Frankrig sin store Konge, Henrik den Fjerde, høilovlig Ihukommelse, just som han, for paa eengang at trænge Keiseren af Østerrig fra to Sider, var i Begreb med at gjøre Indfald i Flandern og Italien. Henrik havde omtrent de samme Grunde til dette Angreb, som nu sætte Hertugen i Bevægelse. Østerrig blev frelst ved denne Begivenhed, vide vi; jeg indseer ikke, hvorfor Kongen af Frankrig ikke skulde kunne have Heldet med sig ligesom Keiseren af Østerrig. —

— Ds. Eminents mener Knivstikket i Gaden „La Feronnerie?"

— Netop! — svarede Kardinalen.

— Frygter Deres Eminents ikke for, at Straffen, der blev tildeelt Ravaillac, vil afskrække Enhver, som et Øieblik kunde hengive sig til den Tanke at efterligne ham? —

— Der gives i alle Lande og til alle Tider, især, naar Landene ere deelte i flere Religionspartier, fana-

tiske Mennesker, som Intet ønske heller, end at blive Martyrer. Holdt, just nu falder det mig ind, at Puritanerne ere rasende opbragte mod Hertugen af Buckingham, og at deres Prædikanter hentyde paa ham som Antichristen. —

— Nu? — spurgte Mylady.

— Nu, — vedblev Kardinalen med den ligegyldigste Mine af Verden: — for Øieblikket behøvedes der kun f. Ex. en ung, smuk og fiffig Kvinde, som ogsaa for sin egen Regning fordrede Hævn over Hertugen. En saadan Kvinde maa kunne findes. Hertugen er en Mand, der gjør Lykke; han har ved sine Løfter om evig Troskab bragt en Mængde ømme Tilbøieligheder til at spire, og maa følgelig ligesaa mange Steder have givet Hadet Spirekraft ved sine evige Utroskaber.—

— Udentvivl, — bemærkede Mylady: — et saadant Fruentimmer maa kunne findes. —

— En saadan Kvinde, der forstod at lægge en Fanatiker Jacob Clements eller Ravaillacs Kniv i Hænderne, kunde frelse Frankrig. —

— Ja, men hun vilde blive Medskyldig i et Mord. —

— Har Man nogensinde kjendt Jakob Clements eller Ravaillacs Medskyldige? —

— Nei, thi maaskee stode Disse altfor høit til at Man kunde opsøge Dem, hvor De vare; Man vilde ikke brænde Domhuset af for Alle og Enhver, Monseigneur. —

— De troer altsaa, at Domhusets Brand har havt en anden Aarsag end Tilfældet? — spurgte Richelieu i en Tone, som om han gjorde det ligegyldigste Spørgsmaal.

— Monseigneur, — svarede Mylady: — jeg troer slet intet. Jeg anfører en Kjendsgjerning, det er det Hele. Jeg vil alene sige saameget, at, hvis jeg bar Navn af Frøken Montpensier eller Dronning Maria af Medici, jeg da vilde tage færre Forsigtighedshensyn, end nu, da jeg ganske simpelthen hedder Lady Winter. —

— Ganske rigtigt! — svarede Richelieu: — Hvad vilde De da fordre? —

— Jeg vilde have en Ordre ihænde, som forud berettigede Alt, hvad jeg maatte anseе fornødent at gjøre for Frankrigs høieste Vel. —

— Men Man maatte da først finde det omtalte Fruentimmer, som var besjælet af Hævnlyst mod Hertugen. —

— Hun er funden. —

— Dernæst maatte Man finde denne usle Fanatiker, som skulde tjene til Værktøi i Guds straffende Haand. —

— Man maa opsøge ham. —

— Naar Det er skeet, — vedblev Kardinalen: — vil det være tidsnok at affordre mig den Ordre, som De nylig forlangte. —

— Ds. Eminents har Ret; — sagde Mylady: — jeg har gjort Uret i at betragte den Sendelse, hvormed De beærer mig, som noget Mere, end den virkelig er. Min Forretning bestaaer altsaa kun i Følgende: — At fortælle Hertugen paa Ds. Eminentses Vegne, at De kjender de forskjellige Forklædninger, under hvilke det er lykkedes ham at nærme sig Dronningen ved Festen hos Connetablens Gemalinde, — at De har Beviser ihænde for at Dronningen har tilstaaet en vis italiensk Spaamand en Sammenkomst i Louvre, og at denne

Italiener ikke er nogen Anden en Hertugen selv, — at De har isinde at levere en liden, aandrig Roman, hvis Emne skal være Eventyret i Amiens, tilligemed en Plan over Haven og Portraiter af de vigtigste Skuespillere paa denne Scene, — at Montaigu sidder i Bastillen, og at Torturen vil kunne faae ham til at sige baade Det, han veed, og Det, han har glemt, — at De besidder et vist Brev fra Madame de Chevreuse, at dette Brev er bleven fundet i Hs. Naades Bopæl, og at det i høi Grad blotter, ikke alene hende, der har skrevet det, men ogsaa hende, i hvis Navn det er skrevet. — Hvis han uagtet alt Dette bibeholder sin Idræt, har jeg, eftersom min Sendelse ene og alene har at holde sig til det Foregaaende, intet Andet at gjøre end at bede Gud gjøre et Under for at frelse Frankrig. Saaledes forholder Sagen sig, ikke sandt, Monseigneur? Min Sendelse indskrænker sig til de angivne Grændser? —

— Javist! — svarede Kardinalen tørt.

— Og nu, — vedblev Mylady, som ikke syntes at bemærke den forandrede Tone, hvori Kardinalen havde svaret hende: — Og nu, da jeg har modtaget mine Instruktioner med Hensyn til Ds. Eminentses Fjender, vilde jeg gjerne have Tilladelse til at sige to Ord om mine egne. —

— De har altsaa Fjender? — spurgte Richelieu.

— Ja, Monseigneur, Fjender, imod hvilke De maa hjælpe mig; thi jeg har skaffet mig dem i Ds. Eminentses Tjeneste. —

— Hvilke ere de? —

— Først er der et intrigant Fruentimmer, som hedder Bonacieux. —

— Hun er i Fængsel i Nantes. —

— Det vil sige, hun var der; — svarede Mylady: — Dronningen har tilveiebragt en Ordre fra Kongens Haand, ved Hjælp af hvilken hun har ladet hende bringe i et Kloster. —

— I et Kloster? —

— Ja, et Kloster. —

— I hvilket? —

— Jeg veed det ikke; det er bleven altfor godt hemmeligholdt. —

— Jeg skal nok faae det at vide, stol derpaa! —

— Og Ds. Eminents vil da lade mig vide, hvor hun befinder sig? —

— Jeg indseer ikke, at der kan være Noget iveien derfor. —

— Vel. Men jeg har en anden Fjende, som i heel anden Grad er mig frygtelig end den ubetydelige Madame Bonacieux. —

— Hvem? —

— Hendes Elsker. —

— Hvad hedder han? —

— O, Ds. Eminents kjender ham meget godt! — raabte Mylady, reven hen af Vreden: — Det er vor onde Engel, baade Deres og min; det er ham, som i et Sammenstød med Ds. Eminentses Gardister afgjorde Kampen til Gunst for Kongens Musketerer; det er ham, der gav Greven af Wardes, Deres Agent, tre Kaardestik, og som bragte Intrigen med Diamanterne til at strande; det er endelig ham, der, efter at have faaet Underretning om min Andeel i Madame Bonacieux's Bortførelse, har tilsvoret mig Døden. —

— Ah, ah! — raabte Kardinalen: — Man kan ikke tage feil af Hvem De mener. —

— Jeg taler om denne Elendige, d'Artagnan. —

— Det er i det Mindste en forvoven Krabat. — yttrede Kardinalen.

— Og just fordi han er en forvoven Skurk, maa Man frygte ham i ualmindelig Grad. —

— Man maatte, — meente Kardinalen: — have Beviis ihænde for hans Forstaaelse med Buckingham.—

— Beviis! — raabte Mylady: — Jeg vil levere ti! —

— Nu, saa er Tingen den simpleste af Verden. Giv mig dette Beviis, og jeg skal sætte ham i Bastillen! —

— Godt, Monseigneur, — og saa? —

— Naar Man er i Bastillen, gives der intet „Saa". — svarede Kardinalen i huul Tone: — O! — vedblev han: — Var det mig blot ligesaa let at skaffe mig af med min Fjende, som det er mig at skaffe Dem af med Deres! —

— Monseigneur, — svarede Mylady: — Træk for Træk, Liv for Liv, Mand for Mand! Giv mig Denne, og jeg giver Dem den Anden! —

— Jeg veed ikke, Hvad De mener, og ønsker heller ikke at erfare det; men jeg har Lyst til at vise mig følelig mod Dem, og finder ingen Hindring for Indrømmelsen af Det, De fordrer med Hensyn til en saa ubetydelig Personlighed, saameget mere, som denne d'Artagnan er en Libertiner, en Duellant og Forræder. —

— En Skurk, Monseigneur, en Skurk! —

— Giv mig Papiir, Pen og Blæk! —

— Her har De, hvad De forlanger! —

— Godt! —

Der opstod et Øieblik's Stilhed, som antydede, at Kardinalen enten var beskjæftiget med at søge de Udtryk, hvori han vilde affatte Skrivelsen, eller var ifærd med et henkaste samme paa Papiret. Athos, som ikke havde mistet et eneste Ord af hele Underholdningen, tog sine to Venner ved Haanden og førte dem hen i Værelsets modsatte Hjørne.

— Nu, — spurgte Porthos: — Hvad vil Du? Hvorfor lader Du os ikke høre Enden paa Samtalen? —

— Stille! — bad Athos med sagte Stemme: — Vi have hørt deraf Alt, hvad vi behøve at vide. Alligevel har jeg Intet imod, at I høre Resten; men jeg maa gaae. —

— Maa Du gaae? — hviskede Porthos: — Hvad skulle vi da sige, naar Kardinalen spørger efter Dig? —

— De skulle ikke give ham Tid til at spørge om mig; De skulle strax fortælle ham, at jeg er reden forud som Speider, fordi nogle Ord, som Værten har ladet falde, have givet mig Mistanke om, at Veien ikke er ganske sikker. Forresten skal jeg sige Staldmesteren et Par Ord derom; det Øvrige angaaer alene mig, og De kan være ganske rolig. —

— Vær forsigtig, Athos! — bad Aramis.

— Frygt ikke for mig! — svarede Athos: — De veed, at jeg har koldt Blod. —

Porthos og Aramis indtoge deres forrige Pladser ved Kaminrøret.

Men Athos traadte uden Forbeholdenhed ud af Huset, gik hen og løste sin Hest, der stod ved Siden

af hans Venners, fastbunden ved Hvirvelen paa et Vindueskodde, overtydede i faa Ord Kardinalens Staldmester om Nødvendigheden af at sende en Forpost ud for at undersøge Veiens Sikkerhed, eftersaae omhyggeligt Pistolernes Fængkrudt, tog sin Kaarde mellem Tænderne, og jog over Hals og Hoved henad den Vei, der førte til Leiren.

XLV.

Ægteskabelig Scene.

Som Athos havde forudseet, varede det ikke længe, inden Kardinalen kom ned. Han aabnede Døren til det Værelse, hvor Musketererne befandt sig, og overraskede Porthos og Aramis i et ivrigt Terningespil. Med listigt Blik undersøgte han Værelset, og saae strax, at en af hans Ledsagere manglede.

— Hvor er Hr. Athos bleven af? — spurgte han.

— Monseigneur, — svarede Porthos: — han er reden forud som Speider, foranlediget af nogle Yttringer, som Værten havde ladet falde om, at Veiene ikke vare ganske sikkre. —

— Og Hvad har De bestilt, Hr. Porthos? —

— Jeg har vundet fem Pistoler fra Aramis. —

— Og De ere rimeligviis nu færdige til at følge mig? —

— Vi staa til Ds. Eminentses Tjeneste. —

— Tilhest altsaa, mine Herrer, det bliver silde! —

Staldmesteren holdt ved Døren med Kardinalens Hest ved Tøilen. Lidt længer borte viste sig i Skyggen en Gruppe af to Mand og tre Heste; det var den Bedækning, der skulde ledsage Mylady til Fortet „la Pointe", og vaage over hendes Indskibning.

Staldmesteren bekræftede ved sin Fortælling den Erklæring, som de to Musketerer havde afgivet med Hensyn til Athos. Kardinalen gjorde et bifaldende Tegn, og gav sig atter paa Veien med de samme Forsigtighedsregler som tidligere.

Vi ville imidlertid lade ham ride tilbage til Leiren, ledsaget af Staldmesteren og de to Musketerer, medens vi selv vende os til Athos.

Omtrent et hundrede Skridt havde han fulgt den indslagne Vei, indtil han var ude af Syne; da var han dreiet om paa en Vei tilhøire, og var ad en Omvei kommen tilbage til Gjæstgiversstedet paa tyve Skridt nær. Her havde han stillet sig paa Luur i et Buskads for at bemærke, naar den lille Skare drog bort; saasnart han havde seet sine Kammeraders brodderede Hatte og den gyldne Bræmme paa Kardinalens Kappe forsvinde ved den nærmeste Ombøining af Veien, reed han i Galop tilbage til Værtshuset, hvor han uden Vanskelighed indlodes.

Værten gjenkjendte ham.

— Min Officeer — sagde Athos: — har glemt at paalægge Damen en meget vigtig Sag, og sender mig for at oprette det Forsømte. —

— Gaa kun op! — svarede Værten: — Hun er endnu paa sit Værelse. —

Athos benyttede sig af Tilladelsen, steg op ad Trappen med lette Trin, naaede Gangen, og saae

igjennem den halvt aabne Dør Mylady, som netop var i Begreb med at binde sin Hat.

Han traadte ind i Værelset, og lukkede Døren efter sig.

Athos stod foran Døren, indhyllet i sin Kappe, og Hatten slaaet ned over Øinene.

Mylady blev angst ved at see denne Skikkelse, der var saa stum og ubevægelig som en Støtte, og raabte:

— Hvem er De og Hvad forlanger De? —

— Al Tvivl er endt; det er hende. — mumlede Athos.

Han lod sin Kappe falde, slog Hatten iveiret, og traadte hen imod Mylady med de Ord:

— Kjender De mig, Madame? —

Mylady gjorde et Skridt fremad, og styrtede derpaa tilbage, som om hun havde seet en Slange.

— Det er godt! — vedblev Athos: — Jeg seer, at De ikke har glemt mig. —

— Greven af la Fère! — mumlede Mylady, og veeg tilbage saa langt som Væggen tillod.

— Ja, Mylady, — vedblev Athos: — Greven af la Fère, som kommer fra den anden Verden i det bestemte Øiemed at see Dem. Lad os da sætte os og snakke sammen, som Kardinalen siger! —

Mylady var i den Grad greben af Skræk, at hun ikke formaaede at fremføre et eneste Ord.

— De er en ond Aand, udgaaet fra Helvede til Plage for Jorden. — vedblev Athos: — Deres Magt er stor; men De veed ogsaa, at Mennesker ved Guds Hjælp have overvundet de skrækkeligste Dæmoner. De har allerede een Gang befundet Dem paa min Vei, Madame, og jeg troede at have betaget Dem Lysten

til at leve; men enten maa jeg have taget Feil, eller ogsaa har Helvede atter kaldt Dem tillive. —

Ved disse Ord, som maatte tilbagekalde frygtelige Erindringer, bøiede Mylady Hovedet med et huult Suk.

— Ja, Helvede har kaldet Dem tillive. — vedblev Athos: — Helvede har gjort Dem riig, har givet Dem et andet Navn, har næsten givet Dem et andet Ansigt; men Helvede har hverken udslettet Smudspletterne paa Deres Sjæl eller Vanærens Mærke paa Deres Legeme. —

Mylady sprang op som sat i Bevægelse ved en Fjeder; hendes Øine skjøde Lyn. Athos blev siddende.

— De troede mig død, ikke sandt? De troede mig død, ligesom jeg troede, at De var det; Navnet Athos havde skjult Greven af la Fère, ligesom Navnet Lady de Winter havde skjult Anna fra Breuil. Var De ikke dette Navn, da Deres ærværdige Broder forenede os? Vor Stilling er rigtignok meget besynderlig. — vedblev Athos leende: — Hidtil have vi Begge levet i det glade Haab, at Modparten ikke var ilive; jeg siger — glade Haab, — fordi en Erindring er mindre besværlig end en virkelig, levende Skabning, endskjøndt en Erindring undertiden kan være trykkende nok. —

— Men, — vovede Mylady at spørge i huul Tone: — Hvo har sendt Dem hid, og Hvad vil De? —

— Jeg vil blot sige Dem, at jeg, endskjøndt jeg har været usynlig for Deres Øine, dog ingenlunde har tabt Dem afsigte. —

— De veed, Hvad jeg har gjort? —

— Jeg kan fortælle Dem Deres Handlinger Dag for Dag fra den Tid af, at De traadte i Kardinalens Tjeneste. —

Et vantro Smiil gled over Myladys blege Læber.

— Hør da! Det er Dem, der har klippet de to Diamantsdupper af Hertugen af Buckinghams Skulder, — Dem, som har ladet Madame Bonacieux bortføre, — Dem, som, forelsket i de Wardes, har aabnet Deres Kammerdør for d'Artagnan, i den Tro, at det var den Elskede, — Dem, der, i den Indbildning, at de Wardes havde skuffet Dem, har villet berøve ham Livet ved hans Rivals Haand, — Dem, der, da Rivalen havde opdaget Deres skjændige Hemmelighed, har villet dræbe ham ved to leiede Morderes Haand, som De havde sendt efter ham; — det er Dem, som, da De saae, at Kuglerne forfeilede deres Maal, har sendt ham forgiftet Vin med et falsk Brev, der skulde bringe Offeret til at troe, at Vinen kom fra hans Venner, — Dem endelig, som nylig, i dette Værelse, siddende paa den Stol, hvorpaa jeg nu sidder, har faaet i Ærinde af Kardinal-Hertugen af Richelieu at lade Hertugen af Buckingham myrde, til Gjengjeld for hvilken Daad han har maattet love Dem d'Artagnans Liv. —

Mylady var bleven liigbleg.

— De er altsaa Djævelen selv? — stønnede hun.

— Maaskee! — svarede Athos: — Men for ethvert Tilfælde gjør De vel i at lægge Mærke til Dette: Myrd eller lad myrde Hertugen af Buckingham; det er mig ligegyldigt, da jeg kun staaer i fjendtligt Forhold til ham. Men rør ikke d'Artagnan blot ved et eneste Haar! Han er en tro Ven af mig, som jeg elsker og forsvarer. Adlyder De mig ikke, saa sværger jeg ved min Faders Hoved, at den Forbrydelse, som

De da enten har villet begaae eller virkeligt har begaaet, skal blive den sidste. —

— Hr. d'Artagnan har fornærmet mig grusomt; — svarede Mylady i dump Tone: — han maa døe. —

— Isandhed, Madame, — spurgte Athos leende: — er det da muligt at træde Deres Ære for nær? Han har fornærmet Dem, og maa døe? —

— Han maa døe! Hun først; dernæst han. —

Athos følte sig greben ligesom af en Svimmel. Synet af denne Skabning, der havde mistet alt Kvindeligt, gjenkaldte ham saa skrækkelige Erindringer; det paatrængte sig ham, at han engang tidligere, i en Stilling, der var mindre farlig end hans nuværende, havde villet bringe hende sin Ære til Offer. Hans Mordlyst greb ham atter og gjennemstrømmede ham som en glødende Feber. Han reiste sig, greb i Beltet, drog en Pistol frem, og spændte Hanen.

Mylady var bleg som en Dødning; hun vilde skrige; men hendes stivnede Tunge kunde alene fremføre en hæs Lyd, som ikke havde noget Menneskeligt ved sig, men snarere lignede et vildt Dyrs Nallen. Lænet mod Væggens mørke Betræk lignede hun Personliggjørelsen af den forfærdeligste Rædsel.

Athos løftede langsomt sin Pistol, udstrakte Armen saa vidt, at Pistolløbet næsten berørte Mylady's Pande; derpaa talte han i en Tone, der i samme Grad var frygtelig, som den bar Præget af en urokkelig Beslutnings Ro:

— Madame, De giver mig paa Stedet det Papiir, som Kardinalen har nedlagt i Deres Haand, eller, paa min Sjæl, min Kugle farer Dem gjennem Hjernen.—

Havde Mylady havt med en anden Mand at be-

stille, kunde hun have næret nogen Tvivl; men Athos kjendte hun. Alligevel forblev hun ubevægelig.

— Jeg spørger endnu engang. — gjentog Athos.

Mylady saae paa Spændingen i hans Ansigt, at han var i Begreb med at trykke af; hun greb hastig til Brystet, tog et Papir frem, og rakte Athos det.

— Der, tag det, og min Forbandelse tillige! —

Athos tog Papiret, stak Pistolen igjen i Beltet, traadte hen til Lampen for at forsikkre sig om, at Papiret var det rigtige, aabnede det, og læste:

— Efter min Ordre og for Statens Velfærds Skyld har Ihændehaveren udført, hvad gjort er. —

d. 3 August 1628. Richelieu. —

— Og nu, — vedblev Athos, idet han atter hyllede sig ind i Kappen og satte Hatten paa: — og nu, da jeg har brudt Gifttænderne ud, saa bid, hvis Du kan! —

Han forlod derpaa Værelset uden engang at see sig tilbage. Ved Porten traf han de to Mand, og en Hest, som de holdt beredt for Mylady.

— Mine Herrer, — sagde han til dem: — Kardinalens Ordre er, som De veed, at føre dette Fruentimmer uden Forhaling til Fortet „la Pointe", og ikke forlade hende før hun er ombord. —

Eftersom disse Ord fuldkomment stemmede overeens med den Ordre, De havde modtaget, bøiede de Hovederne til Tegn paa deres Lydighed.

Athos kastede sig rask i Sadlen, og reed bort i Galop, Men istedet for at følge Veien, satte han tværs over Markerne, med Heftighed anspørende sin Hest; af og til holdt han stille for at lytte.

Ved et af disse Ophold hørte han paa Landeveien

Trinene af flere Heste; han tvivlede intet Øieblik om, at det jo var Kardinalen med sin Bedækning. Strax reed han rask endnu et Stykke videre frem, gned derpaa sin Hest af med Lyng og Blade, og stødte til Landeveien omtrent to hundrede Skridt fra Leiren.

— Hvem der? — raabte han langtfra, da han igjen fik Øie paa Rytterne.

— Jeg troer, at det er vor brave Musketeer. — yttrede Kardinalen.

— Ja, Monseigneur, — svarede Athos, der imidlertid var kommen nærmere: — ja netop. —

— Hr. Athos, — sagde Richelieu: — modtag min varme Tak for den Tjeneste, De har viist mig! Mine Herrer, vi ere paa Stedet. Rid ind gjennem Porten tilvenstre; Løsenet er: Roi og Rhé. —

Ved disse Ord tilnikkede Kardinalen Musketererne sit Farvel, og reed tilhøire, fulgt af sin Staldmester; for denne Nat nemlig havde han sit Ophold i Leiren.

— Nu, — sagde samtidigt Porthos og Aramis, da Kardinalen var udenfor Hørevidde: — han har undertegnet det Papiir, som hun fordrede. —

— Jeg veed det; — svarede Athos koldsindigt: — thi her er det. —

Og de tre Venner forbleve tause lige til deres Kvarteer; Løsenet hjalp dem uden Vanskelighed gjennem Porten.

Athos sendte strax Mousqueton hen til Planchet for at sige ham, at hans Herre maatte indfinde sig i Musketerernes Bopæl, saasnart han var bleven løst af i Løbegraven.

Som Athos havde forudseet, gjorde Mylady, da hun nede ved Døren fandt de Folk, der havde faaet

Ordre til at ledsage hende, ingen Vanskeligheder med at følge dem. Rigtignok følte hun stor Lyst til at lade sig føre hen til Kardinalen for at fortælle ham Alt; men en Forklaring fra hendes Side maatte nødvendigviis medføre en Forklaring fra Athos's, og Dette bragte hende øieblikkelig til at vakle. Vel kunde hun fortælle Kardinalen, at Athos havde hængt hende; men Athos kunde til Gjengjeld fortælle, at hun var brændemærket. Hun kom derfor til det Resultat, at det var bedre at tie, uden Opsigt at give sig paa Reisen, med sædvanlig Dygtighed at udføre det hende betroede vanskelige Ærinde, og derpaa, naar Alt var fuldbragt til Kardinalens Tilfredshed, at minde ham om at tilfredsstille hendes Hævntørst.

Ifølge denne Beslutning indtraf hun efter at have reist hele Natten, Kl. Syv om Morgenen ved Fortet „La Pointe"; Kl. Otte var hun indskibet, og Kl. Ni heisede Skibet Seil og begav sig paa Veien til England.

XLVI.

Bastionen „St.-Gervais".

Da d'Artagnan indtraf hos sine Venner, fandt han dem beskjæftigede paa forskjellig Maade. Athos spekulerede, Porthos friserede sin Knebelsbart, og Aramis fremsagde sine Bønner af en nydelig lille Bog, der var indbunden i blaat Fløiel.

— Jeg haaber, mine Herrer, — sagde han ved

Indtrædelsen, — at Det, De have at sige mig, er Umagen værdt at høre; ellers tilgiver jeg Dem aldrig, at De har ladet mig nedrive en Bastion ganske alene. Ah, Skade, at De ikke vare der, mine Herrer! Det gik hedt til! —

— Hvor vi vare, var der heller ikke koldt. — svarede Porthos, idet han bibragte sin Knebelsbart det martialske Sving, som var den eiendommeligt.

— Stille! — sagde Athos.

— O, — raabte d'Artagnan, der strax fattede Musketerens lette Panderynker: — det lader til, at der er noget Nyt paafærde! —

— Aramis, — spurgte Athos: — De spiste jo igaar Frokost i Værtshuset: „Hugenotten", ikke sandt?—

— Ja. —

— Hvorledes fandt De det der? —

— Jeg for min Deel spiste meget slet sammesteds. Igaar var det Fastedag, og de havde ikke Andet i Huset end Kjødspiser. —

— Hvorledes? Kan der i en Søhavn være Mangel paa Fisk? —

— De sige, — svarede Aramis, idet han atter tog fat paa sin gudelige Lektüre, — at det Dige, som Kardinalen lader bygge, jager dem ud i aabent Hav. —

— Men det var heller ikke Det, jeg meente, Aramis; — vedblev Athos: — jeg ønskede at vide, om De var fri og uforstyrret i dette Værtshuus. —

— Ja, i den Henseende havde jeg ingen Ret til at klage. Hvis det er Alt, hvad De forlanger af et Værtshuus, Athos, troer jeg, at De vil befinde Dem meget vel i „Hugenotten". —

— Saa lad os begive os derhen! — opmuntrede

Athos: — thi her ere Væggene ligesaa tynde som Papiir! —

D'Artagnan, der var vant til sin Vens Færd, og som af et Ord, en Gebærde, et Tegn af ham strax kunde slutte sig til, af hvilken Vigtighed en eller anden Sag var, tog Athos under Armen og gik uden at sige Noget; Porthos fulgte i Aramis's Selskab.

Paa Veien mødte Man Grimaud; Athos gav ham Tegn til at følge. Grimaud adlød efter gammel Sædvane uden at sige et Ord; den stakkels Karl var næsten ganske afvant med at tale.

Man naaede Værtshuset „Hugenotten". Kl. var Syv; Dagen begyndte at bryde frem. De fire Venner forlangte Frokost, og gik ind i en Sal, hvor de efter Værtens Udsigende kunde have det uforstyrret.

Uheldigviis var Tiden ikke vel valgt for en hemmelig Raadslagning. Man havde just slaaet Reveillen; Enhver rystede Søvnen af sig, og indfandt sig i Værtshuset for at gjøre den fugtige Morgenluft uskadelig ved en kraftig Slurk. Dragoner, Schweizere, Gardister, Musketerer og lette Ryttere indfandt sig i en Mængde, som Værten var meget vel tjent med, men som meget slet stemmede sammen med den Hensigt, hvori Vennerne vare komne; derfor besvarede de ogsaa deres Kammeraders Hilsener, Skaaler og Narrerier paa en temmelig vranten Maade.

— Vi undgaa paa denne Maade neppe at indrode os i et eller andet alvorligt Klammeri, — yttrede endelig Athos: — og det have vi ingen Brug for i Øieblikket. D'Artagnan, fortæl os, hvorledes De har tilbragt Deres Nat; vi skulle da gjøre Gjengjeld! —

— Isandhed, — sagde en let Rytter, som stod og

vrikkede med et Glas Brændeviin i Haanden, hvortil han betænksomt nippede: — De har sikkert været i Løbegravene, mine Herrer; som jeg har hørt fortælle, har Man der havt Hinanden dygtigt i Haarene. —

D'Artagnan saae paa Athos for at raadføre sig med ham, om han skulde indlade sig med denne Herre, der saaledes uden videre blandede sig i Samtalen.

— Nu, — sagde Athos: — hører Du ikke Hr. de Busigny, som viser Dig den Ære at tiltale Dig? Fortæl ham, hvad der er gaaet for sig inat, eftersom disse Herrer ere forlegne for at faae det at vide! —

— Ja, min Herre, — svarede d'Artagnan med et let Buk: — vi have havt den Ære at prygle Rochellenserne; vi have endogsaa, som De maaskee allerede har hørt tale om, havt det Held at faae en Krudttønde anbragt under et af Bastionens Hjørner, hvorved vi have faaet dannet en smuk lille Bresche, uden at tale om, at hele Bastionen, som var gammel og brøstfældig, ved Explosionen har faaet en Rystelse, der har gjort den stor Skade. —

— Hvilken Bastion? — spurgte en Dragon, som paa sin Sabelspids bar en Gaas, hvilken han havde bragt med sig for at faae stegt.

— Bastionen St. Gervais, — svarede d'Artagnan: — bagved hvilken Rochellenserne forurolige vore Arbeidere. —

— Og Skjærmydselen var varm? —

— Javist! Vi have tabt fem, og Fjenden otte, ti Mand. —

— Balzampleu! — raabte Schweizeren, som uagtet den beundringsværdige Samling af Kræfter, som

det tydske Sprog besidder, havde antaget den Skik at bande paa Fransk.

— Men det er rimeligt, at Fjenderne denne Morgen ville sende Skandsegravere for at istandsætte Skaden. —

— Ja, det er meget sandsynligt. — svarede d'Artagnan.

— Mine Herrer, — sagde Athos: — et Væddemaal! —

— Javist, et Væddemaal! — gjentog Schweizeren.

— Lad høre! — sagde den lette Rytter.

— Vent et Øieblik, jeg er strax færdig! — bad Dragonen, idet han lagde sin Sabel som et Spid tvers over de to store Jern-Ildbukke, som holdt Brændet iveiret i Kaminen: — Du Satans Vært, bring mig øieblikkeligt en Stegepande, at jeg ikke skal tabe mindste Draabe Fedt af denne kostelige Fugl i Ilden! —

— Han har Ret, — yttrede Schweizeren: — Gaasefidt er meget godt i Forening med Syltetøi. —

— Naa, — vedblev Dragonen: — lad os nu høre Væddemaalet, Hr. Athos!

— Ja, Væddemaalet! — gjentog den lette Rytter.

— Nuvel! Hr. de Busigny, jeg vædder med Dem, at mine tre Venner, d'Hrr. Porthos, Aramis og d'Artagnan, tilligemed mig skulle indtage Frokosten i Bastionen St. Gervais, og at vi skulle holde os der en heel Klokketime, Hvad saa Fjenden end gjør for at flytte os. —

Porthos og Aramis saae paa Hinanden; de begyndte at begribe.

— Men, — indvendte d'Artagnan, heldende sig over mod Athos's Øre: — Du lader os slagte uden Barmhjertighed. —

— Vi ere meget mere udsatte derfor, hvis vi ikke gaa derhen. —

— Min Tro, mine Herrer, — sagde Porthos, idet han kastede sig tilbage i Stolen og strøg sin Knebelsbart: — det Væddemaal er ikke at foragte. —

— Jeg modtager det ogsaa; — svarede Hr. de Busigny: — lad os fastsætte Summen! —

— De ere Fire, mine Herrer, — sagde Athos: — og vi ere ligesaa mange; et Middagsmaaltid under sexten Øine vilde ikke være saa galt. Hvad mene De, mine Herrer? —

— Herligt! — svarede Hr. de Busigny.

— Udmærket! — yttrede Dragonen.

— Det er netop i min Smag. — tilføiede Schweizeren.

Den fjerde Person, som under hele Samtalen havde spillet en stum Rolle, nikkede med Hovedet, til Tegn paa, at han bifaldt.

— Disse Herrers Frokost er færdig. — meldte Værten.

— Bring os den! — befalede Athos.

Værten adlød. Athos kaldte paa Grimaud, pegede paa en stor Kurv, der laa i en Krog, og gav ham Tegn til at indpakke de bragte Sager i Servietterne.

Grimaud begreb strax, at det gjaldt om en Frokost i det Grønne, tog Kurven, indpakkede Stegene, lagde Flaskerne hos, og tog Kurven paa Armen.

— Hvor har De ifinde at nyde min Anretning? — spurgte Værten.

— Hvad angaaer det Dem, — svarede Athos: — forudsat at De faaer Deres Betaling? —

Og han kastede majestætisk to Pistoler paa Bordet.

— Skal jeg give tilbage, min Officeer? — spurgte Værten.

— Nei, føi blot to Flasker Champagne til! Overskuddet kan betale Servietterne. —

Værten gjorde ikke saa god en Handel, som han først havde troet; men han hjalp sig tilrette med at give de fire Gjæster to Flasker Anjou-Viin istedet for to Flasker Champagne.

— Hr. de Busigny, — sagde nu Athos: — hav den Godhed at stille Deres Uhr efter mit, eller tillad, at jeg stiller mit efter Deres! —

— Med Fornøielse, min Herre! — svarede den lette Ryttер, idet han trak et kostbart med Diamanter besat Uhr op af Lommen. —

— Klokken er nu halv Otte. —

— Mit Uhr er fem og tredive Minuter over Syv; — bemærkede Athos: — vi vide altsaa, at mit gaaer fem Minuter foran Deres. —

De fire unge Mænd hilsede de forbausede Tilstedeværende, og toge derpaa Veien til Bastionen St. Gervais, fulgte af Grimaud, der bar Kurven, uden at vide, hvor Reisen gik hen, og formedelst den passive Lydighed, hvortil han havde vænnet sig i Athos's Tjeneste, uden mindste Tanke om at fritte efter Maalet for denne Valfart.

Saalænge de fire Venner vare indenfor Leirens Grændse, vexlede de ikke et eneste Ord. De vare efterfulgte af Nysgjerrige, der havde faaet Væddemaalet at vide, og nu ønskede at see, hvorledes Vennerne vilde trække sig ud deraf. Men saasnart de befandt sig udenfor Gravene, troede d'Artagnan, som aldeles ikke be-

greb, hvorom der egentlig var Tale, at det nu var paatide at forlange en Forklaring.

— Nu, min kjære Athos; viis mig nu det Venskab at sige mig, hvor vi skulle hen! —

— Det seer De jo; — svarede Athos: — vi gaa op i Bastionen. —

— Hvad skulle vi gjøre der? —

— Det veed De jo ogsaa: spise Frokost. —

— Men hvorfor spiste vi den ikke i „Hugenotten“.—

— Fordi vi have meget vigtige Ting at sige Hinanden, og det var umuligt at snakke blot fem Minuter sammen i hiint Gjæstgiveri, uden at forstyrres af paatrængende Bekjendte, som gaa og komme, hilse og give sig i Tale med os. — Her — vedblev Athos, pegede paa Bastionen: — her ville vi i det Mindste have Ro. —

— Det forekommer mig dog, — yttrede d'Artagnan med den Forsigtighed, som saa naturligt hos ham forenede sig med et overordentligt Mod: — det forekommer mig dog, at vi med mindre Fare kunde have opsøgt os et afsides Sted iblandt Dünerne, ved Havbredden. —

— Hvor Man vilde have seet os alle Fire stikke Hovederne sammen, saaledes, at Kardinalen efter et Kvarteers Forløb vilde have vidst, at vi havde holdt Raad. —

— Ja, — yttrede Aramis: — Athos har Ret: Animadvertentur in desertis. —

— En Ørken vilde ikke have været saa galt; — bemærkede Porthos: — men det gjaldt om at finde den. —

— Der gives ikke nogen Ørken, hvor jo en Fugl

kan svæve En over Hovedet, en Fisk kan springe op over Vandet, en Kanin forlade sit Leie, og jeg troer, at baade Fugl, Fisk og Kanin ere Spioner i Kardinalens Tjeneste. Det er altsaa bedre at gjøre, hvad vi nu gjøre; vi kunne desuden nu ikke undgaae det. Vi have indgaaet et Væddemaal, et Væddemaal, som umuligt kan synes beregnet, og som jeg svarer for, at Ingen skal gjætte den sande Grund til. Vi gaa altsaa op i Bastionen og forblive der en Time, for at vinde Væddemaalet. Enten blive vi angrebne eller ikke angrebne. Blive vi det ikke, have vi god Tid til at snakke sammen, uden at Nogen kan høre os, eftersom jeg sikkert tør indestaae for, at denne Bastions Mure ingen Ører have; blive vi det, snakke vi ligefuldt om vore Sager, og det medens vi paa samme Tid forsvare os og bedække os med Hæder. De seer vel, at det er herligt, hvorledes det end dreies. —

— Ja, — sagde d'Artagnan: — men en Kugle er os vis nok. —

— Ei, min Kjære, — svarede Athos: — jeg troede, De vidste af egen Erfaring, at Fjendens Kugler ikke ere de frygteligste. —

— Men det forekommer mig dog, — indvendte Porthos: — at vi ved et saadant Foretagende i det Mindste skulde have taget vore Musketter med. —

— De er en Taabe, Ven Porthos. Hvorfor belæsse os med en unyttig Byrde? —

— Jeg anseer dog ikke en Musket af god Kaliber med et Krudthorn og tolv Kugler for en Byrde, naar Man staaer overfor Fjenden. —

— Har De da ikke hørt, hvad d'Artagnan sagde. — spurgte Athos.

— Hvad har han sagt? —

— D'Artagnan har sagt, at der ved denne Nats Angreb ere blevne 6—8 Franskmænd og ligesaa mange Fjender dræbte. —

— Hvad saa? —

— Man kan ikke have havt Tid til at plyndre dem, troer De vel? Man har for Øieblikket formodentlig noget Vigtigere at gjøre. —

— Nu? —

—. Nu, saa tage vi deres Musketter, deres Krudthorn og Patroner, og istedet for fire Musketter og tolv Kugler ville vi faae næsten en heel Snees Musketter og kunne gjøre herved hundrede Skud i det Mindste. —

— Du er isandhed en stor Mand, Athos! — raabte Aramis.

Porthos nikkede til Tegn paa sit Bifald.

Alene d'Artagnan syntes ikke fuldkommen overtydet endnu.

Udentvivl deelte Grimaud den unge Mands Betænkeligheder; thi, da han saae, at Man vedblev at gaae løs paa Bastionen, en Ting, hvorom han hidtil ikke havde havt nogen Anelse, trak han sin Herre i Kjolefligen.

— Hvor gaa vi hen? — spurgte han ved Tegn.

Athos viste ham Bastionen.

— Men, — vedblev Grimaud i samme Sprog: — vi faae Skindet flænget der. —

Athos løftede Øinene og en Finger mod Himlen.

Grimaud satte sin Kurv paa Jorden, satte sig selv ved Siden af den, og rystede paa Hovedet.

Athos tog en Pistol af Beltet, saae efter, om

Fængkrudtet var i Orden, spændte den og satte Løbet til Grimauds Øre.

Grimaud kom til at staae paa Benene som ved Hjælp af en Staalfjeder.

Athos gav ham Tegn til at tage Kurven og gaae forud. Grimaud adlød.

Alt, hvad den stakkels Karl havde vundet ved sin Disputeersyge, var, at blive forsat fra Eftertravet til Fortravet.

Da de fire Venner befandt sig i Bastionen, vendte De sig om.

Flere end trehundrede Soldater af alle Vaabenarter havde forsamlet sig ved Leirens Port; i en særskilt Gruppe kunde Man bemærke Hr. de Busigny, Dragonen, Schweizeren og den stumme Deeltager i Væddemaalet.

Athos tog sin Hat af, satte den paa Spidsen af Kaarden, og svingede den i Luften.

Alle Tilskuerne besvarede hans Hilsen, og ledsagede denne Høflighed med et almindeligt Hurra, hvis Lyd naaede til Vovehalsenes Øren.

Derpaa traadte alle Fire ind i Bastionen, hvor Grimaud allerede befandt sig.

XLVII.

Musketerernes Raadsforsamling.

Som Athos havde forudseet, indeholdt Bastionen kun et Dusin Døde, halvt Franskmænd, halvt Rochellensere.

— Mine Herrer, — sagde Athos, som havde overtaget Befalingen ved dette Foretagende: — medens Grimaud dækker Bord, ville vi samle Flinterne, Krudt og Kugler; vi kunne jo sladdre medens vi besørge denne Forretning. — Disse Herrer — tilføiede han, pegende paa de Døde: — høre os ikke. —

— Vi kunde dog kaste dem ned i Graven, — meente Porthos: — efterat vi have seet deres Lommer efter, hvis De skulde have Noget af Værdi hos sig. —

— Ja, — svarede Athos: — men det bliver Grimauds Sag. —

— Vel, — sagde d'Artagnan: — lad Grimaud da undersøge dem, og derefter kaste dem over Murene! —

— Det ville vi dog betænke os paa; — indvendte Athos efter et Øieblikks Eftertanke: — de kunne komme til at nytte os. —

— Kunne disse Døde nytte os? — raabte Porthos: — Hvorledes, Athos, Du gaaer nok fra Forstanden? —

— Dom ikke overilet, som Evangeliet og Hr. Kardinalen sige! — svarede Athos: — Hvor mange Flinter, mine Herrer? —

— Tolv. — svarede Aramis.

— Hvor mange Skud? —

— Et hundrede Stykker. —

— Mere behøve vi ikke. Vi maa strax lade Flinterne. —

De tre Musketerer besørgede med Iil denne Forretning. Da den sidste Flint var ladt, gav Grimaud et Tegn, at Bordet var dækket.

Athos svarede, ligeledes ved Tegn, at det var godt, og betegnede derpaa Grimaud en Udbygning i Bastionen, en saakaldet Peberbøsse, som det Sted, hvor han skulde staae Skildvagt. Men for at forsøde ham det Kjedsommelige ved denne Bestilling, medgav han ham et Brød, to Koteletter og en Flaske Viin.

— Nu tilbords! — bød Athos.

De fire Venner satte sig ned paa Jorden med Benene under sig som Tyrkerne eller Skræderne.

— Og nu, — begyndte d'Artagnan: — da Du ikke længer har nødig at befrygte Lureri, haaber jeg, Athos, at Du gjør os deelagtige i Din Hemmelighed. —

— Jeg haaber, at jeg paa samme Tid har sørget for Deres behagelige Tidsfordriv, mine Herrer, og for Deres Ære. — svarede Athos: — Jeg har skaffet Dem en herlig Spadseretour; her staaer en god og smagfuld Frokost, og hist nede fem hundrede Personer, som De kunne see igjennem Skydehullerne, der antage os enten for Gale eller for Helte, to Menneskeklasser, som ligne hinanden saa temmelig. —

— Men Hemmeligheden? — bad d'Artagnan.

— Hemmeligheden er den, at jeg iaftes saae Mylady. —

— D'Artagnan førte just Glasset til Læberne; men ved Ordet „Mylady" skjælvede hans Haand saa stærkt, at han maatte sætte det ned igjen for ikke at spilde dets Indhold.

— Du har altsaa seet Din K....? —

— Stille! — afbrød ham Athos; — De forglemmer, at disse Herrer ikke ere indviede i mine

Huusvæsens-Sager, som De. Jeg har seet Mylady. —

— Og hvor? — spurgte d'Artagnan.

— Omtrent to Mile herfra, i Værtshuset: „Det røde Dueslag". —

— Saa er jeg forloren. — sagde d'Artagnan.

— Ikke endnu; — svarede Athos: — thi i dette Øieblik maa hun have forladt Frankrigs Kyster. —

D'Artagnan aandede friere.

— Men for at komme rigtig ind paa Sagen, — spurgte Porthos: — Hvad er det saa for en Dame, denne Mylady? —

— En smuk Kone. . . . — svarede Athos, idet han smagte paa et Glas skummende Viin: — Satan af Gjæstgiver! — raabte han derpaa: — Han har givet os Anjou-Viin istedet for Champagne, og troer, at vi ville lade os narre! — Ja, — vedblev han: — en smuk Kone, mod hvem vor Ven d'Artagnan har begaaet en eller anden, Gud veed, hvilken, Skjændighed, og som derfor har søgt at hævne sig paa ham, for en Maaned siden ved at lade ham skyde, for otte Dage siden ved at lade ham forgive, og igaar ved at forlange hans Hoved af Kardinalen. —

— Hvorledes? — raabte d'Artagnan, bleg af Skræk: — Ved at forlange mit Hoved af Kardinalen? —

— Det er sandt som Evangeliet; — sagde Porthos: — jeg har hørt det med mine egne Ører. —

— Jeg ogsaa. — tilføiede Aramis.

— Saa er det unyttigt at kæmpe længer; — sagde d'Artagnan, idet han modløs lod Armen synke,

— det er ligesaa godt, at jeg strax jager mig en Kugle gjennem Hovedet. —

— Selvmord er stedse den sidste Dumhed, Man skal gribe til, eftersom det er den eneste, der ikke kan gjøres god igjen. — bemærkede Athos.

— Men jeg gaaer det ikke igjennem, — sagde d'Artagnan: — med saadanne Fjender. Først, min Ubekjendte fra Meung; dernæst, Greven af Wardes, hvem jeg har givet fire Kaardestik; dernæst Mylady, hvis Hemmelighed jeg har opdaget; endelig Kardinalen, hvis Hævnplaner jeg har bragt til at strande. —

— Godt, — yttrede Athos: — ialt udgjør det dog kun Fire, og vi ere ogsaa Fire, ved Himlen! — Dersom jeg imidlertid tør stole paa Grimauds Tegn, ville vi snart geraade i en mere ulige Kamp. —

— Hvad er der paafærde, Grimaud? Paa Grund af Omstændighedernes Vigtighed giver jeg Dig Lov til at tale, min Ven. Men vær saa lakonisk, som muligt. Hvad seer Du? —

— En Trop. —

— Paa hvormange Mand? —

— Paa tyve Mand. —

— Hvilket Slags? —

— Sexten Skandsegravere, fire Soldater. —

— Hvor langt ere De endnu borte? —

— Fem hundrede Skridt. —

— Godt, saa have vi endnu Tid til at gjøre Hast paa dette Stykke Fjerkræ og drikke et Glas Viin. Din Skaal, d'Artagnan! —

— Din Skaal! — gjentoge Porthos og Aramis.

— Lad gaae da, min Skaal, uagtet jeg tvivler paa, at Deres Ønsker ville nytte mig stort. —

— Bah! — sagde Athos: — Gud er stor, som Mahomeds Disciple sige, og Fremtiden ligger i hans Haand. —

Da Athos havde tømt sit Glas, kastede han det fra sig, og reiste sig ligegyldigt, tog den første den bedste Flint og nærmede sig et Skydehul.

Porthos, Aramis og d'Artagnan gjorde det Samme. Grimaud fik Befaling til at stille sig bag ved dem for at lade Geværerne.

Efter et Øieblik's Forløb saae Man Troppen nærme sig. Den fulgte en Arm af Løbegraven, der satte Bastionen i Forbindelse med Byen.

— For Satan! — raabte Athos: — Det var rigtignok Umagen værdt at gjøre os Uleilighed for en Snees saadanne Karles Skyld, bevæbnede med Spader, Hakker og Skovle! Grimaud havde blot behøvet at give dem Tegn til at vende om, og jeg er overbeviist om, at de havde ladet os i Fred. —

— Jeg tvivler derpaa; — svarede d'Artagnan: — thi de rykke meget bestemte frem mod Bastionen. Desuden er der fire Soldater og en Underofficeer med Arbeiderne, og de ere fuldt bevæbnede. —

— De ere raske paa det, — svarede Athos: — fordi de ikke have seet os endnu. —

— Min Tro, — sagde Aramis: — jeg nænner ikke at skyde paa disse stakkels Borgere. —

— Du er en slet Præst, — indvendte Porthos: — at Du har Medlidenhed med Kjættere. —

— Aramis har Ret, ja isandhed; — bemærkede Athos: — jeg vil advare dem. —

— Hvad Satan har De for? — raabte d'Artagnan: — Vil De lade Dem skyde, min Kjære? —

Men Athos brød sig ikke om Advarslen, og blev staaende i Breschen, med sin Flint i den ene, sin Hat i den anden Haand.

— Mine Herrer! — tilraabte han Soldaterne og Arbeiderne, som, forbausede over dette Syn, standsede i omtrent halvtredsindstyve Skridts Afstand fra Bastionen, — idet han paa samme Tid hilste Dem høfligt: — Jeg og nogle Venner ere i Begreb med at spise Frokost; vi bede Dem derfor, hvis De nødvendigvis have Ærinde heroppe, om enten at vente indtil vi ere færdige, eller at komme tilbage siden, med mindre De skulde faae det heldige Indfald at forlade Oprørernes Parti, og komme op til os for at drikke den franske Konges Skaal! —

— Tag Dig iagt, Athos! — raabte d'Artagnan: — Seer Du ikke, at De lægge an paa Dig? —

— Jovist, jovist! — svarede Athos: — Men det er kun Borgere, der skyde meget slet, og som nok lade være at ramme mig. —

I samme Øieblik løsnedes fire Skud, og Kuglerne sloges flade rundt omkring Athos, uden at nogen ramte ham.

Næsten samtidigt svarede fire andre Skud; men disse vare bedre sigtede end Angribernes. Tre Soldater faldt stokdøde om, og en Arbeider blev saaret.

— Grimaud, en anden Musket! — raabte Athos, endnu stedse staaende i Breschen.

Grimaud adlød strax; de tre Venner havde imidlertid selv ladt deres Geværer. En ny Salve fulgte den første. Underofficeren og to Skandsegravere styrtede; Resten tog Flugten.

— Nu, mine Herrer, et Udfald! — raabte Athos.

De fire Venner styrtede ud af Befæstningen, naaede Kampplatsen, toge Soldaternes Musketter og Underofficerens Pike, og vendte atter tilbage til Skandsen, da de vare overbeviste om, at Flygtningerne ikke vilde standse førend de naaede Byen.

— Lad Geværerne, Grimaud! — befalede Athos: — Og vi, mine Herrer, vi ville atter give os ifærd med Frokosten, og fortsætte vor Underholdning. Hvor slap vi? —

— Jeg husker det meget vel. — svarede d'Artagnan: — De fortalte, at Mylady, efter at have forlangt mit Hoved af Kardinalen, havde forladt Frankrigs Kyster. — Hvor reiser hun da hen? — vedblev d'Artagnan, hvem Myladys Reise i høi Grad interesserede.

— Til England. —

— I hvilken Hensigt? —

— I den Hensigt at myrde eller lade myrde Hertugen af Buckingham. —

D'Artagnan udstødte et Vredens og Forbauselsens Skrig.

— Det er dog skjændigt! — raabte han.

— O, hvad det angaaer, — svarede Athos: — saa maa De ikke troe, at jeg bryder mig stort derom.—

— Nu, da Du har ladt Geværerne, Grimaud, — vedblev han: — kan Du tage Underofficerens Spyd, binde en Serviet paa Spidsen, og plante det paa Bastionens høieste Punkt, for at disse oprørske Hunde kunne see, at de have at gjøre med Kongens tro Soldater. —

Grimaud adlød uden at svare; et Øieblik senere vaiede den hvide Dug over de fire Venners Hoveder.

Et Glædesskrig og en Torden af fjerne Bifaldsraab hilste dens Flagren; den halve Leir var traadt udenfor Gravene.

— Hvorledes? — spurgte d'Artagnan: — Du bryder Dig kun lidt om at Man lader Hertugen af Buckingham dræbe! Har Du glemt, at Hertugen er vor Ven? —

— Hertugen er en Englænder og fører Krig med os. Lad hende derfor gjøre med Buckingham hvad hun vil; jeg bekymrer mig ikke mere derom end om en tom Flaske. —

Og Athos kastede en Flaske halvtredsindstyve Skridt bort, da han just holdt den i Haanden, efter at have heldt dens Indhold ud i sit Glas.

— Vent! — raabte d'Artagnan: — Det gaaer ikke an at lade Buckingham saaledes istikken; han har givet os fire herlige Heste. —

— Og især fire smukke Sadler. — tilføiede Porthos, som fortiden just bar sin Sadels Guldtresse som Pynt paa sin Kappe.

— Desuden — bemærkede Aramis: — vil Gud ikke Synderens Død, men hans Omvendelse. —

— Amen! — endte Athos: — Vi ville senere snakke derom, hvis det behager. — Det, som gav mig meest at tænke paa, var, som Du vel kan begribe, d'Artagnan, at udfinde en Maade, hvorpaa jeg kunde berøve dette Fruentimmer etslags uindskrænket Fuldmagt til, naar hun vilde, ustraffet at skaffe sig Dig fra Halsen, og maaskee os Alle —

— Men det er dog en Satan, dette Fruentimmer! — raabte Porthos, idet han rakte sin Tallerken hen til Aramis, der just skar en Høne for.

— Og denne Fuldmagt, — spurgte d'Artagnan: — er denne Fuldmagt bleven i hendes Hænder? —

— Nei, den er gaaet over i mine. Jeg kan imidlertid ikke tilføie, at det ingen Uleilighed har kostet mig; saa maatte jeg lyve. —

— Min kjære Athos, — sagde d'Artagnan: — jeg kan snart ikke længer tælle alle de Gange, jeg skylder Dem Livet. —

— Det var altsaa for at vende tilbage til hende, at Du forlod os? — spurgte Aramis.

— Netop! —

— Og Du eier denne Fuldmagt fra Kardinalen? — spurgte d'Artagnan.

— Her er den. — svarede Athos.

Han drog det kostbare Papiir frem af Lommen.

D'Artagnan aabnede det med en Haand, hvis Skjælven han ikke søgte at skjule, og læste:

— Efter min Ordre og til Statens Gavn har Ihændehaveren gjort Det, som er gjort. —

d. 3die August 1626. Richelieu. —

— Isandhed, — bemærkede Aramis: — det er en Aflad i bedste Form. —

— Dette Papiir maa tilintetgjøres! — sagde d'Artagnan, som deri læste sin Dødsdom.

— Tvertimod, — indvendte Athos: — det maa gjemmes omhyggeligt; jeg gav ikke dette Papiir fra mig, om Man end bedækkede det med Guldstykker. —

— Og Hvad vil hun nu tage sig for? — spurgte d'Artagnan.

— Hun vil formodentlig skrive til Kardinalen, at en fordømt Musketeer, ved Navn Athos, med Magt har frarøvet hende hendes Bemyndigelsesdokument; hun

vil i samme Brev raade ham til at skaffe sig af med d'Hrr. Porthos og Aramis, Forræderen Athos's Venner. Kardinalen vil da erindre, at det just er de Mennesker, som bestandigt gjennemkrydse hans Vei; en smuk Morgen vil han lade d'Artagnan sætte i Bastillen, og lade os følge med, for at han ikke skal kjede sig. —

— Hillemæn, — sagde Porthos: — det forekommer mig, at Du spøger i Utide, min Kjære! —

— Jeg spøger slet ikke. — svarede Athos.

— Min Mening er, — vedblev Porthos: — at det vilde være en meget mindre Synd at snoe en Strikke til denne forbandede Mylady, end at lade disse arme Hugenotter hænge, der ikke have forbrudt Andet end at have sunget de samme Psalmer paa Fransk, som vi synge paa Latin. —

— Hvad siger Abbeden derom? — spurgte Athos roligt.

— Jeg siger, at jeg er af Porthos's Mening. —

— Jeg ogsaa. — tilføiede d'Artagnan.

— Lykkeligviis er hun langt borte; — sagde Porthos: — thi jeg vilde føle mig temmelig bebyrdet ved hendes Nærhed. —

— Hun er mig ligesaa besværlig i England som i Frankrig. — yttrede Athos.

— Hun er mig besværlig overalt. — sagde d'Artagnan.

— Men siden Du havde Fingre i hende, hvorfor kvalte, hængte eller druknede Du hende da ikke ...? Alene de Døde gjøre ingen Skade længer. —

— Troer Du? — spurgte Athos med et mørkt Smiil, som alene d'Artagnan forstod.

— Jeg har en Idee. — sagde d'Artagnan.

— Lad høre! — bade Musketererne.

— Til Vaaben! — raabte Grimaud.

De unge Mænd sprang op og grebe Flinterne.

Denne Gang nærmede sig en Trop paa tyve til fem og tyve Mand; det var ikke Arbeidere som før, men Soldater af Garnisonen.

— Om vi vendte tilbage til Leiren? — spurgte Porthos: — det synes mig, at Partiet er ulige. —

— Det kan ikke lade sig gjøre, og det af tre Grunde. — svarede Athos: — For det Første ere vi endnu ikke færdige med Frokosten; for det Andet have vi endnu vigtige Ting at omtale; for det Tredie mangler Klokken endnu ti Minuter i den fastsatte Tid. —

— Nu, saa lad os da aftale en Plan til Slaget! — opmuntrede Aramis.

— Det er meget simpelt. — var Athos's Svar: — Saasnart Fjenden er i Skudvidde, give vi Ild; vi blive ved at fyre saalænge som vi have ladte Flinter. Dersom Resten af Troppen endnu ikke har tabt Lysten til Storm, lade vi Fjenderne uhindrede komme ned i Graven, og kaste dem da ned over Hovedet dette Muurstykke, som kun ved et Under af Ligevægt hidtil har holdt sig oppe. —

— Bravo! — raabte Porthos: — Athos er afgjort født med Talent til at blive Feltherre; endogsaa Kardinalen, der bilder sig saa saa meget ind, er kun en Stymper i Sammenligning med Dig! —

— Mine Herrer, — befalede Athos: — hold Deres Opmærksomhed fæstet paa een Ting, jeg beder Dem! Tag Hver sin Mand paa Kornet! —

— Jeg har min. — sagde d'Artagnan.

— Jeg min. — sagde Porthos.

— Jeg ligesaa. — sagde Aramis.

— Giv Ild! — befalede Athos.

De fire Geværskud gave een samlet Salve, og fire Mand faldt.

Strax rørtes Trommen, og den lille Trop marscherede frem i Stormskridt.

Nu fulgte Geværskuddene uden Regelmæssighed; men Sigtet var stedse lige nøiagtigt. Alligevel vedbleve Rochellenserne, som om de havde kjendt vore Venners numeriske Svaghed, at rykke frem i Løb. Ved tre andre Flinteskud faldt to Mand; men de Tiloversblevne fordoblede deres Skridt istedetfor at standse dem.

Da Fjenderne naaede Bastionens Fod, vare de endnu tolv til femten Mand stærke. En sidste Salve modtog dem, men bragte dem ikke til at vige; de sprang ned i Graven, og gave sig til at bestige Breschen.

— Nu, mine Venner, vi maa gjøre en Ende derpaa med eet Slag! — raabte Athos: — Til Muren, til Muren! —

Og de fire Venner gave sig, understøttede af Grimaud, til med deres Geværløb at støde imod et uhyre Muurstykke, som faldefærdigt hang ud over Dybet; ved deres forenede Anstrengelser tabte det Ligevægten og styrtede med en forfærdelig Larm ned i Graven. Man hørte et høit Skrig; en Sky af Støv væltede sig op mod Himlen, og — Alt var dermed forbi.

— Skulde vi have knust dem fra den Første til den Sidste? — spurgte Athos.

— Det lader, min Tro, dertil. — svarede d'Artagnan.

— Nei, — bemærkede Porthos: — hist flygte to, tre Stykker, jammerligt lemlæstede. —

Virkeligt saae Man tre, fire af disse Ulykkelige, der, ganske bedækkede med Smuds og Blod, iværksatte deres Flugt igjennem Huulveien henimod Byen; det var hele Resten af Expeditionen.

Athos saae paa sit Uhr, og sagde:

— Mine Herrer, vi have været her en Time, og Væddemaalet er vundet; men vi maa vise os som ædelmodige Spillere, og desuden er d'Artagnan endnu ikke kommen frem med sin Idee. —

Og Musketeren tog med sin sædvanlige Koldblodighed Plads foran Levningerne af Frokosten.

— De ønske at kjende min Plan? — spurgte d'Artagnan sine Kamerader, da de Alle, efter denne sidste Larm, der havde faaet et saa uheldigt Udfald for Rochellenserne, atter havde leiret sig paa deres gamle Plads.

— Ja, — sagde Athos: — De paastod, at De havde en Idee. —

— Ah, javist! — raabte d'Artagnan: — Jeg reiser atter over til England, opsøger Hertugen af Buckingham, og underretter ham om det Anslag, der er smeddet mod hans Liv. —

— Det gjør De ikke, d'Artagnan. — indvendte Athos koldt.

— Og hvorfor ikke? Har jeg ikke gjort det een Gang før? —

— Ja, men dengang var Krigen ikke begyndt. Dengang var Buckingham en Bundsforvandt, og ikke en Fjende; Det, som De har ifinde, vilde nu gjelde for et Forræderi. —

D'Artagnan indsaae det Rigtige i Athos's Anskuelse, og taug.

— Nu forekommer det mig livagtigt, som om jeg ogsaa har en Idee! — yttrede Porthos.

— Hr. Porthos's Idee har Ordet! — raabte Aramis.

— Jeg' forlanger Permission hos Hr. de Treville, under et eller andet Paaskud, som jeg lader Dem være om at udtænke; jeg for min Deel er en Stymper i at hitte paa Sligt. Mylady kjender mig ikke; jeg nærmer mig hende uden at hun fatter nogen Mistanke, og, naar jeg seer mit Snit, kvæler jeg hende. —

— Ei, — sagde Athos: — jeg er ikke langt fra at bifalde Hr. Porthos's Idee. —

— Fy! — raabte Aramis: — Dræbe et Fruentimmer, nei! Hør nu mig; jeg troer at have en virkelig Idee! —

— Kom frem med den, Aramis! — sagde Athos, som havde stor Agtelse og Godhed for den unge Musketeer.

— Man skulde give Dronningen et Nys . . . —

— Ja, min Tro, ja! — raabte Porthos og d'Artagnan i samme Aandedræt: — Der have vi nok det eneste rette Middel! —

— Give Dronningen et Nys, og hvorledes? — indvendte Athos: — Staa vi i nogen Forbindelse med Hoffet? Kunne vi sende Nogen til Paris uden at Man faaer det at vide i Leiren? Herfra til Paris er der næsten firsindstyve Miil; vort Brev vil ikke være i Angers, førend vi sidde i Fængslet. —

— Hvad det angaaer, paa sikker Maade at spille Dronningen et Brev i Hænderne, — sagde Aramis rødmende: — saa troer jeg at kunne paatage mig dette Hverv; jeg kjender i Tours en paalidelig Person. . . —

Aramis standsede, da han saae Athos smile.

— Nu, giver De ikke denne Udvei Deres Bifald, Athos? — spurgte d'Artagnan.

— Jeg forkaster den just ikke;' — svarede Athos: — men jeg vil blot gjøre Aramis opmærksom paa, at han umuligt selv kan forlade Leiren, at Ingen uden en af os er et tilstrækkelig sikkert Bud, at alle Kapucinere, alle Alguaziler, alle Sorthætter i Kardinalens Tjeneste ville vide Indholdet af Deres Brev udenad, allerede inden to Timer efter at Budet er afgaaet, og sluttelig, at baade De og Deres paalidelige Person i en Haandevending ville blive fængslede. —

— Uden at regne, — vedblev Porthos: — at Dronningen vel vil frelse Buckingham, men i ingen Henseende bidrage Noget til vor Frelse. —

— Mine Herrer, — sagde d'Artagnan: — Hr. Porthos har fuldkommen Ret. —

— Ah, ah! — raabte Athos: — Hvad foregaaer der dog inde i Byen? —

— Man slaaer Generalmarschen. —

De fire Venner lyttede; Lyden af Trommerne naaede tydeligt deres Øren. —

— De skal faae at see, — yttrede Athos: — at De sende et heelt Regiment imod os. —

— De har dog ikke ifinde at holde Stand mod et heelt Regiment? — spurgte Porthos.

— Hvorfor ikke? — svarede Musketeren: — Jeg føler mig oplagt, og skulde holde Stand mod en Armee, hvis vi blot havde iagttaget den Forsigtighed at forsyne os med et Dusin Flasker mere. —

— Paa min Ære, — bemærkede d'Artagnan: — Trommerne nærme sig. —

— Lad dem nærme sig! — svarede Athos: — Der er et heelt Kvarteers Vei herfra til Byen, og følgeligt ogsaa fra Byen hertil. Der er altsaa overflødig Tid til at blive enige om vor Plan; gaa vi først bort herfra, finde vi kun vanskeligt en saa bekvem Plads igjen. Nu skal De høre, mine Herrer! — Jeg har den virkelige Idee. —

— Lad høre! —

— Tillad først, at jeg giver Grimaud nogle nødvendige Ordrer! —

Athos tilvinkede sin Lakai, at han skulde nærme sig.

Da han var kommen hen til ham, pegede han paa de Døde, som laa rundt om i Bastionen. og sagde:

— Grimaud, tag disse Herrer, og stil dem op mod Muren! Giv dem deres Hat paa Hovedet og deres Gevær i Haanden! —

— Store Mand! — raabte d'Artagnan: — Jeg begriber Dig! —

— Det er godt for Dem. — sagde Porthos.

— Begriber Du det, Grimaud? — spurgte Aramis.

Grimaud gjorde et bekræftende Tegn.

— Det vil gjøre sin Virkning. — meente Athos: — Og nu til min Idee! —

— Jeg vilde dog gjerne begribe.... — indvendte Porthos.

— Behøves ikke! —

— Ja, ja, kom med Din Idee! — raabte paa samme Tid Aramis og d'Artagnan.

— Denne Mylady, dette Kreatur, dette Uhyre har en Svoger, som jeg troer, at De har fortalt mig, d'Artagnan? —

— Ja, jeg kjender ham meget godt, og jeg troer ikke, at han just er indtaget i sin Svigerinde. —

— Det er meget godt; — meente Athos: — om han selv afskyede hende, vilde det kun være saa meget desto bedre. —

— Nu, i dette Punkt kunne vi være tilfredse. —

— Men jeg vilde dog forbandet gjerne vide, Hvad Grimaud dog egentlig tager sig for. — afbrød Porthos.

— Stille Porthos! — bød Aramis.

— Hvad hedder denne Svoger? —

— Lord Winter. —

— Hvor er han nu? —

— Han er vendt tilbage til London ved det første Rygte om Krig. —

— Nu, det er just den Mand, vi behøve. Det er ham, der bør underrettes; vi maa lade ham vide, at hans Svigerinde er i Begreb med at lade En myrde, og bede ham om ikke at tabe hende afsigte. Der findes i London sikkert en eller anden Anstalt i Smag af et Magdalenekloster eller et Huus for bodfærdige Søstre; der maa han anbringe Mylady, og vi ere sikkre. —

— Ja, — sagde d'Artagnan: — saalænge det varer. —

— De er, min Sjæl, ogsaa altfor fordringsfuld, d'Artagnan! — sagde Athos: — Jeg har givet Dem Alt, hvad jeg havde; jeg forsikkrer Dem om, at jeg har givet af yderste Formue. —

— Jeg finder, at denne Udvei er den bedste; — yttrede Aramis: — vi kunne jo paa samme Tid give Dronningen og Lord Winter Nys om Sagen. —

— Ja, men hvorledes skulle vi faae Brevene til London og Tours? —

— Jeg svarer for Bazin. — sagde Aramis.

— Og jeg for Planchet. — yttrede d'Artagnan.

— Jsandhed, vi selv maa rigtignok blive i Leiren; men vore Tjenere kunne jo godt forlade den. — bemærkede Porthos.

— Ja, imorgen skrive vi Brevene, — sagde Aramis: — forsyne vore Lakaier med Penge, og lade dem reise. —

— Give vi dem Penge? — spurgte Athos: — De har altsaa Penge? —

De fire Venner saae paa Hverandre, og en Skygged over deres forhen saa lyse Pander.

— Til Vaaben! — raabte d'Artagnan pludseligt: — Jeg seer hist nede røde og sorte Pletter, som bevæge sig hen imod os. De talte om et Regiment, Athos! Her har De en heel Armee! —

— Jeg seer det. — svarede Athos: — See engang, hvilke Skjælmer! De nærme sig uden Trommer og Trompeter. Er Du færdig, Grimaud? —

Grimaud gjorde et bejaende Tegn, og pegede paa et Dusin Døde, som han havde opstillet i de meest maleriske Stillinger, nogle med skuldret Gevær, andre med Flinten i Anlæg, atter andre med Kaarden i Haanden.

— Bravo! — raabte Athos: — Det gjør Din Opfindsomhed Ære. —

— Det er godt nok; — meente Porthos: — men jeg ønskede gjerne at vide... —

— Lad os først bryde op! — sagde d'Artagnan: — siden vil Du nok begribe det. —

— Vent et Øieblik, mine Herrer. Lad Grimaud faae Tid til at dække af! —

— Ah! — udraabte Aramis: — Nu forstørres de sorte og røde Pletter ganske betydeligt, og jeg er af d'Artagnans Mening, at vi ingen Tid have at spilde, hvis vi ville naae Leiren. —

— Jeg har, paa Ære, ikke længer Noget mod Tilbagetoget; — sagde Athos: — vi havde væddet om een Time, og vi have været her i halvanden. Altsaa afsted, mine Herrer! —

Grimaud var allerede gaaet iforveien med Kurven og Dækketøiet.

De fire Venner fulgte efter; men da de vare gaaede ti Skridt, standsede Athos, og raabte:

— Men Hvad gjøre vi, mine Herrer? —

— Har Du forglemt Noget? — spurgte Aramis.

— Fanen, for Pokker! Man maa ikke overlade nogen Fane i Fjendens Hænder, selv naar denne Fane kun er en Serviet! —

Og Athos løb tilbage til Bastionen, steg op paa Platformen og tog Fanen ned. Men da Rochellenserne imidlertid vare komne i Skudvidde, aabnede de en frygtelig Ild paa denne Mand, der ligesom for sin Fornøielse udsatte sig for deres Skud. Man skulde have troet, at Athos var beskyttet af en Trolddom; Kuglerne pebe ham om Ørerne uden at en eneste traf ham.

Athos svingede sin Fane, Ryggen vendt mod de Angribende, og Ansigtet mod Leiren; fra begge Sider lød høie Skrig, fra den ene Vredens, fra den anden Begeistringens.

En ny Salve fulgte den første; tre Kugler gjen-

nemborede Servietten og gjorde den derved til en virkelig Fane.

Man hørte hele Leiren raabe: — Stig ned! Stig ned! —

Athos fulgte Raadet; hans Kammerader, som ventede ham med Angst, bleve meget glade ved igjen at see ham.

— Afsted, Athos, afsted! — raabte d'Artagnan: — Vi maa tage Benene med os; nu da vi ere paa det Rene med Alt undtagen med Pengene, vilde det være en Dumhed at lade os dræbe. —

Men Athos vedblev at marschere med majestætiske Skridt, og hans Kammerader indrettede deres Skridt efter hans, da de mærkede, at alle Modforestillinger Intet nyttede.

Grimaud og hans Kurv vare langt iforveien og befandt sig ganske udenfor Skudvidde.

Efter et Øieblik's Forløb hørte Man en rasende Skyden.

— Hvad er dog Det? — spurgte Porthos; — Hvad skyde De paa? Jeg høre Kuglerne hvine, men seer Ingen, som De kunde være bestemte for. —

— De skyde paa de Døde. — svarede Athos.

— Men de Døde lade nok være at svare. —

— Vistnok. Saa ville De faae Tanker om et Baghold; de ville give sig til at raadslaae, sende dernæst en Parlamentær, og naar de opdage, at de ere blevne tagne ved Næsen, kunne deres Kugler ikke mere naae os. De seer altsaa, at vi ikke behøve at skaffe os Sting ved at rende saa stærkt. —

— O, nu begriber jeg! — raabte Porthos forundret.

— Det var dog heldigt. — yttrede Aramis med et Skuldertræk.

Da Franskmændene saae de fire Venner komme tilbage i magelig Gang, udstødte de høie Beundringsraab.

Nu lod en ny Fyren sig høre; men dennegang sloges Kuglerne flade paa Klipperne rundt om de fire Venner, og hvinede med sørgelig Lyd forbi deres Ører. Rochellenserne havde bemægtiget sig Bastionen.

— Det er nogle daarlige Karle; — sagde Athos: — hvormange have vi vel dræbt af dem, — tolv? —

— Femten, troer jeg. — svarede d'Artagnan.

— Hvormange have vi knuust? —

— Otte, ti Stykker. —

— Og til Gjengjæld have vi ikke faaet den mindste Rift. Ah, javist! Hvad feiler Deres Haand, d'Artagnan; — De er saaret? —

— Det er Intet. —

— En mat Kugle? —

— Ikke engang det.

— Hvad er det da? —

Vi have sagt, at Athos holdt af d'Artagnan som af sit Barn; uagtet hans Karakteer var haard og mørk, nærede han for den unge Mand en næsten faderlig Kjærlighed.

— Det er kun en Skramme, — svarede d'Artagnan: — Min Finger kom i Klemme mellem to Stene, mellem Muren og min Diamant; Huden blev gneden af, det er det Hele. —

— Der seer De, Hvad der kommer ud af at gaae med Diamanter. — bemærkede Athos foragteligt.

— Ei, for Satan! — raabte Porthos: — Er det

en Diamant, saa kan jeg Pokker ikke forstaae, hvorfor vi beklage os over at mangle Penge. —

— De har Ret. — sagde Aramis.

— Gud skee Lov, Porthos! Dennegang har Du da en virkelig Idee. — sagde Athos.

— Javist har jeg; — svarede Porthos, brystende sig over Athos's Kompliment: — er det en Diamant, saa lad os sælge den! —

— Men jeg har faaet den af Dronningen. — indvendte d'Artagnan.

— Det er een Grund mere til at sælge den. — svarede Athos: — At Dronningens Gave frelser Buckingham, hendes Elsker, er saa naturligt, som Noget kan være; at den frelser os er i høieste Grad moralsk rigtigt. Vi sælge altsaa Diamanten. Hvad siger Herr Abbeden derom? Jeg forlanger ikke Porthos's Mening; den veed jeg allerede. —

— Jeg for min Deel tænker, — svarede Aramis rødmende: — at d'Artagnan uden Skrupler kan sælge Ringen, da den ikke kommer fra en Elskerinde og altsaa ikke er noget Elskovspant. —

— Min Kjære, De taler som den personificerede Theologi. De mener altsaa? . . . —

— At Diamanten skal springe. —

— Nu, saa lad os da sælge Diamanten, og ikke tale mere derom — sagde d'Artagnan muntert.

Skydningen vedvarede; men Vennerne vare udenfor Skudvidde, og Rochellenserne skjøde alene for at berolige deres Samvittighed.

— Det var min Tro paa høie Tid, at Porthos fik sin Idee; — sagde Athos: — Her ere vi ved Leiren. Altsaa mine Herrer, fra nu af intet

Ord mere om vore Sager. Man iagttager os, Man kommer os imøde, for at føre os tilbage i Triumph. —

I Virkeligheden var, som vi have sagt, hele Leiren i Bevægelse; mere end to tusinde Personer havde overværet de fire Venners heldige Vovestykke, som et Skuespil, uden at have mindste Anelse om den sande Grund dertil. Man hørte høie Raab: Leve Gardisterne! Leve Musketererne! — Hr. de Busigny var først kommen Dem imøde, havde trykket Athos's Haand og erkjendt, at han havde tabt. Dragonen og Schweizeren fulgte efter; efter Disse en endeløs Skare af Kammerader. Lykønskningerne, Haandslagene, Omfavnelserne vilde ingen Ende tage, umættelig Latter paa Rochellensernes Regning gjenlød fra Mand til Mand, og Tumulten greb saaledes om sig, at Kardinalen troede, at der fandt et Oprør Sted og sendte La Houdmière, sin Gardekapitain, for at faae Underretning om Hvad det var.

Sagen blev berettet Sendebudet med hele Begeistringens Varme.

— Nu? — spurgte Kardinalen, da La Houdmière atter traadte ind til ham.

— Det er tre Musketerer og en Gardist, Monseigneur, som have indgaaet et Veddemaal med Hr. de Busigny om at de skulde tage deres Frokost i Bastionen St. Gervais, og som virkelig i hele to Timer have holdt ud ved Frokosten og imod Fjenden sammesteds, uden at lide Noget selv, medens de have dræbt, Gud veed hvormange Rochellensere. —

— Har De spurgt om de tre Musketerers Navne? —

— Ja, Monseigneur. —

— De hedde? —

— Athos, Porthos og Aramis. —

— Altid mine tre modige Klinger! — mumlede Kardinalen: — Og Gardisten? —

— Hr. d'Artagnan. –

— Altid min unge Slagsbroder! Det nytter ikke; jeg maa nødvendigviis have disse fire unge Mænd i min Tjeneste! —

Samme Aften talte Kardinalen med Hr. de Treville om Morgenens Bedrift, der var Gjenstanden for hele Leirens Underholdning. Hr. de Treville, som havde hørt den fortælle af Heltene selv, fortalte den igjen til Kardinalen med alle Biomstændigheder og uden at glemme Episoden med Servietten.

— Godt, Hr. de Treville! — sagde Kardinalen endelig: — Lad mig faae denne Serviet, jeg beder Dem! Jeg vil lade tre Lilier brodere paa den, og derpaa give den til Deres Kompagni som Standart. —

— Monseigneur, — svarede Hr. de Treville: — Det vilde være en Uretfærdighed mod Gardisterne; Hr. d'Artagnan tilhører ikke mig, men Hr. des Essarts. —

— Nu, saa tag ham! — svarede Kardinalen: — Intet er billigere end at disse fire Soldater, som hænge saa fast ved Hverandre, ogsaa høre til samme Kompagni. —

Endnu samme Aften forkyndte Hr. de Treville de tre Musketerer og d'Artagnan denne gode Nyhed, idet han med det Samme indbød dem til Frokost næste Dag.

D'Artagnan var ganske ellevild af Glæde; Man veed jo, at hele hans Livs Drøm havde været, at blive Musketeer.

De tre Venner vare ikke mindre glade.

— Min Tro, — sagde d'Artagnan til Athos: — De har der havt en glimrende Idee. Vi fik baade Leilighed til ret at udtale os af Hjertens Lyst, og til at erhverve os Hæder. —

— Og Samtalen kunne vi fra nu af fortsætte uforstyrret, uden at Nogen mistænker os; thi med Guds Hjælp ville vi for Fremtiden komme til at gjelde for Kardinalister. —

Samme Aften gjorde d'Artagnan Hr. des Essarts sin Opvartning, og meldte ham det Avancement han havde gjort.

Hr. des Essarts, som holdt meget af ham, tilbød ham sin Tjeneste, eftersom denne Forandring medførte endeel Udgifter med Equipering.

D'Artagnan betakkede sig; men da han fandt Leiligheden god, bad han sin forhenværende Kapitain om at lade Diamanten vurdere, da det nu eengang var bestemt, at den skulde gjøres i Penge.

Næste Morgen traadte Hr. des Essarts ind til d'Artagnan og tilstillede ham en Sæk med Guldpenge til Beløb af syv tusinde Livres.

Det var Værdien af Dronningens Diamant.

XLVIII.

En Familiesag.

Athos havde fundet det rette Navn; af Buckinghams Sag maatte der gjøres en Familiesag. En Familiesag var ikke underkastet Kardinalens Speideri.

Den vedkom Ingen, og Man havde Ret til at beskjeftige sig med den for hele Verdens Øine.

Aramis havde fundet Ideen i Lakaierne.

Porthos havde fundet Midlet i Diamanten.

Alene d'Artagnan havde Intet fundet, endskjøndt han pleiede at være den meest opfindsomme af dem alle; men Man maa vide, at Myladys Navn alene var tilstrækkeligt til at lamme hans indre Væsen. — Ah! Vi skuffe os! Ogsaa han havde fundet Noget, — en Kjøber til sin Diamant.

Frokosten hos Hr. de Treville var meget munter og behagelig. D'Artagnan viste sig allerede i Uniform; da han omtrent var af samme Størrelse som Aramis, og Denne ved den rundelige Betaling, hvormed hans Boghandler havde lønnet hans Digt, var bleven sat istand til at anskaffe sig Alt dobbelt, havde han overladt sin Ven et fuldstændigt Udstyr.

D'Artagnan havde været paa sin Lykkes Spids, hvis han ikke havde seet Myladys Skikkelse dukke op i hans Lykkes Horizont som en ond Engel.

Efter Frokosten blev Man enig om at tilbringe Aftenen i Athos's Bopæl.

D'Artagnan tilbragte Dagen med at vise sin Musketeeruniform i alle Leirens Gader. Om Aftenen samledes de fire Venner ved den fastsatte Tid; det gjaldt nu om at afgjøre de tre Ting:

Hvad Man skulde tilskrive Myladys Svoger ....

Hvad Man skulde tilskrive — den paalidelige Person i Tours ....

Og hvilke Lakaier, der skulde overbringe Brevene.

Enhver tilbød sin. Athos roste sin Grimaud, fordi han kun talte, naar hans Herre sprættede Mun-

den op paa ham; Porthos roste Mousqueton, der var saa stærk, at han kunde banke fire Mand af almindelige Kræfter; Aramis satte især sin Tillid til Bazins Forslagenhed, og ydede sin Kandidat den høieste Roes; d'Artagnan endelig kunde ikke noksom berømme Planchets Tapperhed, og bad sine Venner at erindre, hvor bravt han havde opført sig ved den vanskelige Affaire i Boulogne.

Disse fire Dyder gjorde hverandre Rangen længe stridig og gave Anledning til ganske fortræffelige Samtaler, hvilke vi imidlertid dog springe over, af Frygt for, at de alligevel muligviis kunde blive trættende.

— Ulykken er, — sagde Athos: — at Den, hvem Gesandtskabet skal betroes, egentlig skulde besidde alle fire Dyder samlede. —

— Sandt nok! Men hvor skulde Man finde en saadan Tjener? —

— Det er umuligt, jeg veed det vel! Tag ligesaa godt Grimaud! —

— Tag Mousqueton! —

— Snarere Bazin! —

— Snarest Planchet! Planchet er modig og snu; det er i det Mindste to Dyder af de fire. —

— Mine Herrer, — sagde Aramis: — det Vigtigste er, ikke at faae at vide, hvilken af vore Tjenere, der er den tauseste, stærkeste, snueste eller modigste; Hovedsagen er at faae Underretning om, hvilken af dem, der holder meest af Penge. —

— Der er Fornuft i hvad Aramis siger; Man maa snarere grunde sin Beregning paa Folks Feil, end paa Deres Dyder. Hr. Abbed, De er en stor Menneskekjender. —

— Vi maa sørge for at blive vel betjente, — vedblev Aramis: — ikke alene for at naae Maalet, men ogsaa for ikke at strande paa Veien dertil, vanker der Skibbrud kommer det ikke til at gaae ud over Lakaiens Hoved, men over .... —

— Tal sagtere! — bad Athos.

— De har Ret .... altsaa, det kommer ikke til at gjelde Lakaiens Hals, men hans Herres. Ere vore Tjenere os hengivne nok til at vove deres Liv for os? — Nei! —

— Jeg vilde, min Tro, næsten indestaae for Planchet, — yttrede d'Artagnan.

— Nu, min kjære Ven, saa føi en klækkelig Summa til hans naturlige Hengivenhed, og indestaae saa to Gange for ham istedet for at indestaae een Gang! —

— Gode Gud, De vil blive skuffet ligefuldt! — raabte Athos, der var Optimist med Hensyn til Ting, og Pessimist med Hensyn til Mennesker: — han vil love Alt af Kjærlighed til Penge; men naar det kommer til Stykket, vil Frygten hindre ham i at handle. Fanges han, bliver han sat fast; er han først i Fængsel, vil han ikke betænke sig paa at tilstaae. For Pokker! Vi ere ingen Børn! For at komme til England — her sænkede Athos Stemmen — maa Man igjennem hele Frankrig, hvor der vrimler af Kardinalens Kreaturer og Spioner; for at komme over Vandet, maa Man have Pas; for at finde Vei til London, maa Man kunne Engelsk. Min Mening er, og bliver, at Sagen i høieste Grad er vanskelig. —

— Aldeles ikke; — svarede d'Artagnan, hvem det var magtpaaliggende, at Sagen sattes iværk: —

jeg er af den Mening, at den er temmelig let. Det er en Selvfølge, at, dersom vi skrive til Lord Winter om Kardinalens Skjændigheder .... —

— Tal sagtere! — paamindede Athos.

— ... Om Intriguer og Statshemmeligheder, — vedblev d'Artagnan, efter at have taget Paamindelsen tilfølge: — saa er det en Selvfølge, at vi blive steilede levende. Men, for Guds Skyld, Athos, glem ikke, hvad De selv har sagt, at vi alene skrive om private Sager, om Familieanliggender, at vi alene skrive i den Hensigt at Lorden, saafremt Mylady kommer til London, skal sætte hende ud af Stand til at skade os. Jeg vil skrive ham et Brev til af omtrent følgende Indhold: —

— Lad høre! — sagde Aramis, forud liggende sit Ansigt i kritiske Folder.

— Min Herre og kjære Ven! —

— Ah, javist! — Kjære Ven! — til en Englænder! — afbrød ham Athos: — Godt begyndt! Bravo, d'Artagnan! Dette lille Ord vilde gjøre, at De blev fiirdeelt, istedet for steilet. —

— Lad være da! Jeg siger altsaa kort og godt: Min Herre! —

— De kan endogsaa godt sige: Mylord. — indvendte Athos, som saae meget paa Formaliteter.

— Mylord! Erindrer De Dem den lille Indhegning for Gaden bagved Luxemburg? —

— Meget vel! Nu kommer han med sit: Luxemburg! Man maae troe, at det skal være en Hentydning til Enkedronningen! Du er en betænksom Herre! —

— Nu, saa sætte vi ganske simpelthen: — My-

lord, erindrer De Dem en vis lille Indhegning, hvor Man frelste Deres Liv? —

— Min kjære d'Artagnan, — sagde Athos: — De vil hele Deres Liv blive en Stymper af Brevskriver. — Hvor Man frelste Deres Liv. —

— Fy, det er en uværdig Tiltale, om saadanne Tjenester erindrer Man ikke en Mand af Ære. En Velgjerning, Man skal høre, er det det Samme som en Fornærmelse. —

— Ah, min Kjære, — svarede d'Artagnan: — De er utaalelig. Skal jeg skrive under Deres Censur, opgiver jeg det, paa min Ære, heller. —

— Deri gjør De vel. Brug Deres Kaarde, Deres Musket, min Kjære, disse tvende Vaaben fører De med Held og Ære. Men overlad Pennen til Hr. Abbeden; det er hans Sag? —

— Javist, — yttrede Porthos: — lad Aramis faae Pennen; han skriver jo latinske Disputatser. —

— Lad ham da have den! — svarede d'Artagnan: — Aramis, forfat denne Skrivelse! Men, jeg raader Dem det, hold Dem sammen; thi jeg tilsværger Dem forud ved Paven, den Hellige Fader, at jeg skal plukke Dem, hvis De giver nogen Blottelse. —

— Det er mig ligegyldigt; — svarede Aramis med den naive Selvtillid, som Digterne udmærke sig ved; — men Man maa først sætte mig ind i Tingen. Jeg har vel hørt snakke om, at denne Lordens Svigerinde var et Skarn; jeg har endogsaa modtaget Beviis derfor, ved at høre den Samtale hun havde med Kardinalen. Men ... —

— I Satans Navn, tal dog sagte! — afbrød ham Athos.

— Men — vedblev Aramis: — Biomstændighederne ere mig ubekjendte. — Men ...—

— Mig ogsaa. — sagde Porthos.

D'Artagnan og Athos saae et Øieblik, tause paa Hinanden. Endelig gav Athos, efter at have fattet sig, endnu blegere end sædvanligt, et Tegn til, at han samtykkede. D'Artagnan begreb, at han kunde tale, og tog saaledes tilorde:

— Hører De, hvad Hovedindholdet af denne Skrivelse skal være! —

— Mylord, Deres Svigerinde er et Afskum, som har villet dræbe Dem for at kunne komme til at arve. Hun har ikke lovligt kunnet ægte Deres Broder, eftersom hun allerede var gift i Frankrig, og var bleven ... —

D'Artagnan standsede og saae paa Athos, som om han ledte efter Ord.

— ... Bortjaget af sin Mand. — tilføiede Athos.

— Paa Grund af at hun var brændemærket. — vedblev d'Artagnan.

— Umuligt! — raabte Porthos: — Hun har villet dræbe sin Svoger? —

— Ja! —

— Hun var gift iforveien? — spurgte Aramis.

— Ja! —

— Og hendes Mand var bleven opmærksom paa, at hun bar en Lilie indbrændt paa Skulderen? — raabte Porthos.

— Ja! —

Disse tre Bekræftelser bleve givne af Athos i en stedse hulere Tone.

— Og Hvem har seet dette Mærke? — spurgte Aramis.

— D'Artagnan og jeg, eller rettere, for at iagttage Tidsfølgen, jeg og d'Artagnan. — svarede Athos.

— Og dette Kreaturs Mand lever endnu: — vedblev Aramis.

— Han lever endnu. —

— Fuldkommen. —

Der opstod et Øieblikks mørk Taushed; Vennerne hengave sig Hver til sit individuelle Indtryk.

— Denne Gang — begyndte Athos atter: — har d'Artagnan givet os et herligt Program, og Dette maa tjene til Grundlag for Brevet. —

— De har Ret, Athos; — svarede Aramis: Men det vil blive temmelig vanskeligt at benytte det paa en passende Maade. Hr. Kantsleren selv vilde komme i Forlegenhed med at opsætte en saadan Kraft-Skrivelse, og Kantsleren fører dog en ganske fortræffelig Protokol. Imidlertid, jeg vil prøve. Tier nu; jeg skriver! —

Aramis greb Pennen, grundede nogle Øieblikke, og gav sig derpaa til at skrive otte—ti Linier med en Dames smaa zirlige Bogstaver; derpaa oplæste han Følgende, med en blød og langsom Udtale, som om hvert Ord var bleven veiet paa Guldvægt:

— Mylord! —

— Den, der skriver disse Linier til Dem, har havt den Ære at krydse sin Kaarde med Deres i det lille Indelukke i Gaden „d'Enfer"; da det flere

Gange efter den Tid har behaget Dem at kalde Dem en Ven af samme Person, har han troet at burde vise sig erkjendtlig derfor ved et godt Raad. To Gange har De staaet paa Nippet til at miste Livet paa en Slægtnings Anstiftelse, i hvem De troer at see Deres Arving, fordi De er uvidende om, at samme Dame, da hun indgik Ægteskab i England, iforveien var gift i Frankrig; men den tredie Gang, nemlig denne, kunde De, hvis De ikke er forsigtig, komme til at savne de foregaaende Ganges Held. Deres Slægtning er seilet fra La-Rochelle til England. Pas hende op; hun har store og frygtelige Planer. Dersom De endelig fuldkomment vil have Underretning om, hvortil hun er istand, kan De læse hendes foregaaende Liv paa hendes venstre Skulder.—

— Det er herligt! — meente Athos: — Aramis, De har en Pen som en Statssekretær. Lord Winter vil nu nok tage sig iagt, hvis blot Advarselen kommer ham ihænde, og falder den endogsaa selv i Hs. Eminentses Hænder, ville vi dog ikke blive udsatte for nogen synderlig Fare. Men eftersom Tjeneren, der skal afsted, kunde bilde os ind, at han har været i London, uden at have været videre end i Chatellerault, give vi ham kun Halvdelen af Summen og love ham den anden, Resten, som Belønning for Svaret. Har De Diamanten, d'Artagnan? —

— Jeg har Noget der er bedre end den; jeg har Diamantens Værdie. — svarede d'Artagnan.

Han kastede Sækken paa Bordet. Ved Klangen af Guldet slog Aramis Øinene iveiret; Porthos hoppede i Sædet, Athos forblev ubevægelig.

— Hvormeget indeholder denne lille Sæk? — spurgte han.

— Syv tusinde Livres i Louisdorer til tolv Francs. —

— Syv tusinde Livres! — raabte Porthos: — Den lille, usle Diamant var syv tusinde Livres værd? —

— Det synes saaledes, — svarede Athos: — eftersom vi have dem her; jeg kan nemlig ikke antage, at vor Ven d'Artagnan har lagt til af sit Eget. —

— Men, mine Herrer; med alt Dette have vi dog endnu slet ikke tænkt paa Dronningen. Lad os dog tænke en Smule paa Buckinghams Liv og Velfærd, for hendes Skyld; Mindre kunne vi dog ikke gjøre. —

— Det er sandt, — indrømmede Athos: — men det er Aramis's Sag. —

— Nu, — svarede Denne rødmende: — Hvad vil Man da, at jeg skal gjøre? —

— Det er ganske simpelt; — svarede Athos: — De skal sætte et andet Brev op til den tjenstvillige Person, som boer i Tours. —

Aramis tog atter Pennen, grundede igjen et Par Secunder, og skrev derpaa følgende Linier, som han forelagde sine Venner til Prøvelse:

— Min kjære Kousine. —

— Ah, ah! — sagde Athos: — Denne tjenstvillige Person er Deres Slægtning? —

— Mit kjødelige Sødskendebarn. —

— Videre altsaa med Sødskendebarnet? —

Aramis vedblev:

— Min kjære Kousine!

— Hs. Eminents Kardinalen, som Gud bevare til Frankrigs Lykke og alle dets Fjenders Fordærvelse,

er i Begreb med at gjøre en Ende paa Uvæsenet med de oprørske Kjættere i La-Rochelle. Det er sandsynligt, at den engelske Flaade, som skulde komme Byen til Undsætning, ikke engang vil kunne vise sig paa Stedet; jeg vover endogsaa at sige, at jeg er vis paa, at Hertugen af Buckingham ved en eller anden stor Begivenhed vil blive hindret i at tage afsted. Hs. Eminents er den største Statsmand af alle Dem, der have levet, leve og skulle leve, baade med Hensyn til Fortid, Nutid og Fremtid; han skulde udslukke Solen selv, hvis Denne var ham iveien. Fortæl vor Søster denne glædelige Efterretning, min kjære Kousine! Jeg har drømt, at denne fordømte Englænder var død; jeg kan ikke erindre mig, om det var skeet ved Gift eller Dolk, men, saameget veed jeg med Vished, død var han, og De veed jo, at mine Drømme altid have Noget at betyde. Kan det glæde Dem, maa De vide, at De snart igjen vil faae mig at see. —

— Fortræffeligt! — raabte Athos: — De er en Konge for alle Digtere, min kjere Aramis. De taler som Johannes Aabenbaring, og tillige tydeligt som Evangeliet. Der staaer intet Andet tilbage end at skrive Adresse udenpaa dette Brev. —

— Det er let gjort — meente Aramis.

Han foldede Brevet sammen paa elegant og koket Maade, skrev derpaa Adressen:

— Til Jomfru Michon, Lærredshandlerinde i Tours. —

De tre Venner saae leende paa Hinanden; de vare tagne ved Næsen.

— De seer vel, mine Herrer, — begyndte Aramis nu; — at alene Bazin kan bringe dette Brev til Tours.

Min Kousine kjender Bazin og har Tillid til ham, enhver Anden vilde fordærve Spillet. Desuden er Bazin ærekjær og lærd; han har studeret sin Historie, mine Herrer, han veed, at Sixtus den Femte blev Pave efter at have vogtet Svin, og da han tænker at træde i Kirkens Tjeneste paa samme Tid som jeg, mistvivler han paa sin Side ingenlunde om ogsaa at blive Pave eller i det Mindste Kardinal. De begriber vel, at en Mand, der har saadanne Maal for Øie, ikke lader sig fanges, og at han, dersom Ulykken skulde indtræffe, snarere bliver en Martyr end sladdrer af Skole. —

— Ret vel! — svarede d'Artagnan: — Jeg lader Dem Deres Bazin ubeskaaren, ligesom De mig Planchet. Mylady har en Dag ladet ham jage paa Døren med Stokkeprygl; han har en god Hukommelse, og jeg svarer Dem for, at han, dersom der gives noget Middel til Hævn, snarere lader sig stelle levende end opgiver samme. Dersom Sagen i Tours er Deres, Aramis, saa er den i London min: jeg beder Dem derfor at vælge Planchet, som desuden engang før har været i London, med mig nemlig, og som med stor Virtuositet udtaler sit: — London, sir, if you please, og my master, Lord dArtagnan. — De kan følgelig være aldeles rolig for, at han sikkert gjør Reisen baade frem og tilbage. —

— I dette Tilfælde — meente Athos: — maa Planchet have syv hundrede Livres for Henveien og syv hundrede for Tilbageveien; Bazin maa have trehundrede Livres for Reisen frem og tilbage. Saa bliver der fem tusinde Livres tilbage. Deraf tage vi Hver tusinde for at bruge efter eget Skjøn, og vi levne saale-

des en Fond af tusinde Livres, som Aramis skal gjemme for overordentlige Tilfælde eller til at bestride fælles Fornødenheder. Hvad synes Dem derom, mine Herrer? —

— Min kjære Athos, — sagde Aramis: — De taler som Nestor, der, som Enhver veed, var den viseste blandt Grækerne. —

— Godt! — svarede Athos: — Planchet og Bazin skulle altsaa reise. For at sige Sandheden, er jeg ganske glad ved at beholde Grimaud, han er vant til min Maneer, og derpaa sætter jeg stor Priis. Den Dag igaar har allerede bragt ham til at vakle; Reisen vilde i Bund og Grund ødelægge ham. —

Man sendte Bud efter Planchet, og gav ham hans Forholdsregler; han var bleven forberedt af d'Artagnan, som havde gjort ham bekjendt, først med Æren, derpaa med Belønningen, sidst med Faren, der var forbunden med dette Foretagende.

— Jeg vil gjemme Brevet i mit Ærmeopslag, — sagde Planchet: — og sluge det, dersom Man fanger mig. —

— Men saa kan Du jo ikke udrette Dit Ærinde, — indvendte d'Artagnan.

— De kan iaften tilstille mig en Afskrift; imorgen skal jeg kunne den udenad. —

D'Artagnan saae paa sine Venner, som for at sige: — Nu, Hvad lovede jeg? — Derpaa henvendte han sig til Planchet, og vedblev:

— Du har otte Dage at løbe paa for at komme til Lord Winter, andre otte Dage for at komme her tilbage; det er ialt fjorten Dage. Dersom Du den fjortende Dag efter Din Afreise, Kl. otte om Aftenen,

endnu ikke er kommen, faaer Du ingen Penge, om der saa kun var gaaet fem Minuter over den fastsatte Tid. —

— Saa maa De kjøbe mig et Uhr, kjære Herre. — bemærkede Planchet.

— Tag dette, — sagde Athos, idet han med sin sædvanlige hensynsløse Gavmildhed gav ham sit eget: — tag dette, og vær en brav Karl! Erindre Dig, at Din Herre, hvis Du snakker over Dig eller taber Dit Maal afsigte, mister sin Hals, uagtet han nærer saa stor en Tillid til Din Troskab, at han er gaaet i Borgen for Dig hos os; men husk tillige paa, at dersom Din Herre geraader i Ulykke ved Din Forseelse, jeg da skal vide at finde Dig, og det alene for at lave Hakkemad af Dig. —

— O, min Herre! — fremstammede Planchet, paa samme Tid fornærmet ved den udtalte Forudsætning og forskrækket ved Musketerens bestemte og meget sigende Mine.

— Og husk med det Samme paa, — tilføiede Porthos, idet han rullede sine store Øine: — at jeg vil flaae Dig levende. —

— Og at jeg, — fortsatte Aramis i sin blide og melodiske Tone: — og at jeg steger Dig ved sagte Ild som en Menneskeæder. —

— Ah, mine Herrer! —

Planchet gav sig til at græde, vi vove ikke at afgjøre om det kom af Skræk over de Trudsler, der regnede ned over ham, eller af Rørelsen over at see de fire Venner saa samdrægtige i deres gode Hensigter.

D'Artagnan greb hans Haand og sagde:

— Hør Planchet, Du begriber vel, at disse Her-

rer sige Dig alle disse smukke Ting af Kjærlighed til mig, men at de i Grunden holde ret meget af Dig. —

— Ak, kjære Herre, — svarede Planchet: — enten skal jeg besørge mit Ærinde som det sig hør og bør, eller ogsaa skal jeg lade mig sønderslide Stykke for Stykke; og selv om Dette skete, maa De være overbeviist om, at der ikke skal findes en Stump af mig, der skal saa meget som mukke. —

Det blev bestemt at Planchet skulde reise næste Morgen Kl. otte, for at han kunde bruge Natten til at lære Brevet udenad. Herved vandt han tolv Timer, eftersom han først skulde komme tilbage inden den fjortende Dag Klokken otte om Aftenen.

Næste Morgen, samme Øieblik som han skulde stige til Hest, tog d'Artagnan, der i sit Hjertes Inderste gjemte en vis instinktmæssig Godhed for Hertugen af Buckingham, Planchet afsides, og sagde til ham:

— Hør, naar Du har overleveret Lord Winter Brevet og han har læst det, saa sig endvidere til ham: — Vaag over Hs. Herlighed, Hertugen af Buckingham; thi Man vil myrde ham. — Men seer Du, Planchet, Dette er saa vigtigt, at jeg ikke engang har tilstaaet mine Venner, at jeg betroer Dig denne Hemmelighed, og at jeg ikke engang for en Kapitainsbestalling vilde betroe Dig den skriftligt. —

— Vær ubekymret, kjære Herre! — svarede Planchet: — De skal faae at see, at De kan stole paa mig. —

Planchet besteg sin Hest, hvilken han skulde lade blive staaende tyve franske Mile derfra for at bruge Postbefordring; han reed bort i stærkt Galop, en Smule beklemt om Hjertet over de Løfter, som d'Hrr. Muske-

terer med saa megen Forekommenhed havde givet ham, men forresten i den ønskeligste Stemning.

Bazin reiste næste Morgen bort til Tours, og havde otte Dage til at faae sit Ærinde udrettet.

De fire Venner havde, som Man vel begriber, medens de tvende Tjenere vare borte, mere end nogensinde før Øine og Ører ude paa Spioneri for at opfange den mindste mistænkelige Omstændighed. Dagene forløb for dem under den Beskjæftigelse, at samle, hvad der fra forskjellige Sider blev sagt, at udspionere Kardinalens Skridt og opspore, hvilke Kourerer, der indtraf hos Richelieu og af ham bleve afsendte. Mere end een Gang grebes de af en uovervindelig Skjælven, naar de bleve kaldte til en eller anden uventet Tjenesteforretning. De maatte desuden ogsaa endnu stedse være forberedte paa Ulykke fra en anden Side; Mylady var et Spøgelse, som, naar det een Gang havde vist sig for Folk, ikke mere lod dem sove i Ro.

Den ottende Dags Morgen traadte Bazin, frisk som altid, smilende som han pleiede, ind i det lille Kabinet i Værtshuset „Hugenotten", hvor de fire Venner just vare ifærd med Frokosten, hilste og sagde:

— Hr. Aramis, her er Svaret fra Ds. Kousine. —

De fire Venner vexlede glade Blikke. Halvdelen af deres Planer vare nu lykkedes; rigtignok var denne Halvdeel den letteste.

Aramis greb uvilkaarligt rødmende det fremrakte Brev, som fremviste en plump og uorthographisk Haand.

— Gode Gud! — raabte han leende: — denne Haandskrift vil sikkert sætte mig i Fortvivlelse; min stakkels Kousine vil aldrig komme til at skrive som Hr. de Voiture. —

— Hvad betyder Dette, „Eders stakkels Kousine"—? spurgte Schweizeren, som just befandt sig i Samtale med Vennerne, da Brevet kom.

— O, min Gud, saa godt som Intet! — svarede Aramis: — Det er en lille nydelig Lærredshandlerske, som jeg engang havde stor Godhed for, og af hvem jeg har forlangt et Par Ord til Erindring.

— Ved Himlen! — raabte Schweizeren: — Dersom hun er ligesaa stor Dame som hendes Bogstaver ere store til, saa maa De prise Deres Lykke, Kammerad! —

Aramis læste Brevet og rakte derpaa Athos det med de Ord:

— See engang Athos, Hvad hun tilskriver mig! —

Athos kastede et Blik paa Papiret, og læste derpaa høit, for at fjerne enhver Mistanke, som muligviis kunde være opstaaet:

Min Kousin!

Min Søster og jeg forstaa os meget godt paa at tyde Drømme, og svæve i en skrækkelig Frygt; men jeg haaber, at Man om Deres Drøm medrette kan sige: „Af Drømme kan Man Intet dømme." Farvel, gid De maa befinde Dem vel! Indret det saaledes, at vi fra Tid til anden høre Noget fra Dem.

— Og om hvilken Drøm taler hun, Aglan Michon? — spurgte Dragonen, som havde nærmet sig under Oplæsningen.

— Ja, om hvilken Drøm? — gjentog Schweizeren.

— Det er, min Tro, meget simpelt: — svarede Aramis: — Om en Drøm, som jeg havde fortalt hende. —

— Javist, — bemærkede Schweizeren: — det er ligesaa simpelt som naturligt at fortælle sine Drømme; men jeg drømmer aldrig. —

— De er meget lykkelig; — sagde Athos, idet han reiste sig: — jeg vilde ønske, at jeg kunde sove som De.—

— Jeg drømmer aldrig, — gjentog Schweizeren, henrykt over, at en Mand som Athos kunde misunde ham Noget: — aldrig, aldrig! —

Da d'Artagnan saae, at Athos reiste sig gjorde han det Samme, tog sin Vens Arm, og gik.

Porthos og Aramis bleve for at byde Schweizeren og Dragonens flaue Vittigheder Spidsen.

Bazin gik hen og lagde sig til at sove paa et Bundt Halm; eftersom han havde mere Indbildningskraft end Schweizeren, drømte han, at Aramis var bleven Pave, og prydede ham med en Kardinalshat.

Men Bazin havde, som allerede er sagt, alene borttaget en ringe Deel af den Engstelse, som piinte de fire Venner. De Dage, Man skal vente, ere lange, og især d'Artagnan vilde have vædret om, at Dagene mindst havde otte og fyrgetyve Timer. Han glemte at beregne den langsomme Overfart. Han erindrer i sine Forestillinger Mylady's Magt; han laante dette Fruentimmer en ond Aands overnaturlige Magt; ved den mindste Lyd bildte han sig ind, at Man kom for at fængsle ham, for at konfrontere ham og hans Venner med Planchet. Han gik endnu videre; hans Tillid til den ærlige Pikarde, der før havde været saa stor, formindskedes Dag for Dag. Denne Urolighed var saa stor, at den endog smittede hans Venner, Porthos og Aramis; alene Athos forblev lige rolig, som om ingen Fare var ivente, som om han indaandede sin sædvanlige Athmosphære.

Paa den fjortende Dag var Tegnene paa Bevægelse saa tydelige hos d'Artagnan og hans tvende Ven-

ner, at de ikke havde No paa noget Sted, men som fredløse Skygger vankede om paa Veien, ad hvilken Planchet skulde komme.

— Isandhed, — sagde Athos til dem: — I ere ikke Mænd, men Børn, eftersom en Kvinde kan indjage Eder saa stor Skræk! Hvad kan der iøvrigt være Tale om, naar Alt kommer til Alt? — Om at blive fængslet? — Nu, Man vil løslade os igjen, ligesom Man har løsladt Madame Bonacieux. — Om at miste Hovedet? — Hver Dag udsætte vi os jo med Glæde for Noget, der er værre end Dette, idet vi tumle os i Løbegraven, hvor Man saa let som Noget faaer knuust en Arm eller et Been. Men jeg for min Deel er overbeviist om, at det smerter mere, naar Chirurgen affiler et Been end naar Bødlen afhugger Hovedet. Værer altsaa rolige! Om to Timer, om fire eller sex i det Seneste er Planchet her; han har lovet at være her, og jeg har megen Tiltro til Planchets Løfter, da han forekommer mig at være en brav Karl. —

— Men hvis han ikke kommer? — sagde d'Artagnan.

— Kommer han ikke, see vi heraf, at han har været opholdt, hverken Mere eller Mindre. Han kan være faldet af Hesten, være styrtet ud over et Brogelænder, kan have ilet saa stærkt, at han har paadraget sig en Brystbetændelse. Ei, mine Herrer, lader os bringe mødende Begivenheder med i Anslag! Livet er en stor Rosenkrands af smaae Elendigheder, som Philosophen leende lader løbe igjennem Fingrene. De maa være Philosopher som jeg, mine Herrer! Her er et Bord, og her er Viin; lader os sætte os ned

og drikke! Efter min Erfaring er der Intet, der giver Fremtiden et saa smukt Rosenskjær som at betragte den gjennem et Glas Chambertin. —

— Meget vel! — svarede d'Artagnan: — Men jeg er træt af, ved hver Slurk, jeg tager, at skulle frygte for, at Vinen er kommen fra Myladys Kjelder.—

— De er meget vanskelig! — sagde Athos: — En saa smuk Kone! —

— En udmærket Kone! — raabte Porthos med Skoggerlatter.

Athos skjelvede, lod Haanden glide over Panden for at aftørre Sveden, og reiste sig, nu ogsaa for sin Deel greben af en nervøs Rystelse, som han ikke kunde undertrykke.

Dagen forløb imidlertid, og Aftenen nærmede sig langsomt; endelig kom den dog. Værtshusene begyndte at fyldes med Gjæster. Athos, som havde ført sig sin Fjerdedeel af Diamanten til Indtægt, forlod ikke mere „Hugenotten"; han havde i Hr. de Busigny, som i Forbigaaende sagt, havde givet dem et herligt Middagsmaaltid, fundet en værdig Deeltager. De spillede altsaa, som efter Sædvane, med Hinanden, da Klokken slog Syv; Man hørte Patrouillerne trække forbi til Afløsningen. Kl. halv Otte sloges Tappenstregen.

— Vi ere fortabte! — hviskede d'Artagnan Athos i Øret.

— De vil sige: Vi have tabt. — svarede Athos roligt, idet han tog ti Louisdorer frem og kastede dem paa Bordet. — Nu, mine Herrer, — vedblev han: — Tappenstregen gaaer; vi maa hen at lægge os. —

Og Athos forlod „Hugenotten", fulgt af d'Artag-

nan; Aramis fulgte efter, med Porthos under Armen. Aramis drøvtyggede nogle Vers, og Porthos udrev Tid efter anden nogle Haar af sit Mundskjæg for at tilkjendegive sin Fortvivlelse.

Men pludselig fremtræde i Mørket nogle Omriids, som ere d'Artagnan velbekjendte; en ikke mindre bekjendt Stemme tiltaler ham paa samme Tid:

— Herre, jeg bringer Dem Deres Kappe; det er kjøligt iaften. —

— Planchet! — raabte d'Artagnan glædedrukken.

— Planchet! — gjentog Porthos og Aramis.

— Nu ja, Planchet, — sagde Athos: — Hvad Underligt er der da deri? Han lovede at være her igjen Klokken Otte, og hør, nu slaaer den Otte! Bravo! Planchet, Du er en Mand af Ord, og dersom Du nogensinde forlader Din Herres Tjeneste, staaer der Dig en Plads aaben i min. —

— Oh, — svarede Planchet: — jeg vil aldrig forlade Hr. d'Artagnan! —

I samme Øieblik mærkede d'Artagnan, at Planchet stak ham en lille Billet ind i Haanden.

Han havde stor Lyst til at omfavne den tro Karl; men da han frygtede for, at et saadant Tegn paa varm Følelse paa aaben Gade vilde vække Opsigt hos en eller anden Forbigaaende, holdt han sig i Ave.

— Jeg har Billetten. — sagde han til Athos og de andre Venner.

— Godt, — svarede Athos: — lad os gaae hjem at læse den! —

Billetten brændte d'Artagnan i Haanden. Han vilde fordoble sine Skridt; men Athos greb ham i Armen, lagde den i sin, og tvang paa denne

Maade den unge Mand til at indrette sin Gang efter Vennens.

Endelig traadte Man ind i Teltet. Lampen blev tændt, og medens Planchet holdt sig ved Indgangen for at de fire Venner ikke skulde blive overraskede, brød d'Artagnan med skjælvende Haand Seglet, og aabnede det længselsfuldt ventede Brev.

Det indeholdt kun en halv Linie, hvis Skrift var strængt britanisk, hvis Affatning var et Mønster paa spartansk Korthed:

— Think you be easy! —

Dette skulde sige saa meget som: Tak, vær kun rolig!

Athos tog Brevet ud af d'Artagnans Hænder, holdt det til Flammen, og slap det ikke førend det var bleven til Aske.

Derpaa hidkaldte han Planchet, og sagde til ham:

— Nu, min Ven, kan Du fordre Dine syv hundrede Livres; men Du udsatte Dig ikke for stor Fare ved en Billet som denne. —

— Derfor har jeg dog ligefuldt maattet lægge mit Hoved i Blod for at forvare den vel. — svarede Planchet.

— Fortæl os Det! — sagde d'Artagnan.

— Det vilde min Sandten blive en lang Historie, kjære Herre! —

— Du har Ret, Planchet; — sagde Athos: — desuden er Tappenstregen gaaet og vi vilde vække Opsigt ved at have Lys længer end de Øvrige. —

— Lad gaae da; — svarede d'Artagnan: — vi ville gaae tilsengs! Sov vel, Planchet! —

— Det vil jeg vist; — svarede Planchet: — eftersom jeg ikke har havt nogen rolig Søvn i hele fjorten Dage.

— Jeg har ikke heller! — sagde d'Artagnan.

— Jeg ikke heller! — istemmede Porthos.

— Jeg lige saa lidt! — erklærede Aramis.

— Nu, for at tilstaae Sandheden, — sluttede Athos: — Jeg ligesaa lidt som I Andre! —

XLIX.

Skjæbnebestemmelse.

Imidlertid rasede Mylady, svulmende af Vrede, paa Skibets Dæk lig en Løvinde, som Man indskiber. Oftere havde hun følt sig fristet til at kaste sig i Havet for atter at naae Kysten, thi hun kunde ikke gjøre sig fortrolig med den Tanke, at hun var bleven forhaanet af d'Artagnan, truet af Athos, og at hun forlod Frankrig uden at have hævnet sig paa dem.

Snart var denne Tanke bleven saa utaalelig for hende, at hun, udsættende sig for alt det Skrækkelige, som kunde flyde af et saadant Skridt for hende selv, havde bedet Kapitainen om at sætte hende af paa Kysten; men Kapitainen, der havde Hastværk med at slippe ud af sin farlige og tvivlsomme Stilling, midt imellem franske og engelske Krydsere, ligesom Flaggermusen mellem Rotterne og Fuglene, higede altfor meget efter at naae tilbage til England. Han modsatte sig altsaa med Bestemthed Myladys Forlangende, hvori han alene saae et Kvindelune. Da hun imidlertid ganske særdeles var anbefalet ham af Kardinalen, lovede han hende tilsidst at landsætte hende i en af

Bretagnes Havne, enten L'Orient eller Brest, forudsat, at Vinden og Franskmændene tillode det. Men Vinden var og blev kontrær, Søgangen haard. Man krydsede efter Evne og gjorde ufortrødent Slag efter Slag; alt Dette hjalp dog ikke videre, end at Mylady først niende Dagen efter sin Afreise fra Charente, ganske bleg af Ærgrelse og Raseri, fik Kap Finisterres blaalige Kyst i sigte.

Hun beregnede, at hun behøvede i det Mindste tre Dage for at naae tilbage til Kardinalen fra denne Udkant af Frankrig. Hertil kom een Dag til Udskibningen; det Hele udgjorde altsaa fire. Lagde Man hertil de ni andre Dage, kom der en Totalsum ud af tretten tabte Dage, tretten Dage, et Tidsrum, i hvilket saa mange vigtige Begivenheder kunde være gaaede for sig i London.

Hun beregnede endvidere, at Kardinalen uden al Tvivl vilde blive rasende over hendes Tilbagekomst, at han følgelig vilde være mere tilbøielig til at laane de Klager et villigt Øre, som reistes mod hende, end dem, som hun selv fremførte.

Hun lod følgelig baade L'Orient og Brest forsvinde uden at trænge ind paa Kapitainen, og Denne tog sig vel iagt for at minde hende om hendes Ønske. Mylady fortsatte altsaa sin Reise, og samme Dag, som Planchet indskibede sig i Portsmouth for at vende tilbage til Frankrig, seilede Hs. Eminentses Agentinde triumpherende ind i Havnen.

Hele Byen var i Bevægelse over en usædvanlig Begivenhed; fire store Skibe, der nylig vare blevne færdige, vare løbne af Stabelen. Stivnende af Guld, glimrende, som sædvanligt, af Diamanter og Perler,

Baretten prydet med en hvid Fjer, som faldt tilbage ned paa Skuldrene, stod Buckingham paa Havnedæmningen, omringet af en Stab, der var næsten ligesaa glimrende som han selv.

Det var en af disse sjeldne skjønne Sommerdage, da England erindrer sig, at det har en Sol. Den blege, men endnu alligevel glimrende Dagsstjerne, var i Begreb med at gaae ned under Horizonten, paa engang farvende Hav og Himmel med sin purpurrøde Ild, og kastende en sidste gylden Straale paa Taarnene og Byens gamle Huse, et luende Glimt, der lod Ruderne straale ligesom i Gjenskinnet af en Ildebrand.

Da Mylady indaandede denne Havluft, der ved Landets Storhed var bleven mere styrkende og balsamisk, da hun betragtede disse Forberedelsens hele vældige Magt, som hun var sat til at ødelægge, denne Armees truende Styrke, som hun skulde bekæmpe, hun ganske alene, — Hun, Kvinden, alene ved Hjælp af nogle Sække Guld, sammenlignede hun sig i sit stille Sind med Judith, den forfærdelige Jødinde, da hun trængte ind i Assyriernes Leir og saae den uhyre Mængde af Stridsvogne, Heste, Mennesker og Vaaben, som et Vink af hendes Haand skulde adsprede som en Røgsky.

Man naaede Rheden. Men da Man var ved at kaste Anker, skjød en lille stærkt armeret Kutter frem imod Handelsskibet, idet det tilkjendegav sig som en Kystkrydser, og satte en Baad i Søen, der lagde til ved Skibets Stige. Baaden indeholdt en Officeer, en Baadsmand og otte Roerkarle. Officeren alene besteg Dækket, hvor han blev modtaget med al den Forekommenhed, som Uniformen indgyder.

Han underholdt sig nogle Øieblikke med Skibsføre-

ren, lod ham læse nogle Papirer, som han bragte med sig, og sik Kuffardikapitainen herved til at kalde hele Skibets Besætning, baade Søfolk og Passagerer, frem paa Dækket.

Da dette var skeet, begyndte Officeren med lydelig Stemme sit Forhør om Briggens Udgangspunkt, dens Kours, dens Landgange o. s. v.; alle disse Spørgsmaale besvarede Kapitainen rask og bestemt. Derpaa begyndte Officeren at mønstre alle tilstedeværende Personer, den ene efter den anden, han standsede ved Mylady, hvem han betragtede længe og nøiagtigt, dog uden at henvende noget Ord til hende.

Endelig gik han tilbage til Kapitainen, sagde atter nogle Ord, og befalede, som om Skibet fra nu af stod under hans Kommando, en Manøvre, som Matroserne strax udførte. Skibet skjød atter frem, hele Tiden ledsaget af den lille Kutter, som svømmede Side om Side med det, truende visende Mundingen af fem Kanoner, medens Baaden fulgte Fartøiets Fure, et ubetydeligt Punkt i Sammenligning med Dettes uhyre Masse.

Medens Officeren havde betragtet Mylady, havde Denne, som Man vel kan tænke sig, paa sin Side slugt ham med sine Blikke. Men hvor stor Øvelse denne Kvinde med Flammeøinene end besad i at læse i Deres Hjerter, hvis Hemmeligheder hun ønskede at gjætte, strandede dog hendes Kløgt paa dette Ansigts fuldkomne Ubevægelighed. Officeren, som stod foran hende, i Taushed omhyggeligt studerende hendes Person, kunde være fem til sex og tyve Aar, havde en hvid Ansigtsfarve, lyseblaa fremliggende Øine; hans Mund fremviste fine og skjønne Linier, og forblev ubevægelig i de samme Træk; hans stærkt udprægede Hage antydede

denne Villiesstyrke, som i den almindelige britanniske Typus oftest grændser nær til Stivsind; hans Pande var hvælvet, som Man finder den hos Digtere, Enthousiaster og Soldater, og omskyggedes kun sparsomt af et kort tyndt Hovedhaar, der ligesom Skjægget paa Hagen havde en smuk kastaniebruun Farve.

Da Man var kommen ind i Havnen, var det allerede mørkt. Taagen gjorde Mørket endnu tykkere, og dannede omkring Fyrene og Lygterne paa Dæmningerne Kredse, lige den, der omgiver Maanen, naar Veiret truer med at blive regnfuldt. Luften, som Man indaandede var kold, fugtig og tung.

Mylady, den stærke Kvinde, følte, at hun uvilkaarligt gyste.

Officeren lod sig betegne Myladys Reisetøi, og lod det bringe ned i Baaden, og indbød, saasnart dette var besørget, hende selv til at følge efter, idet han høfligt bød hende Haanden.

Mylady betragtede Officeren og tøvede. Endelig spurgte hun.

— Men Hvem er De dog, min Herre, at De har den Godhed, saa særegent at beskjeftige Dem med mig? —

— De vil kunne see det paa min Uniform, Madame; jeg er Officeer i den engelske Marine. — lød den unge Mands Svar.

— Er det da Skik, at Officererne af Marinen stille sig til Deres Landsmænds Tjeneste, naar De lande i en af Storbritanniens Havne, og drive Artigheden saa vidt, at De endogsaa ledsager Dem iland? —

— Ja, Mylady, det er Skik, ikke af Galanteri, men af Forsigtighed, at i Krigstid alle tilreisende

Fremmede blive ledsagede til et angivet Gjæstgiveri, for at de der kunne blive under Politiets Opsigt, indtil Man har havt Leilighed til at inddrage nøiere Efterretninger om dem. —

Disse Ord udtaltes med den fuldkomneste Høflighed og Kulde. Men de formaaede ikke at berolige Mylady; i det reneste engelske Tungemaal, som nogensinde havde gjenlydt ligefra Portsmouth til Manchester, svarede hun:

— Men jeg er ingen Fremmed; jeg hedder Lady Winter, og denne Forholdsregel... —

— Denne Forholdsregel taaler ingen Undtagelser, Mylady, og det vilde være forgjæves, om De søgte at unddrage Dem den. —

— Jeg er beredt til at følge Dem, min Herre! —

Hun tog imod Officerens Haand, og gav sig til at stige ned ad Trappen, ved hvis Fod Baaden laa; Officeren fulgte. En stor Kappe var udbredt i Baadens Agterdeel; Officeren bad hende tage Plads, og satte sig hos hende.

— Ro væk! — bød han Matroserne.

Alle otte Aarer faldt i Vandet med eet eneste Pladsk, gjorde ligesom eet eneste Drag, og Baaden syntes at flyve hen over Vandet.

Efter fem Minuters Forløb var Landjorden naaet. Officeren sprang iland, og rakte Damen sin Haand. En Vogn ventede.

— Er denne Vogn bestemt for os? — spurgte Mylady.

— Ja! — svarede Officeren.

— Gjæstgiverstedet er altsaa langt borte? —

— Ved Byens modsatte Ende. —

— Saa lad os komme afsted! —

Hun steg med rask Fatning ind i Vognen.

Officeren sørgede for, at Bagagen forsvarligt blev bunden fast bagpaa; da denne Forretning var endt, tog han sin Plads ved Siden af Mylady, og lukkede Vogndøren.

Strax kjørte Kudsken frem, og fordybede sig i Byens Gader, uden at have modtaget nogen Ordre, uden at Man havde havt nødigt at betegne ham noget Bestemmelsessted.

En saa besynderlig Modtagelse maatte give Mylady et vidtløftigt Stof til Betragtninger? da hun mærkede, at den unge Officeer ingenlunde var oplagt til at knytte nogen Underholdning, lænede hun sig op i et Hjørne af Vognen, og lod alle de Forudsætninger, som frembøde sig for hendes Sjæl, den ene efter den anden glide forbi sit indre Blik.

Men efter et Kvarteers Forløb begyndte hun at forurolige over Veiens Længde, og bøiede sig ned mod Vognslaget for at see, hvor Man førte hende hen. Man saae ingen Huse længer, men alene Træer, der i Mørket lignede store Spøgelser, som løbe efter hinanden.

Mylady gyste.

— Men vi ere jo ikke længer i Byen, min Herre! — sagde hun.

Officeren taug.

— Jeg lader mig ikke føre længer, naar De ikke siger mig, hvor De fører mig hen; forstaaer De mig min Herre? —

Denne Trusel fik heller intet Svar.

— Ah, det er dog for galt! — raabte Mylady: — Til Hjælp, til Hjælp! —

— Men ingen Stemme svarede hende. Vognen fortsatte sin tilsomme Fart; Officeren lignede en Statue i Ubevægelighed.

Mylady betragtede ham med et af hine skrækkelige Udtryk, som var hendes Ansigt eiendommelige, og som sjeldent forfeilede deres Virkning; Vreden lod hendes Øine funkle i Halvmørket.

Den unge Mand forblev kold og ligegyldig.

Mylady vilde aabne Vogndøren og springe ud.

— Tag Dem iagt, Mylady; — sagde den unge Officeer koldt: — et saadant Spring vilde koste Dem Livet. —

Mylady satte sig skummende af Vrede. Officeren heldede sig over mod hende, og betragtede nu hende; han viste sig høiligt overrasket ved at see dette Ansigt, der nyligt var saa smukt, fortrukket af Raseri og næsten hæsligt. Den snedige Skabning begreb øieblikkeligt at hun prisgav sig ved saaledes at lade læse i sin Sjæl; hun opklarede strax igjen sine Træk, og sagde sukkende:

— I Himlens Navn, Herre! Siig mig dog, om jeg skal tillægge Dem selv, Politiet eller en privat Fjende den voldsomme Behandling, jeg lider? —

— Man anvender ingen Vold imod Dem, Madame; Det, som De kalder saaledes, er et ganske simpelt Resultat af en Forholdsregel, som vi anvende mod alle Dem, der lande i England. —

— De kjender mig altsaa ikke, min Herre? —

— Det er første Gang, jeg har den Ære at see Dem. —

— Og, paa Æresord, De har ingen Grund til Had imod mig? —

— Ingen, jeg tilsværger Dem det. —

Der fandtes saa megen Ro, Koldblodighed, selv Blidhed i den unge Mands Stemme, at Mylady beroligedes.

Endelig efter omtrent en Times Kjørsel, standsede Vognen foran et Jerngitter, der lukkede for en Huulvei, der førte til et eensomt liggende Slot af massiv og streng Form. Da Hjulene nu bevægede sig i fiint Sand, hørte Mylady en huul Larm, som hun snart erkjendte at komme fra Havet, der brød sig paa en brat Klint.

Vognen rullede gjennem to Hvælvinger og standsede endelig i en firkantet Gaard af skummelt Udseende. Næsten øieblikkeligt aabnedes Døren; den unge Mand sprang let ud, og bød Mylady sin Arm, hvorpaa hun ogsaa støttede sig, idet hun med temmelig roligt Blod steg ud af Vognen.

— Vist er det, — sagde Mylady, idet hun, efter at have ladet sit Blik overløbe Omgivelserne, lod det hvile paa Officeren med det yndigste Smil af Verden: — vist er det, at jeg er Fange. Men, — tilføiede hun: — jeg vil ikke blive det for lang Tid; derfor er Deres Artighed og min egen Samvittighed mig Borgen. —

Saa smigrende denne Kompliment end var, svarede Officeren dog ikke derpaa; han fremtog en lille Pibe, lig den, som Høibaadsmanden bruger ombord paa Skibene, og peeb tre Gange paa forskjellig Maade. Strax traadte flere Tjenere frem, som spændte Hestene fra og satte Vognen ind i et Skuur.

Med den samme kolde Høflighed indbød Officeren sin Fange til at træde ind i Huset. Denne modtog, endnu stedse med smilende Ansigt, sin Ledsagers Arm, og traadte med ham ind i en lav og hvælvet Port, som, gjennem et Rum, der alene var svagt oplyst ved en Lampe i Baggrunden, førte til en Steen-Vindeltrappe. Man gjorde Holdt foran en massiv Dør, der aabnedes ved Hjælp af en Nøgle, som den unge Mand bar hos sig, idet den tungt bevægede sig paa sine Hængsler, for at give Mylady et Indblik i sin tilkommende Bolig.

I et eneste Blik opfattede Fangen Værelset med alle dets Eiendommeligheder, endogsaa de ubetydeligste. Det fremviste et Huusgeraad, der paa samme Tid kunde kaldes meget fuldstændigt og bekvemt for et Fængsel, som det maatte kaldes strængt og fattigt for et frit Menneskes Opholdssted. Dog gjorde Jernstængerne, Vinduerne og Slaaerne for Døren Udslaget til Gunst for Karakteren af Fængsel.

Et Øieblik følte denne mærkværdige Skabning sin Sjælsstyrke svinde, endskjøndt den havde lært at udholde haarde Prøver. Hun sank om i en Lænestol, med korslagte Arme og sænket Hoved i den Forventning, at der øieblikkelig vilde indtræde en Dommer for at udspørge hende.

Men Ingen traadte ind, undtagen to, tre Søsoldater, som bragte Kofferterne og Kasserne, og som droge sig tilbage, saasnart de havde hensat dem i en Krog af Værelset, uden at mæle et Ord.

Officeren ledede alle disse Biting med den samme Koldblodighed, som Mylady fra Begyndelsen af havde opdaget hos ham; han lod ikke høre et Ord og til-

kjendegav sin Villie alene ved et Vink med Haanden eller et Stød i Piben.

Man skulde have troet, at der mellem denne Mand og hans Undergivne ikke existerede noget Tunge-Sprog, eller i det Mindste, at det var bleven overflødigt.

Endelig kunde Mylady ikke styre sig længer; hun brød Tausheden og raabte:

— I Himlens Navn, min Herre, Hvad ville alle disse Forholdsregler sige? Giv min ubestemte Tanke Vishedens Fasthed! Jeg har Mod til at imødegaae enhver Fare, som jeg kan see i Dinene, enhver Ulykke, som jeg begriber! Hvor er jeg, og Hvad er jeg her? Er jeg fri? Hvortil da disse Slaaer og disse beslagne Døre? Er jeg Fange, — hvilken Forbrydelse har jeg da begaaet? —

— De er her i det Værelse, som er bestemt for Dem, Madame. Jeg har faaet Ordre til at tage imod Dem ved Landsætningen, og føre Dem til dette Slot. Jeg har udført denne Ordre, som jeg troer, med hele en Soldats Strænghed, men paa samme Tid med en Adelsmands Høflighed. Hermed ender, i det Mindste for Øieblikket min Bestilling Dem angaaende; det Øvrige vedkommer en Anden. —

— Og Hvo er denne Anden? — spurgte Mylady: — kan De ikke sige mig hans Navn? —

I samme Øieblik hørte Man paa Trapperne høi Sporeklang; flere Stemmer gave Gjenlyd, og døde atter hen, og Larmen af en enkelt Persons Skridt nærmede sig Døren.

— Her har De denne Anden, Madame. — sva-

rede Officeren, idet han traadte tilside, og rettede sig i en ærbødig og respektfuld Stilling.

Døren aabnedes; en Mand viste sig paa Trinet. Han var uden Hat, bar Kaarde ved Siden og gned et Lommetørklæde mellem sine Fingre.

Mylady troede at gjenkjende denne Skygge i Baggrundens Halvmørke; hun støttede sig med Haanden paa Læneſtolens Ryg og rakte Hovedet frem som for at see en afgjørende Vished imøde.

Den Fremmede nærmede sig langsomt, i samme Forhold som han traadte længere frem i den Lyskreds, som Lampen dannede, veeg Mylady uvilkaarligt tilbage.

Da hun ikke længer kunde nære nogen Tvivl, raabte hun med Forbauselsens høieste Udtryk:

— Hvorledes? Min Svoger, det er Dem! —

— Ja, skjønne Dame, — svarede Lord Winter, idet han gjorde et Buk, der var sammensat af Høflighed og Ironi: — ja, det er mig. —

— Men dette Slot...? —

— Er mit. —

— Dette Værelse...? —

— Er Deres. —

— Jeg er altsaa Fange? —

— Saa omtrent. —

— Det er en skammelig Misbrug af den raa Magt! —

— Lad kun alle høitravende Talemaader fare! Lad os sætte os ned og snakke roligt, som det sømmer sig for Svoger og Svigerinde! —

Han vendte sig om, og da han bemærkede den unge Officeer, der stod og ventede nærmere Ordre, sagde han:

— Det er godt, jeg takker Dem! Lad os nu ene, Hr. Felton! —

L.

Passiar mellem en Svoger og en Svigerinde.

Medens Lord Winter lukkede Døren, tilsluttede Vinduesskodderne og flyttede en Stol hen til sin Svigerindes Læneſtol, lod Mylady ſit Blik trænge ind i Mulighedernes Verden, og opdagede med haſtigt Die Sammenhængen i det Komplot, ſom hun ikke havde mindſte Anelſe om, ſaalænge hun ikke vidſte, i hvis Hænder hun befandt ſig. Hun kjendte ſin Svoger ſom en brav Herre, dygtig Jæger, raſk Spiller, lykkelig Elſker, men tillige ſom en Mand, der ingenlunde havde ſin Styrke i Intriguer: Hvorledes havde han kunnet opdage hendes Ankomſt, lade hende gribe, — og hvorfor holdt han hende fangen.

Athos havde vel ladet ſig forſtaae med, at den Underholdning, hun havde havt med Kardinalen, var falden i fremmede Øren, men hun kunde ikke antage, at han havde kunnet tilintetgjøre Virkſomheden af en Mine, der var ſaa haſtig og driſtig anlagt. Hun frygtede ſnarere for, at hendes tidligere Virkſomhed i England var bleven opdaget. Buckingham kunde have gjættet, at det var hende, der havde berøvet ham de to Diamantsdupper, og Hævnen kunde derfor tænkes at udgaae fra ham. Men Buckingham kunde umulig lade ſig forlede til nogen Yderlighed imod et Fruentimmer, iſær naar dette Fruentimmer kunde antages at have handlet ifølge Skinſygens Indſkydelſer.

Denne Antagelſe ſyntes hende at være den ſandſynligſte; det forekom hende, ſom om Man ſnarere

havde til Hensigt at hævne sig for Fortiden end at sikkre sig imod Fremtiden. I ethvert Tilfælde lykønskede hun sig med at være geraadet i sin Svogers Hænder, hvem hun stolede paa, at kunne slippe for bedre Kjøb, end fra en mere umiddelbar og kløgtigere Fjende.

— Ja, lad os snakke sammen, kjære Svoger! — begyndte hun i munter Tone, fast bestemt paa, fra den paafølgende Samtale, uagtet al den Forstillelse, som Lord Winter maatte kunne udvikle deri, at hente de Oplysninger, som hun behøvede for at indrette sin fremtidige Opførsel.

— De har altsaa bestemt Dem til at komme tilbage til England — begyndte Lord Winter: — uagtet den Beslutning, som De saa ofte har kundgjort i Paris, aldrig mere at sætte Foden paa Storbritaniens Grund? —

Mylady besvarede dette Spørgsmaal med et andet.

— Siig mig fremfor Alt, hvorledes De har været istand til, saa nøiagtig at følge mine Bevægelser, at De forud har kunnet vide, ikke alene min Ankomst, men ogsaa Dagen og Timen, ja selv Havnen, jeg vilde løbe ind i? —

Lord Winter optog Myladys Kunstgreb i den Forudsætning, at det maatte være probat, siden hans Svigerinde brugte det, og spurgte:

— Men siig mig dog, min kjære Svigerinde, Hvad der har drevet Dem til England! —

— Jeg kommer for at besøge Dem. — svarede Mylady, uden at vide, i hvor høi Grad hun ved dette Svar bestyrkede den Mistanke, som d'Artagnans Brev havde vakt hos hendes Svoger; hun vilde ved denne

Løgn naturligviis vinde sin Tilhørers Velvillie, men forfeilede aldeles sit Maal.

— Ah, for at besøge mig. — gjentog Lord Winter bittert.

— Javist, for at besøge Dem. Hvad Underligt er der da vel deri? —

— Og De har med at komme tilbage til England ingen anden Hensigt end den, at besøge mig? —

— Ingen. —

— Altsaa for min Skyld har De gjort Dem den Uleilighed at sætte over Kanalen? —

— Alene for Deres Skyld. —

— For Satan, Svigerinde! Det er en mageløs Ømhed! —

— Er jeg da ikke Deres nærmeste Frænde? — spurgte Mylady i den meest rørende Naivitets Tone.

— Og dertil min eneste Arving, ikke sandt? — tilføiede Lord Winter, idet han heftede sine Øine paa Myladys: — det vil sige, gjennem Deres Søn. —

Uagtet det store Herredømme, som Mylady besad over sig selv, kunde hun dog ikke undertrykke en svag Skjælven ved disse Ord, og da Lord Winter, idet han talte, havde lagt sin Haand paa hendes Arm, undgik det ham ikke, at hun skjælvede.

I Virkeligheden var dette Udfald indgribende og kraftigt. Den første Tanke, Mylady fattede, var den, at hun var bleven forraadt ved Ketty, der kunde have fortalt Baronen om den selvkjærlige Modbydelighed for Svogeren, som hun ved flere Leiligheder havde ladet undslippe sig i sin Kammerpiges Nærværelse, og hun erindrede sig blandt Andet den rasende Bitterhed, hvormed hun havde omtalt d'Artagnans Forhold til

Lorden ved den stedfundne Duel. For at vinde Tid, og bevæge sin Modstander til at tale, indvendte hun imidlertid uden Betænkning:

— Jeg begriber ikke Deres Mening, Mylord; ligger der nogen skjult Betydning i Deres Ord? —

— O, min Gud, nei! — svarede Lord Winter med tilsyneladende Godmodighed: — De har Lyst til at besøge mig, og er derfor kommen til England. Jeg kommer under Veir med denne Længsel, eller rettere, jeg forestiller mig, at De føler den, og for at spare Dem det Ubehagelige ved en natlig Ankomst i en Havn, alle Udskibningens Besværligheder, sender jeg Dem en af mine Officerer imøde, stiller en Vogn til Deres Tjeneste, og lader Dem føre herhid paa dette Slot, hvis Gouvernør jeg er, hvor jeg kommer hver Dag, og hvor jeg, for at tilfredsstille vor gjensidige Længsel fuldkomment, lader indrette et Værelse til Dem. Er der Mere at undre sig over i Det, jeg fortæller, end Det, De nylig selv har fortalt? —

— Nei, det Eneste, der overrasker mig, er, at De saaledes har kunnet vide min Ankomst forud. —

— Dette er imidlertid den allersimpleste Sag, min kjære Svigerinde. Saae De da ikke, at Skipperen paa Deres lille Fartøi, strax da han kom ind paa Rheden, sendte en Baad i Land, for at faae Tilladelse til at løbe ind i Havnen, en lille Jolle, der overbragte hans Logbog og Listen over Skibets Besætning? Jeg er Havnekommandant; Man bragte mig denne Bog, og jeg fandt Deres Navn deri. Mit Hjerte sagde mig, hvad Deres Mund nys forsikkrede mig om, nemlig Alt, med Hensyn til Diemedet med en Reise, der udsatte Dem for en farlig Søreise, eller i

det Mindste for en kjedsommelig og usikker, og jeg sendte Dem min Kutter imøde. Resten veed De. —

Mylady mærkede, at Lorden talte Usandhed, og foruroligedes i høi Grad. Hun vedblev imidlertid:

— Kjære Svoger, var det ikke Mylord Buckingham, jeg saae paa Strandbredden iaften ved min Ankomst? —

— Ham selv. O, jeg begriber, at Synet af ham har overrasket Dem; — svarede Lord Winter: — De kommer fra et Land, der ret maa have travlt med ham, og jeg veed, at hans Udrustninger mod Frankrig foruroliger Kardinalen, Deres Ven, temmelig. —

— Min Ven, Kardinalen! — raabte Mylady, da hun mærkede, at Lord Winter var ligesaa vel underrettet i denne Henseende som i alle øvrige.

— Er han maaskee ikke Deres Ven? — spurgte ligegyldigt Baronen: — Om Forladelse, jeg bildte mig det ind! Men senere kunne vi atter tale om Mylord — Hertugen. Lad os ikke fjerne os for meget fra den sentimentale Karakteer, som vor Samtale havde antaget! De kommer altsaa, som De siger, for at besøge mig? —

— Ja. —

— Herligt! Jeg henholder mig til min tidligere Yttring, at De skal blive betjent efter Ønske, og at vi skulle faae Hinanden at see hver Dag. —

— Skal jeg da hele Tiden boe her? — spurgte Mylady med en vis Uro.

— Synes Dem da saa ilde om Deres Bopæl, kjære Svigerinde? Forlang hvad der mangler Dem,

og jeg skal gjøre mig Umage for at tilveiebringe det! —

— Men jeg har her hverken mine Kammerpiger eller øvrige Folk. —

— De skal ikke savne Noget af alt Dette, Madame. Sig mig blot, hvorledes Deres første Mand havde udstyret Deres Huus, og jeg skal, endskjøndt Skjæbnen kun har gjort mig til Deres Svoger, udstyre det ganske paa samme Fod. —

— Min første Mand! — raabte Mylady, idet hun betragtede Lord Winter med forvildede Blik.

— Ja, Deres franske Mand; jeg taler ikke om min Broder. Jøvrigt kan jeg jo, dersom De skulde have glemt det, skrive ham til, eftersom han lever endnu; han vil sikkert ufortøvet give mig de ønskede Oplysninger. —

En kold Sved perlede paa Mylads Pande.y

— De spøger! — stammede hun i huul Tone.

— Har jeg maaskee Udseende deraf? — spurgte Baronen, idet han reiste sig og gjorde et Skridt tilbage.

— Eller rettere, De fornærmer mig! — vedblev hun, idet hun krampagtigt omfattede Lænestolens Arme, og reiste sig halvt.

— Fornærme Dem! — Jeg? — raabte Lord Winter foragteligt: — Isandhed, Madame, troer De, at dette er muligt? —

— Min Herre, — svarede Mylady, — De er enten gal eller fuld; gaae Deres Vei, og send mig mine Fruentimmer. —

— Fruentimmerne ere temmelig aabenmundede, min kjære Svigerinde. Kunde ikke jeg tjene Dem

til Kammerfrue; paa denne Maade vilde Hemmelighederne dog blive i Familien. —

— Uforskammede! — raabte Mylady, idet hun med en Staalfjeders Kraft sprang op fra Stolen, og styrtede imod Baronen, som ventede hende roligt, men dog for en Forsigtigheds Skyld med Haanden paa Kaarden.

— Ei, ei, — sagde han, — jeg veed, at De har for Skik at bruge Dolken! Men jeg, troe De mig, skal vide at forsvare mig, selv imod Dem. —

— O, De har Ret, — svarede hun: — De seer mig ganske ud til, feigt at føre Kaarden imod en Kvinde. —

— Om dette skulde skee, vilde jeg i Sagens Omstændigheder finde min Undskyldning; desuden forestiller jeg mig, at jeg ikke vilde være den første Mand, der lagde Haand paa Dem. —

Og Baronen betegnede med en langsom, anklagende Haandbevægelse Myladys venstre Skulder, hvilken han næsten berørte med den pegende Finger.

Mylady udstødte et huult Skrig, og veeg tilbage henimod Hjørnet af Stuen, ligesom en Hun-Panther, der tager Tilløb for at stjæle sig over sit Bytte.

— O, brøl De kun saa meget De vil! — raabte Baronen: — men forsøg ikke paa at bide; thi jeg siger Dem det forud, Sagen vilde falde ud til Deres egen Skade. Her findes ingen Prokuratorer, som forud ordne og dele Efterladenskaber, ingen omvandrende Ridder, som kan yppe Klammeri med mig for den skjønne Dames Skyld, som jeg holder fangen; men jeg har Dommere ved Haanden,

som ville udtale Fordømmelsen over en Kvinde, som har været skamløs nok til, ved Bigami at indsnige sig i Lord Winters, min ældste Broders Familie, og disse Dommere ville sende Dem til en Bøddel, der kan gjøre begge Deres Skuldre eens. —

Myladys Øine skjød saa frygtelige Lyn, at han, endskjøndt han stod som bevæbnet Mand overfor en vaabenløs Kvinde, dog følte en kold Gysen fare igjennem hans Væsen; dog vedblev han med voxende Lidenskab:

— Ja, jeg begriber det; efter at have arvet min Broder, vilde det være Dem kjært, ogsaa at arve mig. Men det maa De forud vide; De kan dræbe mig eller lade mig dræbe, jeg har taget mine Forholdsregler. Ikke en Skilling af min Formue vil komme til at gaae over i Deres eller Deres Søns Hænder. Er De ikke allerede riig nok, De, som eier næsten en halv Million? Kan De ikke standse paa Deres uheldbringende Vei, dersom De ikke gjør det Onde just for sin egen Skyld? Stol derpaa, dersom min Broders Minde ikke var mig helligt, skulde De komme til at henslide Deres Dage i et Statsfængsel, eller i Tyburn mætte Matrosernes Nysgjerrighed. Men jeg vil tie; bær De da med Rolighed Deres Fangenskab! I Løbet af fjorten Dage eller tre Uger gaaer jeg med Armeen til La-Rochelle. Men Aftenen før min Afreise skal der ligge et Skib rede til at tage imod Dem; jeg vil selv see Dem afreise, for at lande i en af vore sydlige Kolonier, og De kan være rolig for, at jeg nok skal medgive Dem en Ledsager, der kan jage Dem en Kugle gjennem Hovedet ved det mindste For-

søg til at vende tilbage, enten til England eller Fastlandet. —

Mylady hørte til med en Opmærksomhed, der lod hendes luende Øine næsten træde ud af deres Huler.

— Men — vedblev Lorden: — men indtil da skal De bevoe dette Slot. Dets Mure ere tykke, dets Porte stærke, Slaaerne ere stærke, og desuden vender Deres Vindue ud imod Havdybet. Folk af mine egne Undergivne, mig tro i Liv og Død, holde Vagt omkring dette Værelse, og bevogte alle Adgange til Gaarden; om De endog naaede ned i Gaarden, vilde De endnu have tre Jerngittre at passere. Ordren er bestemt: Et Skridt, en Bevægelse, et Ord, som hentyder paa Udbrud, og Man giver Ild paa Dem. Dersom man dræber Dem, tænker jeg, de engelske Domstole skulle takke mig for at have skaanet dem for en ubehagelig Forretning. Ah, Deres Træk blive atter rolige, Deres Ansigt antager atter sin uforskammede Sikkerhed! Een, ja to Uger, tænker De! Bah, inden den Tid vil min opfindsomme Aand have fundet paa Raad. Jeg har et djævelsk Talent; jeg skal endnu vide at finde mine Offre! I Løbet af fjorten Dage, tænker De, skal jeg have brudt mine Lænker. — Prøv kun derpaa! —

Mylady saae sine Tanker gjettede; hun borede sine Negle ind i Kjødet for at beherske enhver Bevægelse, som kunde give hendes Ansigt noget andet Udtryk end Angstens.

Lorden vedblev:

— Officeren, som befaler her i mit Navn un-

der min Fraværelse, har De seet; Dette er nok til allerede at kjende ham. Han forstaaer, som De vil have mærket, at overholde en Ordre; De har sikkert ikke gjort Reisen med ham fra Portsmouth uden Forsøg paa at bringe ham til at snakke. Hvad siger De om ham? En Marmorstatue er neppe koldere og tausere. — De har allerede forsøgt Deres Forførelseskunster paa en Mængde Mænd, og ulykkeligviis har De stedse havt Held med Dem. Forsøg Dem nu engang paa Denne; dersom De naaer dette Maal, maa De være Satan selv! —

Han gik hen til Døren, aabnede den heftig, og raabte ud:

— Kald mig paa Hr. Felton. — Vent blot et Øieblik; jeg vil anbefale Dem til ham! —

Der opstod mellem de to Fiender en trykkende Taushed, under hvilken Man hørte Larmen af et fast og langsomt Skridt, der nærmede sig. Snart saae Man i Korridorens Skygge en mandlig Skikkelse aftegne sig, og den unge Lieutenant, med hvem vi allerede have stiftet Bekjendtskab, standsede paa Dørtrinet, ventende Baronens Befalinger. Lord Winter tiltalte ham.

— Kom ind, min kjære John, træd ind, og lut Døren efter Dig! — Baronen vedblev efter et kort Ophold:

— See nu paa dette Fruentimmer! Hun er ung, smuk; alle Verdens Forførelseskunster staa til hendes Raadighed, — hun er et Uhyre, som, kun fem og tyve Aar gammel, har gjort sig skyldig i saamange Forbrydelser, som De kan læse i et heelt Aar i Domsvolenes Archiver. Hendes Stemme indtager Hjertet for

hende, hendes Skjønhed er en Lokkemad, som vanskelig kan modstaaes; hun vil ogsaa prøve paa at forføre Dem, maaskee ogsaa — paa at dræbe Dem. Jeg har frelst Dem fra Elendighed, Felton, jeg har udnævnt Dem til Lieutenant, jeg har engang frelst Deres Liv, De veed selv, ved hvilken Leilighed; jeg er Dem ikke alene en Beskytter, men ogsaa en Ven, ikke alene en Velgjører, men ogsaa en Fader. Dette Fruentimmer er kommen til England for at lægge Planer mod mit Liv; jeg holder nu denne Slange mellem mine Hænder. Jeg lader Dem kalde, og siger til Dem: — Ven Felton, John, mit Barn, vogt denne Kvinde for mig, og især, vogt Dig selv mod denne Kvinde! Sværg ved Din Salighed at bevare mig hende for den Tugtelse, hun har fortjent. John Felton, jeg stoler paa Dit Ord, — John Felton, jeg stoler paa Din Troskab. —

— Mylord, — svarede Officeren, idet han i sit klare, rene Blik lagde alt det Had, som hans Hjerte formaaede at rumme: — Mylord, jeg tilsværger Dem det, det skal skee, som De forlanger! —

Mylady modtog dette Blik som et Offer, der havde opgivet sig selv; det var umuligt at see et blidere og mere hengivent Udtryk, end det, som i dette Øieblik havde leiret sig paa hendes smukke Ansigt. Neppe formaaede endog Lord Winter i hende at gjenkjende den vilde Tigerinde, som han kort iforveien havde sat sig i Stilling til at bekæmpe.

— Hun maa aldrig forlade dette Værelse, forstaaer De John? — vedblev Baronen; — hun maa ikke træde i Forbindelse med Nogen, ikke tale med Andre

end Dem, dersom De skulde finde Dem oplagt til at gjøre hende den Ære at svare hende! —

— Vel, Mylord, jeg har svoret! —

Baronen vedblev:

— Og nu, Madame, afslut Deres Regning med Himlen; Deres Dom er fældet her paa Jorden! —

Mylady lod sit Hoved synke, som om hun følte sig sønderknuust ved denne Dom. Lord Winter gik ud, og gav Felton et Vink; Denne fulgte ham, og lukkede Døren af efter sig.

Et Øieblik senere hørte Man ude i Gangen det vægtige Trin af en Marinesoldat, som stod Skildvagt med sin Øxe i Beltet og Musketten i Armen.

Mylady forblev nogle Minuter siddende i den samme Stilling; thi hun tænkte, at Man maaskee iagttog hende gjennem Nøglehullet. Endelig løftede hun langsomt Ansigtet; det havde antaget Præget af frygtelig, udfordrende Vildhed. Hun løb hen at lytte ved Døren, saae gjennem Vinduet, og kastede sig derpaa i en Lænestol for at grunde.

LI.

Vagt i Gevær.

Imidlertid ventede Kardinalen at høre Noget fra England; men han modtog ingen Efterretninger derfra, uden fortrædelige og truende. Rochelles Belejring fortsattes; men uagtet Udfaldet syntes sikkert nok,

paa Grund af de tagne Forholdsregler, især Dæmningen, der forbød al Kommunikation fra Søsiden, kunde Blokaden dog vare længe endnu. Dette var en stor Skam for Kongens Vaaben, og en ærgerlig Omstændighed for Kardinalen, som, sandt nok, ikke længer havde Uleilighed med at stifte Uenighed mellem Ludvig den Trettende og Anna af Østerrig, eftersom Dette var i bedste Orden, — men med at stifte Enighed mellem Hr. de Bassampierre og Hertugen af Angouléme, som vare blevne Uvenner.

I Byen havde der, uagtet Borgemesterens utrolige Fasthed og Myndighed, reist sig et Mytteri, der havde Byens Overgivelse til Hensigt. Borgemesteren lod Oprørerne hænge. Denne Henrettelse kjølede de øvrige hede Hoveder, Man bestemte sig til, heller at døe af Sult, eftersom denne Dødsmaade forekom Mængden at være baade langsommere og mindre sikker end Døden ved Strikken.

Paa modsat Side opfangede Beleirerne fra Tid til anden de Sendebud, som enten Rochellenserne sendte til Buckingham, eller Buckingham sendte til La-Rochelle. I begge Tilfælde blev der gjort kort Proces. Kardinalen udtalte det eneste Ord: — Hængt! — og Dommen var afsagt. Man indbød Kongen da til at overvære Akten. Kongen indfandt sig med smægtende Forventning, udsøgte sig en god Plads for at faae Operationen at see i alle sine Biomstændigheder, og fandt herved en øieblikkelig Adspredelse, der hjalp ham til at udholde Beleiringen med Taalmodighed. Men det forslog dog kun lidet. Kongen kjedede sig forfærdeligt, og talte hvert Øieblik om at vende tilbage til Paris; hvis Hans Emi-

nents havde havt Mangel paa Kourerer og Spioner, vilde han isandhed, uagtet al sin Opfindsomhed, have været i stor Forlegenhed.

Imidlertid forløb Tiden; Rochellenserne overgave sig ikke. Den sidste Spion havde været Overbringer af et Brev. Dette Brev fortalte rigtignok Buckingham at Staden var bragt til det Yderste; men istedetfor at tilføie: — Dersom De ikke undsætter os inden fjorten Dage, overgive vi os! — endte Brevet kort og godt saaledes: — Dersom der ikke kommer Hjælp i Løbet af fjorten Dage, ere vi alle døde af Sult, naar den kommer. —

La-Rochelles Indvaanere satte altsaa deres Haab til Buckingham; Buckingham var deres Messias. Det var aabenbart, at deres Mod og Haab maatte synke, naar de blot fik sikkert Beviis for, at de ikke kunde gjøre Regning paa Buckingham.

Kardinalen ventede derfor med største Utaalmodighed Efterretninger fra England, der skulde forvisse ham om, at Buckingham ikke kunde komme.

Forslaget om at indtage Byen med Storm, et Forslag hvorom der ofte havde været debatteret i Kongens Raad, var stedse bleven viist tilbage. For det Første syntes La-Rochelle uindtagelig, desuden vidste Kardinalen, hvad han saa end havde yttret om denne Ting, at den voldsomme Blodsudgydelse, der vilde finde Sted, dette Sammenstød, hvor Franskmænd kæmpede med Franskmænd, vilde være et Tilbageskridt af tredsindstyve Aar i politisk Henseende. I Virkeligheden vilde La-Rochelles Indtagelse og Mordet af tre til fire tusinde Hugenotter, som ved denne Leilighed vilde blive dræbte kun altfor

meget komme til at ligne Bartholomæus-Natten i Aaret 1572. Endelig, foruden alt Dette, strandede dette sidste Tilflugtsmiddel, hvilket Kongen som god Katholik slet ikke var utilbøielig til at gribe, stedse paa de beleirende Generalers Erklæring: — La-Rochelle kan kun indtages ved Udsultning. —

Kardinalen kunde ikke bortjage af sit Gemyt, den Frygt, som hans frygtelige Underhandlerske havde vakt hos ham; thi ogsaa han havde skuet ind i den forunderlige Sammenhæng med dette Fruentimmer, der syntes sammensat af tvende Naturer, Løvens og Slangens. Havde hun forraadt ham? Var han død? Saavidt kjendte han hende i ethvert Tilfælde, at han vidste, at hun, enten hun arbeidede for ham eller imod ham, som Veninde eller Fjende, ikke vilde forholde sig uvirksom uden mægtige Forhindringer. Men hvori bestode da disse Forhindringer? Dette kunde han ikke see tilbunds.

Jøvrigt stolede han med fuld Ret paa Mylady. Han havde i denne Kvindes foregaaende Liv skimtet Skrækkeligheder, som alene hans røde Kappe kunde dække; han følte, at dette Fruentimmer i hvilkensomhelst Sag tilhørte ham, da hun hos ingen Anden kunde finde tilstrækkelig Beskyttelse mod de Farer, som truede hende.

Han besluttede imidlertid at føre Krigen paa sin egen Haand, og ikke vente en fremmed Indgriben paa anden Maade, end Man venter ethvert andet heldigt Tilfælde. Han vel blev at opføre den berømte Dæmning, som skulde hjælpe til at udhungre La-Rochelle, og kastede imidlertid Blikket paa denne ulykkelige By, der indsluttede saa megen Elendighed

og saa mange heroiske Dyder, idet han gjenkaldte sig sin Forgjængers, Ludvig den Ellevtes Ord: — Man maa adsplitte for at herske. — Men Ludvig den Ellevte var i Politiken Richelieus Forgjænger, ligesom Richelieu var Robespierres.

Da Henrik den Fjerde beleirede Paris, lod han kaste Brød og andre Levnetsmidler over Murene. Kardinalen lod kaste nogle Smaabilletter over, hvori han forestillede Rochellenserne, hvor uretfærdig, egenkjærlig og grusom deres Anføreres Opførsel var. Disse Anførere besadde Korn i Mængde, og uddeelte det ikke; de havde optaget den Grundsætning, — thi ogsaa de havde Grundsætninger, — at det var ligegyldigt, om Kvinder, Børn og Oldinger døde, naar blot Mændene, der skulde forsvare Muren, vare stærke og raske. Indtil da var denne Grundsætning, enten det nu var grundet i Hengivenhed eller Uformuenhed til at sætte sig op imod den, uden just at være almindelig anerkjendt, dog lidt efter lidt gaaet over fra Theori til Praxis; men Billetterne gave den et dræbende Stød. Billetterne kaldte Mændene i Erindring, at disse Børn, Kvinder og Oldinger, som Man overgav til Døden, vare deres Børn, Ægtefæller og Fædre, at det var naturligere, at En og Hver fik sin Deel af den almindelige Elendighed for at Alle kunde føle sig undergivne samme Vilkaar, og føle sig stemte til at fatte samdrægtige Beslutninger.

Men netop, da Kardinalen saae sin Forholdsregel bære Frugter, just som han lykønskede sig selv til at have bragt den i Udførelse, trængte en Indvaaner af La-Rochelle, som havde havt Held med sig

til at passere gjennem det kongelige Troppekorps, Gud veed, hvorledes, da Aarvaagenheden, saa at sige, var mere end tredobbelt, ved Bassampierre, Schamberg og Hertugen af Angouléme, der igjen selv bleve bevogtede af Richelieu, — en Indvaaner af La-Rochelle, sige vi altsaa, trængte ind i Byen, kommende fra Portsmouth med den Besked, at han havde seet en prægtig Flaade, der var færdig til at stikke i Søen inden otte Dage. Endvidere lod Buckingham Borgermesteren vide, at den store Alliance mod Frankrig nu skulde erklæres, og at Kongeriget paa eengang skulde ødelægges af tre Armeer, den engelske, keiserlige og spanske. Dette Brev blev oplæst offenlig paa alle Torve; Man slog Kopier op paa Gadehjørnerne, og selv De, som vare meest tilbøielige til at træde i Underhandlinger, afbrød Dem i den Hensigt, heller at oppebie en Hjælp, der var saa nær forhaanden.

Denne Omstændighed indskjød Richelieu igjen hans første Uro, og tvang ham til atter at vende Blikket imod Landet hiinsides Havet.

Imidlertid førte Armeen, der ikke kjendte Noget til sin virkelige, ja eneste Chefs Bekymringer, et lystigt Liv, da hverken Levnetsmidler eller Penge til at kjøbe dem manglede i Leiren. De forskjellige Korpser overgik hverandre i Overgivenhed og dristig Spøg. At fange Spioner og hænge dem, at gjøre navnlig Udflugter paa Dæmningen eller Havet, at udtænke Galskaber, og udføre dem med koldt Blod, — i slige Ting fandt Armeen den Adspredelse, der gjorde Beleiringens lange Dage saare korte for den — lange Dage, ikke alene for Rochellenserne, der fortæredes

af Engstelser og Sult, men ogsaa for Kardinalen, der stedse var ivrigere betænkt paa at forøge denne Elendighed.

Ofte skete det, naar Kardinalen, stedse bereden som den simpleste Ryttер i hele Armeen, streifede om for at betragte de uhyre Værker, der for hans Attraa opførtes kun altfor langsomt, af de Ingeniører, som han havde ladet komme sammen fra alle Frankrigs Hjørner, — ofte skete det da, at han stødte paa en Musketeer af Hr. de Trevilles Kompagni. Han pleiede da at nærme sig ham, og betragtede ham paa en egen Maade; naar han i Musketeren ikke fandt Den, han havde ventet at see, en af vore fire Kammerader, lod han sit dybe Blik og sin mægtige Tanke flyve andensteds hen.

En Dag, da Kardinalen, fortæret af en uudholdelig Kjedsomhed, uden Haab om at hans hemmelige Forhandlinger vilde lykkes, uden Nyheder fra England, var reden ud uden anden Hensigt end den at komme hjemmefra, ledsaget alene af Cahusac og la Haudmiére, passerede han langs med Stranden, og sammenblandede sine Drømmes uhyre Udstrækning med Havets Uendelighed. Saaledes naaede han i sagte Skridt op paa en Høi, hvorfra han bagved en Hække opdagede syv Mennesker, liggende i Skyggen af en Klynge Træer, omgiven af et stort Antal tomme Flasker. Fire af dem vare vore Musketerer, som lavede sig til at høre et Brev forelæse, hvilket en af dem havde modtaget; dette Brev var saa vigtigt, at det havde bragt Terningerne og Kortene til Hvile paa en hosstaaende Tromme.

De tre Andre beskjæftigede sig med at skaffe Prop-

pen af en uhyre Dunk med Vin fra Colleoure; det vare hine Herrers Lakaier.

Kardinalen var, som sagt, i slet Lune, og Intet forøgede under disse Omstændigheder hans Vrantenhed i saa høi Grad, som, naar han traf paa Munterhed hos Andre. Hertil bidrog meget en forudfattet Mening, han nærede, nemlig den, at den samme Aarsag, der gjorde ham melankolsk, gjorde Andre muntre. Han gjorde Tegn til Cahusac og La Haudmiére at standse; han selv steg af Hesten, og nærmede sig de lattermilde Herrer, i det Haab, at Sandet under hans Fødder skulde gjøre hans Trin lydløse, og Hækken skjule hans Tilnærmelse saavidt, at han kunde opsnappe nogle Ord af denne, som det lod til, saa interessante Underholdning.

Allerede i ti Skridts Afstand fra Hækken gjenkjendte han d'Artagnans gaskogniske Dialekt, og da han allerede vidste, at de Tilstedeværende vare Musketerer, betvivlede han ikke, at de tre Andre, vare de Uadskillelige, nemlig: Athos, Porthos og Aramis.

Man kan let forestille sig, om hans Lyst til at faae Deel i Underholdningen blev mindre ved denne Opdagelse; hans Øine antoge et forunderligt Udtryk, og han skred frem med en Tigerkats lette snigende Trin.

Men han havde endnu ikke kunnet opfatte Andet end utydelige og meningsløse Stavelser, da et klart og kort Anskrig fik ham til at studse. Det samme Skrig vakte Musketerernes Opmærksomhed.

— Vagt i Gevær! —

— Du taler, Skjælm, troer jeg? — sagde Athos, idet han reiste sig op paa Albuen, og betragtede Grimaud med sit flammende Blik.

Grimaud sagde ikke et Ord mere; han indskrænkede sig til at pege hen imod Gjærdet, idet han ved dette Tegn antydede Kardinalens og hans Følges Nærværelse.

I eet Spring stode de tre Musketerer paa Benene, og hilste ærbødigt.

Kardinalen syntes at være rasende.

— Det lader til, at Musketererne udstille Forposter? — sagde han: — Ere Englænderne trængte ind fra Landsiden, eller betragte Musketererne sig maaskee som Stabsofficerer. —

Athos vaatog sig den Uleilighed at svare; thi under den almindelige Skræk, var han den Eneste, der havde bevaret sin Koldblodighed og en Adelsmands rolige Fatning.

— Monseigneur, naar Musketererne ere udenfor Tjenesten pleie de at more sig med Viin og Tærningespil, og de ere i det Mindste meget fornemme Stabsofficerer over for deres Lakaier. —

— Lakaier! — mumlede Kardinalen: — Lakaier, som have Ordre til at advare deres Herrer, naar Nogen gaaer forbi! Det er ikke Lakaier, men Skildvagter. —

Athos svarede:

— Deres Eminents seer imidlertid, at dersom vi ikke havde viist denne Forsigtighed, vi da rimeligviis havde ladet Dem passere forbi, uden at vise Dem vor Agtelse, uden at yde Dem vor Tak for den Naade, De har viist os, ved at aflægge os et Besøg. — De, d'Artagnan, vedblev han: — som for et Øieblik siden saa levende ønskede at faae Leilighed

til at bevise Monseigneur deres Erkjendtlighed, vil sikkert ikke lade den gaae ubenyttet forbi. —

Disse Ord bleve udtalte med det urokkelige Pflegma, som udmærkede Athos i Farens Time, og med den indtagende Høflighed, som i visse Øieblikke gav ham en høiere Anstand, end om han havde været en indfødt Konge.

D'Artagnan nærmede sig og fremstammede nogle Taksigelsesord, som snart ganske gik istaa under Paavirkningen af Kardinalens mørke Blik.

— Mine Herrer, — vedblev Kardinalen, uden i mindste Maade at afvige fra sin første Opfattelse, ved den Vending, som Athos havde givet Sagen: — det gjør Intet til Sagen; jeg holder ikke af, at simple Soldater, fordi de have den Ære at tjene i et priviligeret Korps, opføre sig som store Herrer. Disciplinen maa være eens for Alle. —

Athos lod Kardinalen udtale sig uforstyrret, derpaa bukkede han til Tegn paa Billigelse, og svarede:

— Disciplinen, Monseigneur, have vi, som jeg haaber, ingenlunde tabt af Øie. Vi ere udenfor Tjenesten, og vi have troet, at vi kunde raade over vor Fritid, som os godt syntes. Dersom det skulde træffe sig saa heldigt, at Deres Eminents har nogle særegne Ordre at give os, ere vi beredt til at adlyde Dem. De seer Monseigneur, — vedblev Athos med rynkede Øienbryn; thi dette Slags Forhør begyndte at mishage ham: — De seer, at vi, for at staae rede ved det første Anskrig, ere gaaede ud fuldt bevæbnede. —

Og han pegede med Fingeren hen paa de 4

Musketter, som stode i Stabel ved Siden af Trommen, hvorpaa Kortene og Tærningerne laa. —

— Deres Eminents maa være overbeviist om, — tilføiede d'Artagnan: — at vi vare gaaede Dem imøde, dersom vi havde kunnet vide, at det var Dem, der kom hen imod os under en saa lille Bedækning. —

Kardinalen sugede paa Knebelsbarten og bed sig i Læberne; endelig vedblev han:

— Veed De, Hvad De have Udseende af, mine Herrer, i Betragtning af, at De altid holde sig samlede, fuldt bevæbnede og bevogtede af Deres Tjenere? De ligne fire Sammensvorne. —

— Monseigneur, deri har De fuldkommen Ret; — svarede Athos: — vi have sammensvoret os, som Deres Eminents ogsaa forleden Morgen var Vidne til, imod Rochellenserne. —

— Ei, mine kløgtige Herrer, — svarede Kardinalen, idet nu ogsaa han rynkede Øienbrynene. — Man vilde maaskee i Deres Hoveder kunne finde mange Slags Hemmeligheder, dersom man kunde læse deri, ligesom De nylig læste det Brev, hvilket De skjulte, da De saae mig komme. —

— Blodet steg Athos til Hovedet; han gjorde et Skridt frem imod Richelieu, og yttrede:

— Man skulde virkelig troe, De havde os mistænkt Monseigneur, og at vi bestaa et virkeligt Forhør. Dersom det isandhed forholder sig saaledes, vilde Deres Eminents maaskee have den Godhed at forklare sig; vi vide da i det Mindste, hvorledes vi ere farne. —

— Og selv, hvis Dette skulde være et Forhør,

svarede Kardinalen: — da maa De vide, Hr. Athos, at De ikke ere de Eneste, der have været Forhør underkastede, og som have svaret derpaa. —

— Jeg sagde heller ikke Andet, Monseigneur, end at De kun behøvede at udspørge os for at faae os til at svare. —

— Hvad er det for et Brev, Aramis, som De var i Begreb med at læse, og som De saa hastig skjulte? —

Et Brev fra en Dame, Monseigneur.

— O, jeg begriber, — svarede Kardinalen: — i slige Sager maa Man rigtignok være forbeholden; men Man kan imidlertid dog gjerne betroe slige Papirer til sin Skriftefader, og De veed, at jeg har gjennemgaaet de præstelige Grader. —

— Monseigneur, — tog Athos Ordet, med en Rolighed, der imponerede saa meget mere, som han satte sit Hoved paa Spil ved dette Svar: — Brevet er fra en Dame; men det er hverken underskrevet med Navnene Marion Delorme, Madame de Combalet eller Madame de Chaulnes. —

Kardinalen blev bleg som Døden. Et uheldvarslende Lyn forlod hans Øine. Han vendte sig om for at give Ordre til Cahusac eller La-Haudmiére. Athos saae denne Kardinalens Forlegenhed; og gjorde et Skridt hen imod Musketterne, hvorpaa hans tre Venner holdt Øinene fæstede, som Folk, der manglede Lyst til at lade sig godvilligt arrestere. Kardinalen var selv Tredie, Musketererne, Tjenerne indbefattede, syv Mand stærke. Kardinalen fandt Partiet altfor ulige, og lod ved en af disse pludselige Omvexlinger, som han stedse havde til sin Raa-

dighed, sin Vrede smelte hen i et Smiil, idet han talede:

— Lad være, lad være da! De ere brave unge Folk, stolte udvendig til, men ligesaa tro indvendig. Naar Man holder saa godt Vagt over Andre, kan Man vel tiltage sig Ret til at holde Vagt over sig selv. Mine Herrer, jeg har ikke glemt den Nat, da de tjente mig til Bedækning paa Veien til „det røde Dueslag." Dersom der var nogen Fare at befrygte paa den Vei, som jeg har at følge, vilde jeg bede Dem om at ledsage mig, men da jeg ikke trænger til Dem, kan De blive, hvor De er, ved Deres Drikkelag, Deres Tærningespil, og ende Læsningen af Deres Brev. Farvel, mine Herrer! —

Han besteg atter Hesten, som Cahusac havde ført frem, hilste, og red bort.

De fire unge Mænd bleve staaende ubevægelige, og fulgte ham med Øinene, saalænge De kunde see ham, uden at mæle et Ord.

Derpaa saae De paa Hinanden.

Alles Ansigter røbede Bestyrtelse; thi De vidste ret vel, at Kardinalen, uagtet det venskabelige Farvel, havde forladt Dem med Raseri i Hjertet.

Alene Athos kunde smile.

Da Kardinalen var udenfor Hørevidde, raabte Porthos, der havde stor Lyst til at lade sit slette Lune gaae ud over En eller Anden:

— Men Grimaud gjorde ogsaa Anskrig altfor silde! —

Grimaud aabnede Munden for at forsvare sig; men Athos løftede Fingeren imod ham; og han taug.

— Havde De overgivet ham Brevet, Aramis? — spurgte d'Artagnan.

— Ganske bestemt. — svarede Aramis i sin blideste og meest harmoniske Tone: — dersom han havde forlangt det, havde jeg med den ene Haand overrakt ham Brevet, og med den anden jaget ham min Kaarde gjennem Livet. —

— Det tænkte jeg nok; — bemærkede Athos: — derfor kastede jeg mig ogsaa itide mellem ham og Dem. Den gode Mand er isandhed ogsaa altfor uforsigtig i sine Fordringer, naar han har Mænd overfor sig; Man skulde næsten troe, at han aldrig har havt at bestille med Andre end Kvinder og Børn. —

— Min kjære Athos, — yttrede d'Artagnan: — jeg beundrer Dem, men, naar Alt kommer til Alt, havde vi dog Uret. —

— Hvorledes, — svarede Athos: — Uret, vi? Hvem tilhører da denne Luft som vi aande, dette Ocean udover hvilket vore Blikke fortabe sig, dette Sand, hvorpaa vi leve, — endelig dette Brev, som vi læste? Tilhører Noget af alt Dette Kardinalen? Denne Mand bilder sig, paa Ære, ogsaa ind, at den hele Verden er hans! De d'Artagnan stod rigtignok for ham forbauset, tilintetgjort med stammende Tunge; Man skulde have troet, at Bastillen hævede sine frygtelige Mure for Deres Blikke, eller at Medusahovedet havde forvandlet Dem til Steen: Er da en Sammensværgelse og en Forelskelse det Samme? De er forelsket i et Fruentimmer, som Kardinalen har ladet indespærre. De har isinde at befrie hende af Kardinalens Hænder; De har arrangeret et lille Spilleparti med Kardinalen, og det bevidste Brev er Deres Trumfer. Hvorfor vilde

De da vise Deres Modstander Deres Trumfer? Lad ham gjætte Dem, hvis han kan! Vi skulle nok gjætte hans. —

— Isandhed, — afbrød d'Artagnan Athos: — der er Noget i det, De siger. —

— Lad os altsaa ikke tale mere om det Passerede! Lad Athos fortsætte Oplæsningen af sin Kousines Brev, fra det Sted, hvor han blev afbrudt af Kardinalen! —

Aramis tog Brevet frem af sin Lomme; de tre Venner traadte sammen omkring ham, og de tre Lakaier gave sig atter ifærd med den store Vindunk.

— De havde jo kun læst een Linie eller to; — bemærkede d'Artagnan: — begynd heller forfra igjen! —

— Gjerne! — svarede Aramis.

— Min kjære Fætter! Jeg troer nok, at jeg bestemmer mig til at reise til Bethune, hvor min Søster har skaffet vor lille Tjenestepige en Plads i Karmeliternes Kloster. Det stakkels Barn falder tilsøie; hun veed, at hun ikke kan leve andetsteds uden at sætte sin Sjæls Frelse ivove. Dersom imidlertid vore Familieanliggender ordne sig efter Ønske, antager jeg næsten, at hun vover et Forsøg, og atter giver sig hjem til dem, som hun længes efter, saa meget mere, som hun veed, at Man stedse har hende i Tanker. Hun føler sig dog for Tiden ikke meget ulykkelig; Alt, hvad hun attraaer, er at faae Brev fra sin Kjæreste. Jeg veed ret vel, at saadanne Lokkerier som Kjærestebreve kun med Vanskelighed smugles ind gjennem Talegitteret; men, som jeg allerede tidligere har givet min kjære Fætter Prøver paa, jeg hører ikke til de ubehændigste Skabninger, og skal nok besørge Deres Kommission. Min Søster takker Dem for Deres kjære tro Erindring; hun har en kort

Tid levet i stor Uro; men nu har hun fattet lidt bedre Haab; da hun har sendt sin Boutiksvend afsted, for at intet Uventet skal kunne indtræffe.

Farvel, min kjære Fætter! Lad os høre fra Dem saa ofte som muligt! det vil sige, saa ofte, som De troer at have sikker Leilighed. Jeg omfavner Dem.

Marie Michon. —

— O, hvormeget skylder jeg Dem ikke Aramis! — raabte d'Artagnan: — kjære Konstance! endelig hører jeg altsaa fra Dem! Hun lever, hun er i Sikkerhed i et Kloster; hun er i Bethune! Hvor ligger Bethune, Athos? —

— Paa Grændserne af Flandern og Artois; naar Beleiringen er hævet, kunne vi jo gjøre en Reise derhen. —

— Og det vil ikke vare længe. — bemærkede Porthos: — Imorges hængte Man en Spion, som fortalte, at Rochelles Indbyggere vare henviste til Læderet i deres Støvler. Naar nu Læderet er spiist, tage de naturligviis fat paa Saalen; men naar ogsaa denne er fortæret, indseer jeg ikke, hvilken anden Udaad der staaer dem aaben, end at æde Hverandre. —

— Stakkels Tosser! — raabte Athos, idet han tømte et fortræffeligt Glas Bourdeaux-Viin, som, uden paa hiin Tid at besidde vor Tids rette Paaskjønnelse, dog ikke fortjente den mindre derfor: — Stakkels Tosser! Som om den katholske Religion ikke var den fordeelagtigste og behageligste af alle Religioner! — Men ligemeget! — vedblev han, efter at have smældet med Tungen: — Det er brave Folk alligevel. —

— Men hvad Satan bestiller De der? — vedblev han, henvendt til Aramis: — Jeg troer, De atter putter Brevet i Lommen? —

— Ja, — tog d'Artagnan Ordet: — Athos har Ret; det maa brændes. Man er ikke engang sikker paa, at Kardinalen ikke er istand til at aflokke Asken en Hemmelighed. —

— Det kan han rimeligviis. — bemærkede Athos.

— Men Hvad vil De gjøre med dette Brev? — spurgte Porthos.

— Kom hid, Grimaud! — befalede Athos.

Grimaud reiste sig og adlød.

— Til Straf for at Du har talet uden Tilladelse, min Ven, maa Du paa Stedet spise dette Papir, og derpaa skal du til Belønning for den Tjeneste, Du har viist os, faae Lov til at tømme dette Glas Viin ovenpaa den tørre Kost. Her er Brevet; tyg nu forsvarligt! —

Grimaud lo, han beholdt Øinene heftede paa Glasset, som Athos havde fyldt indtil Bredden, tyggede Papiret, og sank det.

— Bravo, Mester Grimaud! — raabte Athos: — Nu kan Du drikke! Godt, jeg fritager Dig for at sige Tak! —

Grimaud nød stiltiende sit Glas Bourdeaux-Viin; men hans mod Himlen vendte Blik hele Tiden, medens Nydelsen stod paa, et Sprog, der ikke var udtryksløst, fordi det var lydløst.

— Og nu, — yttrede Athos: — troer jeg, at vi kunne være temmelig rolige, med mindre Hans Eminents skulde falde paa den sindige Idee at lade Grimauds Mave aabne. —

Imidlertid fortsatte Hans Eminents sit melankolske Spadsereridt, idet han mumlede i Skjægget:

— Jeg maa nødvendigviis gjøre mig til Herre over disse fire Mennesker! —

LII.

Den første Dag i Fangenskab.

Vi ville nu vende tilbage til Mylady, hvem vi et Øieblik havde tabt af Sigte, ved at kaste et flygtigt Blik paa Frankrigs Kyster.

Vi gjenfinde hende i den samme fortvivlede Stilling, hvori vi have forladt hende, fordybende sig i en Afgrund af smertelige Betragtninger, i et Helvede af Mørke, ved hvis Indgang hun næsten har maattet give Slip paa Haabet; for første Gang i sit Liv føler hun Mistillid til sin Persons Evner og sin Lykke, for første Gang i sit Liv nærer hun Frygt.

I to Henseender har Lykken svigtet hende; ved to Leiligheder har hun seet sig gjennemskuet og forraadt, og ved disse tvende Leiligheder, er hun strandet mod en Skjæbnens Magt, som har kastet hende forhadte Mennesker iveien. D'Artagnan har overvundet hende, hende, det Ondes mægtige Affødning.

Han har misbrugt hendes Kjærlighed, ydmyget hendes Stolthed; gjennembrudt hendes ærgjærrige Planer; og nu er han i Begreb med at nedbryde hendes Lykke, lænkebinde hendes Frihed, og truer selv hendes Liv. Ja endnu mere, han har løftet en Flig af det Slør, hvorunder hun skjuler sig; han har svækket Virksomheden af den Ægide, med hvilken hun dækker sig, og gjør sig stærk.

D'Artagnan har fra Buckingham, hvem hun hader, som hun hader Alt, hvad hun *har* elsket, afvendt det Uveir, hvormed Richelieu truede ham i Dronningens Person. D'Artagnan har tilranet sig den Gunst, der

var tiltænkt Wardes, for hvem hun nærede en brændende, tigeragtig Kjærlighed, ubetvingelig, som slige Kvinder formaae at føle den. D'Artagnan kjender den frygtelige Hemmelighed, som Ingen maatte opdage, uden at døe, hvilket hun havde tilsvoret sig selv. Endelig, i det Øieblik, da hun af Richelieu netop har erholdt et Dokument, der giver hende en ubegrændset Magtfylde, hvorved hun altsaa kan see sig istand til at faae Hævn over sin Fjende, rives det vigtige Papir hende af Hænderne — og det er atter d'Artagnan, som holder hende fangen, som truer med at sende hende til et eller andet elendigt Botani-Bay, et eller andet skjændigt Tyburn i det indiske Ocean.

Thi alt Dette skriver sig uden al Tvivl fra d'Artagnan, fra hvem skulde ellers alle disse Fornedrelser stamme, hvorunder hun næsten knuses? Han alene har kunnet indvie Lord Winter i alle disse skrækkelige Hemmeligheder, som han selv har opdaget, den ene efter den anden, ved et Slags ufattelig Skjæbnebestemmelse. Han kjender jo hendes Svoger; han maa have skrevet ham til.

Hvor Hadet gjærer i hende! Hun sidder ubevægelig med brændende, stive Øine i det øde Værelse; hendes vilde, dumpe Vredeshyl udtrykke paa frygtelig sand Maade den Skam, Harme og Fortvivlelse, som bruser og syder i hendes Hjertes Dyb, og som dog idelig magtesløs brydes mod de Klipper, hvorpaa hendes mørke Fængsel er bygt. Hvilke skrækkelige Hævnplaner, henviste til en uberegnelig fjern Fremtid, fatter hun ikke imod Madame Bonacieux, imod Buckingham, og fremfor Alt, mod d'Artagnan!

Ja, men for at hævne sig maa hun være fri, og

for at blive fri, naar Man er Fange, maa Man kunne gjennembryde Mure, udrive Bolte og Slaaer, gjennemgrave Gulve, Altsammen Foretagender, som en stærk og udholdende Mand kan iværksætte, men for hvilke en Kvindes febrilske Hidsighed maa vige tilbage. For at udføre Sligt, maa Man desuden have Tid, — Maaneder, Aar, og hun har efter Lord Winters Sigende, hendes broderlige men frygtelige Slutters, kun ti til tolv Dage at arbeide i.

Og dog, dersom hun var en Mand, vilde hun prøve alt Dette, og maaskee vilde hun have Lykken med sig. Hvorledes havde da ogsaa Himlen saaledes kunnet tage Feil, ved at indføre en mandig Sjæl i dette spæde og fine Legeme?

Fangenskabets første Øieblikke have været skrækkelige; vilde Krampetrækninger, som hun ikke har kunnet overvinde, have betalt den kvindelige Svagheds Gjeld til Naturen. Men lidt efter lidt har hun besejret disse vilde Vredesudbrud, den nervøse Gysen, som har rystet hendes Legeme, er forsvunden, og hun har nu trukken sig tilbage i sig selv, ligesom en Slange i sine Bugter.

— Jeg var gal, at jeg overgav mig til en saadan tøilesløs Heftighed. — sagde hun, idet hun betragtede sig i Speilet, der tro gjengav det fortrukne Ansigt og de ligesom i Vanvid brændende Øine: — Ingen Heftighed! Heftigheden er et Beviis paa Svagheden; jeg har aldrig udrettet Noget ved dette Middel. Dersom jeg kunde bruge mine Kræfter imod Kvinder, vilde jeg maaskee være heldig nok til at finde dem svagere end mig, og følgelig kunne overvinde dem; men jeg har mod Mænd at kæmpe, og for dem er jeg kun en Kvinde.

Jeg vil kæmpe med en Kvindes Vaaben; min Svaghed skal være min Styrke! —

Ligesom for at vise sig selv alle de Forandringer, som hun formaaede at paatvinge sine udtryksfulde og bevægelige Ansigtstræk, begyndte hun nu foran Speilet at lade dem antage alle mulige Karakterer, ligefra Vredens, der fortærede hendes Indre, lige indtil det blideste, kjærligste, meest forføriske Smiil. Dernæst antog hendes deilige Haar under de kunstfærdige Hænder alle de Bølgeformer, som hun troede at kunne fremhæve Ansigtets indtagende Lineamenter. Tilsidst mumlede hun selv tilfreds:

— Frisk Mod, Intet er tabt endnu; jeg er endnu stedse smuk! —

Det var Aften, og Klokken var næsten otte. Mylady forefandt en Seng; det faldt hende ind, at nogle Timers Hvile ikke alene vilde styrke hendes Hoved og ordne hendes Tanker, men ogsaa forfriske hendes Teint. Men denne Tanke blev strax afløst af en tilsyneladende bedre.

Hun havde hørt Tale om et Maaltid; een Time var allerede forløben, og det kunde ikke udeblive længe endnu. Fangen vilde ikke spilde Tiden, og hun besluttede endnu samme Aften at gjøre et Forsøg for at udforske Terrainet, ved at studere de Folks Karakterer, til hvilke hendes Bevogtning var betroet.

Et Lys trængte gjennem Sprækken under Døren; dette Lys antydede hendes Slutters Gjenkomst. Mylady sprang op, kastede sig i en Lænestol med tilbagebøiet Hoved, det smukke Haar opløst og adsplittet, med Barmen halv nøgen under de forkrøllede Flor og Kniplinger, den ene Haand paa Hjertet, og den anden hængende ned over Stolearmen.

Slaaerne glede tilbage, og Døren knirkede paa sine Hængsler; Skridt gjenlød i Værelset, og nærmede sig.

— Sæt Bordet der! — sagde en Stemme, i hvilken Fangen gjenkjendte Feltons.

Befalingen blev udført.

— Bring saa Fakler, og lad Vagten afløse! — vedblev Felton. Denne dobbelte Ordre, som den unge Officeer gav de samme Personer, overbeviste Mylady om, at hendes Bevogtere tillige vare hendes Opvartere, det vil sige Soldater.

Feltons Befalinger bleve iøvrigt udførte med en stille Hast, som indgjød den bedste Mening om den Maade, hvorpaa han havde indført Disciplinen.

Felton havde endnu ikke betragtet Mylady, nu vendte han sig om mod hende.

— Ah! — sagde han: — Hun sover! Meget vel; saa kan hun spise, naar hun vaagner. —

Og han gjorde nogle Skridt tilbage i Værelset for at gaae.

— Men, min Lieutenant, — indvendte en Soldat, der var mindre stoisk, end hans Officeer, og som var traadt hende nærmere: — dette Fruentimmer sover ikke. —

— Hvorledes hun sover ikke? — spurgte Felton: — Hvad bestiller hun da? —

— Hun er besvimet. Hendes Ansigt er meget blegt, og jeg kan lytte saalænge jeg vil, jeg hører intet Aandedræt. —

— Du har Ret! — svarede Felton, efter at have betragtet Mylady fra den Plads, hvor han stod, uden at bevæge sig blot et Skridt nærmere. Løb

og underret Lord Winter om, at hans Fange er besvimet; thi jeg for min Deel veed ikke, Hvad jeg skal gribe til, eftersom jeg slet ikke har tænkt mig sligt et Tilfælde. —

Soldaten fjernede sig for at udføre sin Officeers Ordre. Felton nedlod sig paa en Stol, som hændelsesviis stod i Nærheden af Døren, og gav sig til at vente, uden at sige et Ord, gjøre nogen Bevægelse. Mylady var indviet i den skjønne Kunst, som Kvinderne med saa overordentlig Interesse studere, den, formedelst et Speil, et Gjenskin, en Skygge at skaffe sig Kundskab om Alt, hvad der foregaaer rundt om dem. Hun lagde øiebikkelig Mærke til, at Felton vendte Ryggen til hende; hun blev ved at betragte ham næsten hele ti Minuter, og i disse ti Minuter vendte den ufølsomme Bevogter sig ikke en eneste Gang.

Nu faldt det hende ind, at Lord Winter var i Begreb med at komme, og at hans Nærværelse vilde gjøre hendes Slutter endnu sikkrere og mere uangribelig. Hendes første Forsøg maatte opgives som forfeilet; hun gjorde sine Beregninger som en klog General, der kjender sine Kræfter. Følgelig hævede hun atter Hovedet, aabnede Øinene og udstødte et svagt Suk.

Ved Lyden af dette Suk vendte Felton sig endelig.

— Ah, Madame, nu er De jo vaagnet; — sagde han: — altsaa har jeg Intet længer her at gjøre. Dersom De forresten skulde behøve Noget, er De saa god at kalde. —

— Ak, min Gud, min Gud! Hvilken Lidelse! — mumlede Mylady i hiin harmoniske Tone, der, ligesom hos Oldtidens Troldkvinder, forhexede alle Dem, hun vilde drage i Fordærvelsen.

Og hun indtog, idet hun reiste sig overende i Lænestolen en ny Stilling, der var endnu yndefuldere og mere smægtende end den, hvori hun havde ligget.

Felton reiste sig, og henvendte sig til hende:

— Paa samme Maade vil der blive dækket Bord for Dem, tre Gange om Dagen, Mylady, — om Morgenen Kl. Ni, Middagen Kl. Et, og om Aftenen Kl. Otte. Dersom Tiden ikke er Dem tilpas, behøver De blot at træffe en anden Bestemmelse, og De skal i dette Punkt fuldkommen see Deres Ønsker opfyldte. —

— Men skal jeg da hele Tiden være ene i dette store, melankolske Værelse? — spurgte Mylady.

— Man har sendt Bud efter et Fruentimmer fra Nabolavet; hun vil herefter opholde sig paa Slottet, og indfinde sig saa ofte som De maatte ønske hendes Nærværelse. —

— Jeg takker Dem, min Herre! — svarede Fangen ydmygt.

Felton gjorde en let Bøining, og gik hen imod Døren. I samme Øieblik som han traadte over Tærskelen, viste Lord Winter sig i Korridoren, fulgt af den Soldat, der havde underrettet ham om Myladys Besvimelse. Han holdt i Haanden et Glas med Salmiak. Da han saae sin Fange siddende overende, og Felton i Begreb med at gaae, spurgte han i spottende Tone:

— Nu, hvad Nyt foregaaer dog her? Er den Døde atter kommen tillive? Ved Himlen, Felton, mit Barn, Du har altsaa ikke mærket, at Man i Dig har seet en uskyldig, med Forstillelsen ubekjendt Sjæl, at Man har spillet den første Akt for Dig af en Komedie,

hvis Udvikling vi uden tvivl ville komme til at nyde Godt af? —

— Jeg tænkte det nok, Mylord; — svarede Felton: — men da hun dog er et Fruentimmer, ansaae jeg det for passende at vise hende den Opmærksomhed, som skyldes Kjønnet af enhver velopdragen Mand. —

Mylady gyste over hele sit Legeme; Feltons Ord rislede som Jis gjennem hendes Aarer.

— Altsaa, — vedblev Lord Winter: — have disse smægtende Øine, denne hvide Hud og dette smukke Haar endnu ikke forført Dig, Steenhjerte? —

— Nei, Mylord, — svarede den koldblodige unge Mand: — og, De kan troe mig, der vil høre Mere til at forføre mig, end Kokettekunster og beregnet Spil. —

— I dette Tilfælde, min brave Lieutenant, gjøre vi bedst i at lade Mylady søge en bedre Beskjeftigelse, idet vi fjerne os for at spise tilaften. O, De kan være rolig, hun har en frugtbar Indbildningskraft, og Komediens anden Akt vil snart følge efter den første! —

Med disse Ord tog Lorden Felton under Armen, og drog ham leende bort med sig.

— O, jeg skal nok udfinde, hvorledes Du skal have det; — mumlede Mylady mellem Tænderne: — stakkels forfeilede Munk, arme klostermæssige Soldat, Du, som har forvandlet Din Soldaterkjole til en Kutte, troe mig blot, Du skal bedre lære at kjende mig! —

Imidlertid, — tilføiede Lorden, idet han standsede paa Dørtrinet: — dette Uheld maa endelig ikke fordærve Deres Appetit. Forsøg kun denne Kylling, disse Fisk; paa min Ære, der er ingen Gift deri. Jeg staaer mig godt med min Kok, og da han ikke skal

arve mig, nærer jeg fuld Tillid til ham. Gjør De som jeg! Farvel, kjære Svigerinde! Gid De maa have bedre Held med Deres næste Besvimelse! —

Dette var Alt, hvad Mylady kunde taale. Hendes Hænder omklamrede krampagtig Stolens Arme, hendes Tænder skjare imod hinanden, hendes Øine fulgte med spændt Forventning Dørens Bevægelse, der lukkede sig efter Lord Winter, og i samme Øieblik, som hun atter saae sig ene, begyndte et nyt Udbrud af Fortvivlelse. Hun kastede Øinene paa Bordet og saae en Kniv blinke hende imøde, hun sprang op og greb den, men blev grusomt skuffet, da det viste sig, at den var tynd og bøielig, og at Spidsen var affleben.

En Skralderlatter lod sig høre gjennem den endnu paa Klem staaende Dør; Lord Winter traadte atter ind!

— Ah, ah! — raabte han: — Ah! Min kjære Felton, saae Du nu, at jeg foer med Sandhed? Denne Kniv var bestemt for Dig; hun vilde have dræbt Dig, hvis hun havde havt Midler ihænde dertil. Det er nu hendes Skik, maa Du vide, paa hvilkensomhelst Maade at skaffe sig af med Personer, som ere hende iveien. Dersom jeg havde adlydt Dig, havde Kniven beholdt sin Spids, Bladet sin Fasthed. Da havde det været ude med Dig; hun havde dræbt Dig, og efter Dig den halve Verden. See blot, John, hvilket Greb hun har paa Kniven! —

I Virkeligheden holdt Mylady endnu Kniven i den krampagtig sluttede Haand; men disse sidste Ord, denne sidste Forhaanelse, slappede hendes Haandmuskler, hendes Kræfter, ja næsten hendes Villieskraft.

Kniven faldt paa Gulvet.

— De har Ret, Mylord, — sagde Felton med et

Udtryk af Afsky, som gav Gjenlyd i Myladys Inderste;
— De har Ret, og jeg havde Uret. —

De fjernede sig atter.

Men denne Gang var Mylady opmærksommere og forsigtigere end forrige Gang; hun lyttede, indtil Lyden af de Bortgaaendes Trin tabte sig i Korridorens modsatte Ende. Da først mumlede hun:

— Jeg er fortabt; jeg er i Menneskers Hænder, over hvilke jeg ingen større Magt vil kunne udøve end over Statuer af Bronce eller Granit. De kunne mig udenad, og ere bepandsrede mod alle mine Vaaben. —

Efter et Øieblik's Forløb vedblev hun:

— Og dog, det kan ikke være muligt, at Alt skal gaae saaledes, som disse Mennesker have bestemt det. —

I Virkeligheden, — som denne sidste Betragtning tilkjendegav, denne instinktmessige Tilbagevenden til Haabet, — beholdt Frygten og Svaghedsfølelsen ikke længe Overhaanden i denne dybe Sjæl. Mylady satte sig tilbords, spiste af flere Retter, drak et Glas spansk Vin, og følte hele sin Daadkraft vende tilbage.

Førend hun gik tilsengs, havde hun allerede anstillet Betragtninger over, gjennemgaaet, fra alle Sider beskuet og undersøgt alle de Ord, som hendes Bevogtere havde ladet falde, alle deres Skridt, deres Gebærder, ja selv deres Taushed, og af dette dybe, kløgtige Studium havde hun vundet det Resultat, at Felton i enhver Betydning dog var Den, der var letteſt at indvirke paa.

Et Ord især vendte altid tilbage i Fangens Erindring:

— Dersom jeg havde adlydt Dig, . . . — havde Lord Winter jo sagt.

Felton havde altsaa talt til hendes Gunst, eftersom Lorden ikke havde villet adlyde Felton.

— Enten dette Menneske nu er stærkt eller svagt, har han dog en Funke af Medlidenhed i sig; af denne Funke skal jeg danne et Baal, som skal fortære ham. —

Saaledes lød Myladys Ord.

— Hvad den Anden angaaer, — vedblev hun: — saa kjender han mig altfor vel; han frygter mig, og veed, Hvad han har at vente, dersom jeg nogentid slipper ham af Hænderne. Det er altsaa aldeles unyttigt at forsøge sig med ham. —

— Med Felton er det en anden Sag. Han er et naturligt, ufordærvet, og, som det lader, dydigt Menneske. Ham kunde jeg maaskee dog faae Held med at fordærve. —

Mylady gik tilsengs, og faldt isøvn med et Smiil paa Læberne. Enhver, der havde seet hende slumre, maatte i hende have seet en ung, uskyldig Pige, som drømte om den Blomsterkrands, der skulde smykke hendes Hoved ved næste landlige Fest.

LIII.

Anden Dag af Fangenskabet.

Mylady drømte, at hun endelig havde d'Artagnan i sin Magt, at hun var nærværende ved hans Dødslidelse; det var netop Synet af det forhadte Blod, der

flød under Bødlens Øxe, som fremlokkede det yndige Smiil paa hendes Læber.

Hun slumrede som en Fange slumrer, der endnu vugges i Haabet om Befrielse.

Den følgende Dag laa hun endnu, da Nogen traadte ind til hende. Felton stod ude i Korridoren; han havde bragt det Fruentimmer, om hvilket han havde talt Aftenen iforveien. Dette Fruentimmer traadte nu ind og nærmede sig Sengen for at tilbyde sin Tjeneste.

— Jeg har Feber; — svarede Mylady: — jeg har ikke sovet noget Øieblik den hele lange Nat. Jeg lider skrækkeligt; vil De være mere menneskelig imod mig, end de Andre vare imod mig igaar? Jeg forlanger blot, at Man skal give mig Tilladelse til at blive liggende. —

— Skal jeg hidkalde en Læge? — spurgte Fruentimmeret. Felton hørte denne Samtale uden at blande sig deri med et eneste Ord.

Mylady anstillede den Betragtning, at jo flere Mennesker Man satte hende i Forbindelse med, desto flere havde hun ogsaa at gjøre sig afhængig af, og desto strængere vilde ogsaa Lordens Aarvaagenhed blive; desuden kunde Lægen ogsaa erklære hendes Sygdom for paatagen, og Mylady vilde ikke, efter at have tabt det første Spil, ogsaa tabe det andet.

— Hente en Læge! — sagde hun: — Til hvilken Nytte? Mine Bødler have jo igaar erklæret min Sygdom for paatagen. Idag vilde det vel neppe gaae anderledes; thi fra igaar Aftes indtil nu har Man havt Tid nok til at hidkalde en Læge, hvis Man undte mig en. —

— Nu, — afbrød hende Felton utaalmodig: —

nu, Madame, saa sig os da, hvilken Behandling De anseer for passende mod Deres Ildebefindende! —

— Behandling! Min Gud, Hvad forstaaer jeg mig paa Sligt! Jeg føler, at jeg er syg, det er Alt. Man kan give mig hvad Man vil; Alt er mig ligegyldigt. —

— Kald mig paa Lord Winter! — befalede Felton Skildvagten, træt af de evige Klager.

— O, nei, nei! raabte Mylady: — Nei, min Herre, kald ikke paa ham, jeg besværger Dem! Jeg er allerede bedre; jeg trænger ikke til Noget. Kald blot ikke paa ham! —

Hun lagde en saa naturlig Heftighed i dette Udraab, at Felton lod sig henrive, og traadte nogle Skridt frem i Værelset.

— Han er paa gode Veie. — tænkte Mylady.

— Dersom De lider virkeligt, Madame, — yttrede Felton: — vil Man naturligviis skaffe en Læge; dersom De bedrager os, saa falder Skaden alene tilbage paa Dem selv. Vi have i dette Tilfælde i det Mindste gjort hvad vi kunne. —

Mylady svarede Intet. Hun lagde sit smukke Hoved tilbage paa Puden, og brød ud i lydelig Hulken.

Felton betragtede hende en Stund med sin sædvanlige Følsomhed; men da han mærkede, at denne Krisis ikke lod til at ville gaae over, forlod han Værelset. Det hidkaldte Fruentimmer fulgte ham. Lord Winter lod sig ikke see.

— Jeg troer, jeg begynder at faae Øinene op. — mumlede Mylady med vild Glæde, idet hun indhyllede sig i Lagnet, for at skjule dette Udbrud af indre Tilfredshed for enhver mulig Jagttager.

To Timer forløb.

— Nu er det nok paatide, at Sygdommen ophører; — sagde Mylady: — jeg vil staae op og benytte Tiden efter bedste Evne. Jeg har kun ti Dage at arbeide i, og iaften ere allerede trende forløbne. —

Paa samme Tid om Morgenen som hun havde havt Besøg af Felton, havde Man bragt hende Frokosten. Hun beregnede nu, at Man snart maatte indfinde sig for at bringe den ud igjen; ved denne Leilighed vilde hun faae Felton at see.

Mylady tog ikke feil; Felton traadte atter ind. Uden i mindste Maade at lægge Mærke til, om Mylady havde spiist eller ikke, gav han Tegn til, at Bordet, der bragtes ind fuldkommen dækket, igjen skulde tages bort.

Felton gik sidst ud; han holdt en Bog i Haanden.

Mylady laa udstrakt i Lænestolen nær ved Kaminen, smuk, bleg og resigneret; hun lignede en hellig Jomfru, der ventede sin Martyrdom.

Felton nærmede sig hende og sagde:

— Lord Winter, der er Katholik ligesom De, Madame, har tænkt sig, at Udelukkelsen fra Deres Religions Skikke, Øvelser og Ceremonier, maatte være Dem piinlig; han indrømmer Dem derfor, at De hver Dag læser de almindelige Messebønner, og sender Dem herved Ritualet.

Gjort opmærksom ved den Mine, hvormed Felton lagde Bogen paa det lille Bord, som stod i Nærheden af Mylady, af den Tone, hvormed han udtalte Ordet Messebønner, af det foragtelige Smil, hvormed han ledsagede dem, løftede Mylady Hovedet og betragtede Officeren opmærksomt.

Da gjenkjendte hun paa hans simple, yderst ringe

Dragt, paa denne Pande, der var glat som Marmor, men ogsaa haard og uigjennemtrængelig som Marmoret, en af disse mørke Puritanere, som hun saa ofte havde mødt, saavel ved Kong Jakobs som ved den franske Konges Hof, hvor de, uagtet Erindringen om Bartholomæusnatten, stundom endnu søgte et Tilflugtssted.

Hun havde øieblikkelig en af disse pludselige Indskydelser, som alene talentfulde Mennesker modtage i kritiske Øieblik, i Øieblikke, hvori deres Skjæbne, deres Liv og Lykke hviler.

Disse to Ord: — Mesebønner — og et simpelt Blik paa Felton havde virkelig gjort hende hele den Vigtighed begribelig, som der laa i hendes Svar paa Officerens Tilbud.

Med Snillets Hastighed havde Svaret formet sig paa hendes Læber, og uden Betænkning tog hun til Gjenmæle, idet hun ledsagede sine Ord med et foragteligt Smil, der var dannet i Lighed med det, hun havde seet paa den unge Officeers Ansigt:

— Jeg, min Herre, — og Mesebønner! Lord Winter er Katholik, og gaaer i Vildfarelsens Ledebaand. Men med at sende mig dette Ritual har han alene villet stille mig en Snare; han veed ret vel, at jeg ikke bekjender mig til hans Religion. —

— Af hvilken Troesbekjendelse er De da, Madame? — spurgte Felton med en Forbauselse, som han, uagtet det store Herredømme, han besad over sig selv, ikke formaaede ganske at skjule.

— Det skal jeg vidne, — raabte Mylady med forstilt Begeistring: — paa den Dag, da mine Lidelser ville faae Ende! —

Feltons Blik antydede for Mylady hele Udstræknin-

gen af den Indflydelse, hun havde vundet hos ham ved dette eneste Ord.

Imidlertid forblev den unge Officeer dog stum og ubevæget, alene hans Blik havde talt.

— Jeg er i mine Fjenders Vold. — vedblev hun i en enthousiastisk Tone, som hun havde laant af det puritanske Væsen: — Lad være da! Jeg kan baade leve og døe for min Gud! Dette Svar beder jeg Dem overbringe Lord Winther — og hvad denne Bog angaaer, — vedblev hun, idet hun med Fingerspidsen pegede paa Ritualet, men uden at berøre det, som om hun frygtede for at besudles ved slig Berørelse: — hvad Bogen angaaer, kan De gjerne tage den med Dem igjen, og benytte den selv, om De vil, da De udentvivl i dobbelt Henseende er Lord Winters Medskyldige, baade i hans grusomme Forfølgelse mod mig, og i hans Kjætteri. —

Felton svarede Intet; tog Bogen med de samme modstridende Følelser som før, og forlod Værelset i dybe Tanker.

Lord Winter indfandt sig henimod Kl. Fem om Eftermiddagen. Mylady havde allerede havt Tid til at uddanne sine Planer; hun modtog ham som en Kvinde, der atter har sat sig i Besiddelse af alle sine Fordele.

— Det lader til, — yttrede han, idet han satte sig i en Lænestol ligeoverfor Mylady, og skjødesløst strakte Benene fra sig hen imod Kaminen: — det lader til, at vi have gjort os skyldige i et lille Frafald? —

— Hvad mener De; min Herre? —

— Jeg mener, at De, siden vi saaes sidst, har skiftet Religion. Har De maaskee giftet Dem tredie Gang, med en Protestant tilfældigvis? —

— Forklar Dem, Mylord, — svarede Fangen med Værdighed: — jeg hører vel Deres Ord, men fatter ikke deres Indhold. —

— Saa kommer det deraf, at De slet ingen Religion har; det finder jeg ogsaa fornuftigst! — yttrede Lord Winter skoggerleende.

— Med Deres Grundsætninger passer det rigtignok. — bemærkede Mylady koldt.

— O, jeg tilstaaer Dem, at det er mig fuldkommen ligegyldigt. —

— O, Deres Udskeielser og Nederdrægtigheder antyde denne Deres religieuse Ligegyldighed langt fuldkomnere end Deres Ord. —

— Hvad siger De? De taler om Nederdrægtigheder, Lady Macbeth, — De taler om Udskeielser, Madame Messelina? Har jeg hørt Ret, eller skulde Deres Uforskammethed virkelig have naaet denne Høide? —

— De taler saaledes, fordi Deres Tale har Vidner, min Herre; — svarede Mylady koldt: — De ønsker naturligviis at indtage Deres Sluttere og Bødler imod mig. —

— Mine Sluttere, — mine Bødler! Ak vee, Madame, jeg mærker, De slaaer ind paa Poesiens Gebeet; Komedien fra igaar er bleven til Tragedie idag. Men, naar Alt kommer til Alt, er De om otte Dage, hvor De skal være, og min Hensigt er dermed naaet. —

— Ja, Deres skjændige Hensigt! — raabte Mylady med Offerets Begeistring, naar det udfordrer sin uretfærdige Dommer.

— Jeg troer paa Ære, — sagde Lord Winter, idet han reiste sig: — at Fruentimmeret er bleven galt! Berolige Dem, arme Puritaner — Madame, eller jeg lader

Dem sætte i Hullet! For Satan, naar vi see os om, er det min spanske Viin, som stiger Dem til Hovedet. Dog, denne Beruselse gaaer vel over, og det uden skadelige Følger. —

Og Lord Winter trak sig tilbage med Munden fuld af Eder, hvilket paa hiin Tid var en høist kavalleermæssig Vane.

Felton stod i Virkeligheden bagved Døren, og havde ikke mistet et Ord af hele denne Samtale.

Mylady havde gjættet rigtig.

— Ja, gaa kun, gaa! — raabte hun efter sin Svoger: — Følgerne ville ikke udeblive; men De skal ikke mærke til dem, ulykkelige Forblindede, førend det er for silde at undgaae dem. —

Det blev atter stille. To Timer forløb; Man bragte Aftensmaden, og fandt Mylady ifærd med at holde sin Andagt; idet hun fremsagde nogle Bønner, som hun havde lært af en gammel Tjener fra sin anden Mand, en Erke-Puritaner. Hun syntes at have glemt sig selv, og ganske at være uvidende om, hvad der gik for sig, omkring hende.

Felton gav Tegn til, at Man ikke maatte forstyrre hende, og fjernede sig stille med sine Soldater, da Alt var i Orden.

Mylady vidste, at hun maaskee blev beluret; — Hun fortsatte altsaa sine Bønner indtil Enden. Det forekom hende ogsaa, som om Skildvagten udenfor hendes Dør havde standset sine Skridt for at lytte til hendes Stemme.

For Øieblikket var dette hende Nok; hun satte sig til Bordet, spiste lidt, og drak Vand dertil.

En Time senere kom Man for at tage Bordet bort; denne Gang ledsagede Felton ikke Soldaterne.

Han frygtede altsaa for det hyppige Syn af hende!

Hun vendte sig om for at smile; thi der laa i dette Smiil en saadan Triumph, at det vilde have røbet hende.

Hun lod endnu en halv Time forløbe. Da det nu var bleven stille i Slottet, da Man ikke længer hørte Andet end Brændingens evige Brusen, dette Oceanets mægtige Aandedrag, begyndte hun med sin klare, harmonisk bævende Stemme at afsynge det første Vers af en Psalme, som paa den Tid stod i høi Anseet hos Puritanerne:

Herre, stundom Du os slipper,
For at prøve os hernede;
Men naar Alt i Verden glipper,
Er Din Almagt stedse rede.

Disse Vers ere ikke fortrinlige; deri manglede Meget. Men, som Man veed, vare Protestanterne ikke saa nøieregnende med Poesien i deres aandelige Sange.

Medens Mylady sang, lyttede hun opmærksomt. Soldaten udenfor hendes Dør stod ubevægelig som en Steenstøtte; Mylady kunde deraf slutte sig til Virkningen af hendes Sang.

Hun fortsatte sin Andagtsøvelse med en Varme og et Udtryk, som langt overgik det Almindelige. Det forekom hende selv, som om hendes Sang forplantede sig vidt og bredt gjennem de gamle Hvælvinger, og med magisk Virkning blødgjorde og berusede hendes Bevogteres Hjerter. Imidlertid lod det dog til, at Skildvagten fik Trylleriet rystet af sig; thi han aabnede Laagen paa Døren og talte ind i Værelset:

— Ti dog stille, Madame! Deres Sang er sørgeligere end et — De profundis, og dersom jeg, ikke at tale om den Behagelighed, at skulle ligge i Garnison her, oven i Kjøbet skal plages med Sligt, vil det ikke være til at udholde. —

— Stille! — afbrød en dyb, alvorlig Stemme Soldaten; Mylady gjenkjendte Feltons: — Hvilke Friheder er det Du tager Dig, Skurk! Har Man befalet Dig at hindre dette Fruentimmer i at synge? Nei. — Men jeg har befalet Dig at passe paa hende, at skyde paa hende, hvis hun skulde gjøre Forsøg paa at flygte. Bevogt hende! Skyd hende, hvis hun flygter! — Men lad det blive ved Din Ordre! —

Et Udtryk af usigelig Glæde belyste Myladys Ansigt; men dette Udtryk var flygtigt som Glimtet af et Lyn. Hun lod som om hun slet ikke havde hørt Samtalen, af hvilken hun dog ikke havde tabt et eneste Ord, og begyndte sin Sang igjen, idet hun nedlagde i sin Stemme al den forførende Ynde, som det onde Ophav havde begavet hende med:

Til at tørre mine Taarer,
Til at lette mine Lænker,
Har jeg ikkun h a m, som saarer,
Men som ogsaa Balsom skjænker.

Hendes Stemmes utrolige Bøielighed, Klang og Klarhed, den høie Begeistring, hvormed hun sang, gav Psalmen et Udtryk og gribende Trylleri, som Puritanerne vistnok kun sjeldent fandt i de simple Ord og de ligesaa simple Melodier. Felton troede at høre den Engels Stemme, der trøstede Hebræerne i den gloende Ovn.

Mylady vedblev:

Engang, vil vel Timen komme
Da min Smertens Tid er omme,
Og hvis Intet lindrer Noden,
Gaaer jeg glad i Martyrdøden.

Disse Strophер, hvori hun indaandede hele sin Sjæl, gjorde Udslaget til at indtage den unge Officeers Hjerte, og til at bringe Forvirring i hans Sjæl. Han aabnede heftig Døren; Mylady saae ham træde ind, bleg som sædvanlig, men med brændende, næsten vilde Blikke.

— Hvorfor synger De saaledes — spurgte han: — og med en saadan Stemme? —

— Tilgiv mig, min Herre! — bad Mylady med Blidhed: — jeg havde glemt, at mine Sange ere paa urette Sted i dette Huus. Jeg har udentvivl saaret Deres religiøse Bevidsthed; men jeg tilsværger Dem det, at Sligt er skeet imod min Villie. Tilgiv mig derfor en Forseelse, som rigtignok er stor, men som er ligesaa ufrivillig! —

Mylady var saa smuk i dette Øieblik. Det religiøse Sværmeri, hvis Maske hun havde paataget sig, gav hendes herlige Træk et saadant Udtryk, at Felton troede, nu at see den samme Engel, som han for et Øieblik siden troede at have hørt.

— Ja, — stammede han: — De forstyrrer, De vækker Folkene her i Huset. —

Og den arme Bedaarede mærkede ikke det Forstyrrede i sin egen Tanke, sit eget Udtryk, medens Mylady lod sit Blik gjennemtrænge hans inderste Væsen.

— Jeg skal tie. — svarede Mylady med nedslagne Øine, med al den ømme Blidhed, hun formaaede at

give sin Stemme, med hele den yndige Hengivelse, hun formaaede at afpræge i sin Holdning.

— Nei, nei, Madame, — sagde Felton: — syng blot mindre høit, især om Natten! —

Felton følende, at han ikke længer formaaede at bevare sit strænge Væsen under Myladys Øine, styrtede med disse Ord ud af Værelset.

— Det har De Ret i, Lieutenant, — sagde Soldaten: — saadanne Sange bringe Gemyttet i Oprør. Imidlertid vilde Enden dog sikkert blive, at Man vænnede sig til dem; Stemmen er saa deilig. —

LIV.

Tredie Dag af Fangenskabet.

Felton havde bidt paa Krogen; men der var endnu meget Mere at gjøre. Hun maatte fængsle ham, eller rettere, hun maatte indrette det saaledes, at han overgav sig til hende af sig selv, og Mylady havde endnu ikke udfundet Midlet til at hidføre dette Resultat.

Der hørte endnu mere til; hun maatte bringe ham til at tale, for selv at faae Leilighed til at tale. Mylady vidste ret vel at hendes største Forførelse laa i hendes Stemme, som med vidunderlig Virkning gjennemløb hele Tonstigen, og ikke alene syntes skabt for det menneskelige Ord, men ogsaa for et himmelsk Sprog.

Og dog var det sandsynligt, at Mylady uagtet al sin Forførelseskunst maatte strande; thi Felton var ad-

varet imod hende, advaret endogsaa mod de mindste Eiendommeligheder i hendes Væsen. Fra denne Tid af, vovede hun strengt over alle sine Handlinger, alle sine Ord, ja lige indtil de simpleste Diekast, indtil de ubetydeligste Gebærder, selv indtil Aandedrættet, i hvilket Man oftest kunde finde et Suk skjult. Endelig studerede hun Alt, som en duelig Skuespiller, hvem Man har givet en ny Rolle i et Fag, som han ikke er vant til at bevæge sig i.

Ogsaa hendes Opførsel imod Lord Winter, havde fra samme Øieblik faaet noget Planmæssigt. Hendes Forhold skulde gaae ud paa at vise sig stum og værdig i hans Nærværelse, fra Tid til anden at ophidse ham ved kunstlet Foragt, drive ham til Trusler og Voldsomheder, som maatte danne en Modsætning til hendes Blidhed og stille Resignation. Felton skulde see det, maaskee vilde han Intet sige, men see det vilde han.

Den følgende Morgen indfandt Felton sig, som sædvanligt; men Mylady lod ham træffe alle Forberedelser til Frokosten, uden at henvende noget Ord til ham. I samme Øieblik, han var i Begreb med at gaae, modtog hun en Straale af Haab; thi hun troede ham i Begreb med at tale. Men hans Læbe bevægede sig uden at lade høre nogen Lyd; med voldsom Anstrængelse gjorde han sig til Herre over sig selv, indsluttede i sit Hjerte de Ord, som vare i Begreb med at undslippe ham, og fjernede sig.

Henimod Middag traadte Lord Winter ind.

Det var en temmelig smuk Sommerdag; en Straale af hiin Englands blege Sol, som oplyser uden at varme, havde skaffet sig Indgang gjennem Fængslets Gittervindue.

Mylady saae ud igjennem Vinduet, og lod, som om hun ikke lagde Mærke til at Døren aabnede sig.

— Ah, ah! — sagde Lord Winter: — Efterat have spillet Komedie, efter at have givet os en Tragedie til Bedste, skulle vi formodentlig opvartes med en Smule Melankoli? —

Fangen svarede ikke.

— Ja, ja, — vedblev Lord Winter: — jeg begriber det; De kunde vel have Lyst til at staae fri og frank paa Strandbredden hist, De kunde vel ønske, paa et godt Skib at kløve Bølgerne henover det smaragdgrønne Hav, De kunde vel føle Lyst til, endnu paa Landjorden, eller paa Oceanet, om det skulde være, at arrangere for mig et af hine smaa morderiske Baghold, som De veed saa god Beskeed med. Taalmodighed! Taalmodighed! Om fire Dage skal Strandbredden være tilgjængelig for Dem; Havet staaer Dem da aabent, i høiere Grad end De selv ønsker det; om fire Dage skal England være befriet for Dem. —

Mylady foldede Hænderne, løftede Øinene mod Himlen, og svarede med overjordisk Blidhed i Toner og Gebærder:

— Herre, min Gud! tilgiv dette Menneske, som jeg tilgiver ham! —

— Ja, beed, Forbandede. — raabte Baronen: — Din Bøn er saa meget mere ædelmodig, som Du er, jeg tilsværger Dig det, i en Mands Magt, der aldrig tilgiver.

Han forlod hende.

Da han gik ud, gled et gjennemborende Blik gjennem den halvt aabne Dør, og hun bemærkede Felton,

som hastig traadte til Side, for ikke at blive bemærket af hende.

Da kastede hun sig paa Knæ, og gav sig til at bede:

— Min Gud, min Gud? Du veed, for hvilken hellig Sag jeg lider; giv mig da Styrke til at bede! —

Døren aabnede sig sagte; den skjønne Bedende lod som om hun ikke bemærkede det, og blev ved med taarekvalt Stemme:

— Hævnende Gud! Algode Gud! Vil Du lade dette Menneskes skrækkelige Planer lykkes! —

Nu først skjænkede hun Feltons Trin Opmærksomhed; hun sprang op, hastigere end Tanken, og hun rødmede, som om hun skammede sig over at være bleven overrasket knælende.

— Det er mig meget imod at afbryde Mennesker der bede; — sagde Felton alvorlig: — Madame, jeg beder Dem, lad Dem ikke forstyrre af mig! —

— Hvoraf veed De at jeg bad min Herre? — spurgte Mylady med en Stemme, der var kvalt af Hulken: — De tager feil, min Herre; jeg bad ikke. —

— Troer De da, Madame, — svarede Felton, i samme alvorlige Tone, endskjøndt med et blidere Udtryk: — at jeg anmasser mig Ret til at forhindre et Væsen fra at nedkaste sig i Støvet for sin Skaber? Gud bevare mig for Sligt! Iøvrigt klæder Angeren Synderen vel, hvilken Forbrydelse han end har gjort sig skyldig i; selv Forbryderen er mig hellig foran Guds Trones Fodskammel. —

— Forbryder! — Jeg! — sagde Mylady med et Smil, som vilde have afvæbnet Dommedagsengelen: — Forbryder! — O, min Gud, Du veed, om jeg er det! Fordøm mig kun, min Herre! Jeg kan ikke hin-

dre Dem deri. Men De veed det jo, at Gud, som elsker Martyrer, undertiden tillader, at Man fordømmer Uskyldige. —

— Selv om De var dømt uskyldig, selv om De var Martyr, — svarede Felton: — havde De Grund til at bede, og jeg, — jeg skal hjælpe Dem med mine Bønner. —

— O, De er retfærdig! — raabte Mylady, idet hun styrtede sig for hans Fødder: — Hør, jeg kan ikke længer udholde det: jeg frygter for, at Styrken skal svigte mig, i det Øieblik, da jeg skal bestaae Kampen, og bekjende min Tro! Hør da den ydmyge Bøn af en Kvinde, som er bragt Fortvivlelsen nær. Man fører Dem bag Lyset, min Herre; men herom er der ikke Tale. Jeg forlanger kun een Naade af Dem, og dersom De indrømmer mig den, skal jeg velsigne Dem baade i denne og den anden Verden. —

— Tal til Lorden, Madame! Jeg er lykkeligviis hverken sat til at straffe eller til at tilgive, dette Ansvar har Gud overdraget til En, der staaer over mig. —

— Nei, i Deres Haand er det givet, i Deres alene! Hør mig, istedetfor at bidrage til min Undergang, bidrage til min Vanære! —

— Dersom De har fortjent denne Skjændsel, Madame, dersom De har udsat Dem for denne Vanære, maa De bringe Gud et Offer med Deres Lidelser. —

— Hvad siger De? O, De begriber mig ikke! Naar jeg taler om Vanære, troer De, jeg taler om en eller anden Tugtelse, om Fængsel eller Død. Gud give det var saaledes! Hvad brød jeg mig om evigt Fængsel eller timelig Død! —

— Nu er det mig, der ikke længer begriber Dem. — yttrede Felton.

— Eller ogsaa lader De, som om De ikke begriber mig længer, min Herre. — svarede Fangen med et Smiil, der robede Tvivl.

— Nei, Madame, ved en Soldats Ære, ved en Christens Tro! —

— Hvorledes? De kjender altsaa ikke Lord Winters Hensigter med mig? —

— Nei, jeg kjender Dem ikke. —

— Umuligt! De, hans Fortrolige! —

— Jeg lyver aldrig Madame! —

— O, hans Hensigt ligger ikke saa dybt, at Man jo nok kan gjætte den! —

— Jeg søger ikke at faae Noget at vide ved Gjætning, Madame. Jeg venter til Man betroer sig til mig, og Lord Winter har Intet betroet mig, Det fraregnet, som han har sagt mig i Deres Nærværelse. —

— Altsaa raabte Mylady med et utroligt Udtryk af Sandhed: — er De ikke hans Medskyldige? De veed altsaa ikke, at han holder mig fangen til at lide en Vanære, som alle Jordens Piinsler ikke kunne naae i Skrækkelighed? —

— De feiler, Madame; — sagde Felton rødmende: — Lord Winter formaaer ikke at gjøre sig skyldig i slig en Nedrighed. —

— Godt; — sagde Mylady til sig selv: — uden egentlig at vide, Hvad der er Tale om, kalder han det en Nedrighed. —

Derpaa vedblev hun høit:

— Den Nedriges Staldbroder er istand til Alt. —

— Hvem kalder De den Nedrige?

— Gives der da i England to Mænd, som kunne fortjene dette Navn i sin egentligste Forstand? —

— De taler formodentlig om Georg Villiers, — sagde Felton med luende Øine.

— Hvem Hedningerne, de Frafaldne og Vantroende kalde Hertug af Buckingham. — svarede Mylady: — Jeg troede ikke at der gaves en Englænder i hele Storbritanien, som behøvede en saa lang Forklaring for at forstaae, Hvem jeg meente. —

— Herrens Haand er udstrakt imod ham, han vil ikke undgaae den Tugtelse, han fortjener. —

— Felton udtrykte med Hensyn til Hertugen kun den almindelige Følelse, som alle Englændere vare besjælede af mod den Mand, hvem Katholikerne kalder Udsugeren, Plageaanden, en udsvævende Skurk, hvem Puritanerne ligefrem kalder Satan.

— Ak, min Gud, min Gud! — raabte Mylady: — Hvor inderligt bønfalder jeg Dig ikke om at sende denne Mand den Tugtelse, han fortjener! De veed, at det ikke er min egen Hævn, jeg har for Øie, men et heelt ulykkeligt Folks Befrielse! —

— Kjender De ham? — spurgte Felton.

— Endelig begynder han at udspørge mig! — sagde Mylady til sig selv, beruset af Glæde over saa hastig at have naaet sit Øiemed.

— Om jeg kjender ham! Jo, til min Ulykke, til min evige Ulykke! —

Og Mylady vred Hænderne, som i Smertens Fortvivlelse.

Felton følte udentvivl hos sig selv, at Kraften forlod ham; han gjorde nogle Skridt hen imod Døren,

Fangen, som intet Øieblik tabte ham afsyne, ilede efter ham og greb ham i Armen.

— Min Herre! — raabte hun: — Vær god, vær barmhjertig, og hør min Bøn! den Kniv, som Baronens forhadte Klogskab har berøvet mig, fordi han veed, hvilket Brug, jeg vilde gjøre deraf, — o, hør mig tilende! — jeg beder Dem, giv mig denne Kniv blot et Minut! Hav Medlidenhed! See, jeg omfavner Deres Knæ! De kan jo lukke Døren efter Dem! Det er ikke Dem, Stødet gjelder. Min Gud, Hvad skulde jeg have imod Dem, det eneste gode, medlidende og retfærdige Væsen, jeg har mødt! — Dem, min Frelser, maaskee! — Giv mig Kniven et Minut, blot et Minut, og jeg skal igjen række den ud til Dem gjennem Laagen paa Døren! Kun et Minut, Hr. Felton, og De har frelst min Ære! —

— De vil dræbe Dem! — raabte Felton med Skræk, medens han reent glemte, at hans Hænder blev hvilende i denne Fanges Hænder!

— Jeg har udtalt det, min Herre: — mumlede Mylady med sænket Stemme, idet hun ligesom udtømt lod sig falde om paa Jorden: — Jeg har udtalt min Hemmelighed! Han veed Alt! Min Gud, jeg er fortabt! —

Felton blev staaende ubevægelig og ubestemt.

— Han vakler endnu; — tænkte Mylady: — jeg har ikke spillet naturligt nok. —

Man hørte Nogen gaae ude i Korridoren; Mylady gjenkjendte Lord Winters langsomme Skridt.

Felton gjenkjendte dem ogsaa, og gjorde et Skridt hen imod Døren.

Mylady styrtede frem.

— Ikke et Ord, — hviskede hun: — ikke et Ord, om Noget af Det, jeg har betroet Dem! Jeg vilde være fortabt, og det være Dem — Dem — ! —

Da Trinene kom nærmere, taug hun, af Frygt for at hendes Stemme skulde komme til Lordens Øre, med et usigeligt Udtryk af Rædsel lagde hun sin smukke Haand paa Feltons Mund.

Felton stødte Mylady blidt tilbage; hun vaklede bort og lod sig synke ned i en Stol.

Lord Winter gik forbi Døren uden at standse, og Man hørte, hvorledes hans Skridt fjernede sig henimod den indre Deel af Slottet.

Felton var bleg som Døden. Han stod nogle Øieblikke med spændt lyttende Øre; da Lyden havde tabt sig i det Fjerne, drog han Veiret dybt som et Menneske, der vaagner, og styrtede ud af Gemakket.

— Ah, — sagde Mylady, der nu paa sin Side lyttede efter Feltons Skridt, der fjernede sig i en Retning, der var modsat den, Lorden havde taget: — endelig er Du da min! —

Men hendes Pande formørkedes atter.

Dersom han taler til Baronen, — sagde hun: — er det ude med mig; thi Baronen, som meget vel veed, at jeg ikke har isinde at dræbe mig, vil maaskee i hans Nærværelse give mig en Kniv i Hænderne, og Felton vil da faae at see, at min Fortvivlelse kun var Blændværk. —

Hun satte sig hen foran Speilet og betragtede sig selv; aldrig havde hun været saa smuk.

— Ja, ja, — sagde hun smilende: — han vogter sig vel for at tale. —

Om Aftenen indfandt Lord Winter sig tilligemed Aftensmaden.

— Min Herre, — spurgte ham Mylady: — er Deres Nærværelse en nødvendig Tilgift til mit Fangenskab; skulde De ikke kunne skaane mig for denne Tilvæxt af Piinsler, som Deres Besøg foraarsage mig? —

— Hvorledes, kjære Svigerinde, — svarede Lord Winter: — har De ikke nylig paa følsom Maade forsikret mig om, at De var kommen til England i den bestemte Hensigt at besøge mig, og nyde Godt af min Omgang? Hvorfor udtaler da denne smukke Mund nu saa grusomme Ord, den samme Mund, der nylig forvisede mig om, at De i saa høi Grad havde savnet mig, at De havde trodset Alt for at komme over til mig, Søsyge, Uveir, Fangenskab? Her er jeg nu; De kan nyde den attraaede Lykke i fuldt Maal! — Desuden har mit Besøg denne Gang en bestemt Hensigt. —

Mylady gyste; hun troede at Felton havde røbet hende. Aldrig i sit Liv havde denne Kvinde, der dog havde prøvet saa mange mægtige og modsatte Indvirkninger, følt sit Hjerte banke saa voldsomt.

Hun satte sig ned. Lord Winter tog en Stol, trak den hen ved Siden af hendes, og satte sig ligeledes; derpaa tog han op af sin Lomme et Papir, som han udfoldede langsomt.

— Jeg ønskede, — sagde han: — at vise Dem dette Slags Pas, som jeg selv har opsat, og som fremtidig maa tjene Dem til Advarsel i det Liv, som jeg har bestemt Dem for.

Han lod sine Øine glide fra Mylady over paa Papiret, og læste:

— Ordre til at bringe — — Navnet in blanco; — afbrød Lorden sig selv: — De behøver kun at antyde Deres Ønske i denne Henseende, og De skal faae det opfyldt, i Betragtning af at De kommer til at optræde paa et Sted, der er et Tusind Miil fjernet fra London, — — — altsaa: til at bringe, t. Ex. ovennævnte Charlotte Backson til ..... — Hun er bleven brændemærket i Frankrig, men sat i Frihed efter Exekutionen; hun skal boe paa den opgivne Plads, uden nogensinde at turde fjerne sig derfra i mere end tre Miles Afstand. Hvis hun skulde forsøge paa at undvige, er hun hjemfalden til Dødsstraf. Hun skal have fem Schilling om Dagen til Bopæl og Ophold. —

— Denne Ordre vedkommer mig ikke: — indvendte Mylady koldt: — det anførte Navn er ikke mit. —

— Navn? Har De maaskee noget? —

— Jeg bærer Deres Broders Navn. —

— De skuffer Dem; Min Broder var kun Deres anden Mand, og Deres første lever endnu. Siig mig hans Navn, og jeg skal sætte det istedet for Charlotte Backsons! — De vil ikke, De tier. Nuvel, De vil da blive indregistreret under Navnet Charlotte Backson. —

Mylady taug. Denne Gang var det ikke Forstillelse; det var Rædsel. Hun troede Ordren færdig til at udføres; hun tænkte, at Lord Winter havde fremskyndet hendes Afreise; hun frygtede for, at hun var fordømt til at reise maaskee endnu samme Aften. Et Øieblik var der fuldkomment Mørke i hendes Sjæl, da opdagede hun, at Ordren endnu ikke var forsynet med nogen Underskrift.

Den Glæde, hun følte over sin Opdagelse, var saa stor, at hun ikke formaaede at skjule den.

— Ja, ja, sagde Lord Winter, som bemærkede hvad der foregik i hende: — De savner Underskriften, og siger til Dem selv: — Alt er ikke tabt endnu, eftersom Aktstykket endnu ikke er underskrevet. Man viser mig den for at skræmme mig; det er det Hele! — De feiler. — Imorgen afgaaer denne Ordre til Lord Buckingham; iovermorgen kommer den tilbage, underskreven med hans Haand og forsynet med hans Segl. Fire og tyve Timer senere, det svarer jeg Dem til, skal den blive sat i Udøvelse. Farvel, Madame; det var intet Andet end Det, jeg havde at sige Dem. —

— Og mit Svar, min Herre, er dette, at denne Misbrug af Magt, denne Forviisning under et falsk Navn er en Skjændighed uden Lige. —

— Foretrækker De maaskee at blive hængt under Deres eget Navn, Mylady? De veed det selv; de engelske Love ere ubønhørlige med Hensyn til Bigamier. Forklar Dem imidlertid uden Sky! Endskjøndt mit eget Navn, eller rettere, min Broders er blandet ind med i Sagen, vil jeg for min Deel dog vove Skandalen ved en offentlig Proces, for at være sikker paa at faae Dem fra Haisen. —

Mylady svarede ikke, men blev bleg som et Lig.

— O, jeg seer vel, at De foretrækker en Udvandring. Godt, Madame! der gives et Ordsprog, som siger, at Reiser danne Ungdommen. Det har, min Tro, ikke ganske Uret, og De kan komme til at føre et behageligt Liv. Det er Grunden til, at jeg ikke tillader, at De tager Dem selv af Dage. —

— Der er altsaa Intet tilbage uden at ordne vore

Pengeanliggender. Jeg har vist mig temmelig sparsom, ikke sandt? Fem Schilling er et knapt Levebrød. Men Sagen er, at jeg ikke vil udsætte mig for, at De bestikker Deres Bevogtere. Jøvrigt har De jo Yndigheder nok til at paavirke Dem. Benyt Dem deraf, dersom Deres mislykkede Forsøg med Felton ikke har gjort Dem slige Forsøg forhadte! —

— Felton har ikke talt; — sagde Mylady til sig selv: — altsaa er ikke Alt tabt endnu. —

— Og nu, Madame, paa et glædeligt Gjensyn! Imorgen skal jeg melde Dem min Koureers Afgang. —

Lord Winter reiste sig, hilste Mylady med ironisk Ærbødighed, og fjernede sig.

Mylady aandede atter. Hun havde endnu fire Dage for sig; i fire Dage kunde hun bringe sine Planer med Felton til Modenhed.

Men en rædsom Tanke faldt hende ind; maaskee sendte Lord Winter Felton selv til London. Saaledes gik Felton tabt for hende; thi for at beseire ham, udfordredes der den magiske Indvirkning af en uafbrudt Forførelse.

Imidlertid var hun dog rolig i een Henseende; Felton havde ikke talt.

Hun vilde ikke vise sig angreben af Lord Winters Trusler; hun satte sig tilbords og spiste.

Derpaa kastede hun sig paa Knæ ligesom den foregaaende Aften, og fremsagde sine Bønner med lydelig Stemme. Ligesom forrige Aften standsede Skildvagten sin Gang ved Døren, og lyttede.

Snart efter hørte hun Skridt, der vare lettere end Soldatens; de kom fra Korridorens yderste Ende, og standsede udenfor Døren.

— Det er ham. — sagde hun til sig selv.

Og hun begyndte den samme aandelige Sang, som den foregaaende Aften i saa høi en Grad havde begeistret Felton.

Men uagtet hendes blide, fyldige og klare Stemme aldrig havde havt et mere melodisk, rørende og gribende Udtryk, forblev Døren dog lukket. Vel forekom det Mylady, som om et flygtigt og stjaalent Blik, hun kastede hen imod Døren, gjennem Døraabningens Gitteværk lod hende skimte den unge Mands brændende Øine; men enten Dette nu var en Virkelighed eller blot en Skuffelse, saa havde han denne Gang Herredømme nok over sig selv til ikke at træde ind.

Nogle Øieblikke efter at Mylady havde endt sin gudelige Sang, troede hun at høre et dybt Suk; derpaa fjernede sig atter de samme Skridt, som hun havde hørt nærme sig, langsomt og ligesom nølende.

LV.

Fjerde Dag af Fangenskabet.

Den følgende Morgen, da Felton traadte ind til Mylady, fandt han hende staaende paa en Stol, med et Reb i Hænderne, som hun havde forfærdiget af nogle Battistes Lommetørklæder, der vare revne i Strimler, og derpaa sammenflettede og sammenføiede; den ene med den anden. Ved den Larm, som Felton gjorde, idet han aabnede Døren, sprang Mylady let ned fra sit op-

høiede Standpunkt, og forsøgte at skjule det besynderlige Reb ved at holde Hænderne paa Ryggen.

Den unge Mand var endnu blegere end han pleiede, og hans af Søvnløshed røde Øine vidnede om, at han havde tilbragt sin Nat i Feber.

Men hans Pande bar en endnu strængere Ro tilskue, end nogensinde.

Han gik langtsomt hen imod Mylady, som imidlertid havde sat sig, og greb en Ende af det ulykkesvangre Reb, som hun enten af Vanvare eller med Villie havde ladet stikke frem.

— Hvad er Dette, Madame? — spurgte han koldt.

— Dette? — Intet! — svarede Mylady, smilende med et smerteligt Udtryk, som hun saa vel forstod at give sit Smiil: — Kedsomheden, veed De jo, er Fangernes dødelige Fjende; jeg kedede mig, og gav mig for Tidsfordrivs Skyld til at snoe dette Reb. —

Felton kastede Blikket paa den Deel af Værelsets Mure, foran hvilken Mylady havde staaet, og bemærkede oven over sit Hoved en i Muren indsat Krog, som havde tjent til at hænge Klæder eller Vaaben paa.

Han foer sammen; hans Fange lagde Mærke til denne Skjælven. Uagtet hun holdt sine Øine nedslagne, undgik der hende dog Intet af hvad der foregik.

— Og Hvad har De isinde med at staae op paa denne Stol? — spurgte han videre.

— Hvad bekymrer De Dem derom? — svarede Mylady.

— Jovist, jeg ønsker at vide det. —

— Spørg mig ikke; — bad Fangen: — De veed

jo, at os, den sande Kristendoms Tilhængere, er det forbudt at lyve. —

— Nu, — vedblev Felton: — saa skal jeg sige Dem, Hvad De gjorde, eller rettere, havde isinde at gjøre. De var i Begreb med at udføre den skrækkelige Beslutning, De bærer i Dem. Tænk vel over, Madame! den samme Gud, der forbyder Løgn, forbyder endnu langt strengere Selvmord. —

— Naar Gud seer en af sine Skabninger forfulgt paa uretfærdig Maade, stillet midt imellem Vanære og Selvmord, — svarede Mylady i den dybe Overbevisningens Tone: — da tilgiver Gud sikkerlig Selvmord, troe De mig; thi Selvmord bliver da Martyrdom. —

— De siger baade for lidt og for meget. I Himlens Navn, Madame, forklar Dem! —

— Skulde jeg fortælle Dem min Ulykke, for at De skulde behandle den som en Fabel, — fortælle Dem mine Planer, for at De skulde angive Dem for min Plageaand? — Nei, min Herre! — Desuden, Hvad bryder de Dem om et ulykkeligt Fruentimmers Liv eller Død? De er jo kun ansvarlig for mit Legeme, ikke sandt? Forudsat at De kan paavise et Lig, som maa erkjendes for mit, fordrer Man jo ikke Mere af Dem; maaskee modtager De da ogsaa en dobbelt Belønning. —

— Jeg, Madame, jeg! — skreg Felton: — Kan De troe, at jeg nogensinde vil modtage nogen Belønning for Deres Liv? Oh, De mener ikke, hvad De siger! —

— Lad mig raade, Felton, lad mig raade! — bad Mylady heftigere. — Enhver Soldat bør være ær-

gjærrig, ikke sandt? De er Lieutenant; men De kan være sikker paa, at mit Fangenskab vil indbringe Dem en Kapitains Bestalling. —

— Men Hvad har jeg da gjort? — raabte Felton rystet: — at De nedtrykker mig under et saadant Ansvar for Gud og Mennesker? Om faa Dage vil De være langt herfra, Madame; Deres Liv vil da ikke være under min Bevogtning, — og da — tilføiede han med et Suk: — staaer det i Deres Magt at gjøre dermed hvad De vil. —

— Altsaa — raabte Mylady, ligesom henreven af en hellig Vrede: — altsaa forlanger De, en gudfrygtig Mand, De, hvem Man kalder en Retfærdig, — kun een Ting, nemlig ikke at have Ansvaret for min Død? —

— Jeg er sat til at vaage over Deres Liv, Madame, og jeg vil vaage derover. —

— Men fatter De Naturen af det Hverv, De har paataget Dem? Om jeg end var skyldig, vilde det dog kun vidne om Grusomhed, hvilket Navn vil Vorherre da give det, hvis jeg er uskyldig? —

— Jeg er Soldat, Madame, og opfylder mine Ordrer. —

— Troer De da, at Gud paa den yderste Dag vil skjelne de blinde Bødler fra de uretfærdige Dommere? De tillader ikke, at jeg dræber mit Legeme, og gjør Dem til hans Agent, der vil dræbe min Sjæl. —

— Men jeg gjentager det, — svarede Felton vaklende: — at ingen Fare truer Dem; jeg svarer for Lord Winter som for mig selv. —

— Vanvittige! — raabte Mylady: — Stakkels

Vanvittige, De, som vover at indestaae for en Anden, medens de viseste Mennesker, Mennesker, der i fuldkomneste Grad gjøre sig Gud velbehagelige, ikke vove at svare for dem selv, De slutter Dem til det Parti, der har Lykken med sig og er det stærkeste, for at underkue det, der er det ulykkeligste og svageste! —

— Umuligt, Madame, umuligt: — mumlede Felton, som i sit Hjerte følte Sandheden af dette Bevis: — De er min Fange, og kan ved min Hjælp ikke gjengives Friheden; men De skal ved mig heller ikke komme til at miste Livet! —

— Nei, — raabte Mylady: — men jeg skal miste Det, der er mig uendelig meget kjærere end Livet, jeg skal miste Æren, Felton, og Dem, Dem gjør jeg ansvarlig hos Gud og Mennesker, for min Skjændsel og Vanære! —

Denne Gang kunde Felton, uagtet al sin virkelige eller forstilte Ufølsomhed ikke modstaae den hemmelige Indflydelse, som allerede havde gjort sig til hans Herre. At see denne saa deilige Kvinde, glandsfuld som et himmelsk Syn, see hende vexelvis hensynkende og lidenskabelig truende, at see hende paa eengang udøve Skjønhedens og den kvindelige Smertes vidunderlige Magt, — var for meget for en Hjerne, der allerede iforveien var exalteret ved en udsvævende Troes vilde Drømme, altfor meget for et Hjerte, der paa eengang var begeistret af Kjærlighed til Himlen, som fortærer, og Had til Menneskene, som tilintetgjøre.

Mylady lagde Mærke til hans Kamp; hun følte ved en umiddelbar Anskuelses Kraft Flammerne af de

modsatte Lidenskaber, som brændte i den unge Fanatikers Aarer. Ligesom en klog General, der, naar han seer Fjenden i Begreb med at vakle, med et Seiersskrig kaster sig over sine Modstandere, reiste Mylady sig, skjøn som en antik Præstinde, begeistret som en jomfruelig Martyrinde, med udstrakt Arm, blottet Hals, udslaget Haar, med den anden Haand holdende sit Klædebon tugtig sammen over Brystet, med et Blik, der brændte af hiin Ild, der allerede tidligere havde forvirret den unge Puritaners Sandser, — skred imod ham, og sang følgende Vers paa en vild Melodi, med en Stemme, der i sig selv var henrivende deilig, i dette Øieblik tillige havde optaget i sig noget Skjærende og Frygteligt:

Du kun den grusomme Tvang;
Mit Mod skal for Smerterne vige!
Fortryde vil Du engang;
Til Gud min Klage skal stige!

Felton stod som forstenet.

— Hvo er De, Hvo er De dog? — raabte han med foldede Hænder: — Er De en Engel eller et Afgrundens Barn? Hedder De Eloa eller Astarte? —

— Kjender De mig ikke, Felton? Jeg er hverken en Dæmon eller en Engel; jeg er ene og alene en Troens Datter. —

— Ja, ja, — svarede Felton: — jeg tvivlede endnu, men nu troer jeg. —

— Du troer, og dog er Du en Medhjælper for dette Belialsbarn, som Man kalder Lord Winter. Du troer, og dog lader Du mig blive i mine Fjenders Hænder, i hvis Hænder, Du er en Fjende af

England, en Fjende af Gud! Du troer, og dog overgiver Du mig til ham, der besudler Verden med sine Kjætterier og Udsvævelser, ham, denne ugudelige Sardanapal, som de Blinde give Navn af Hertugen af Buckingham, og som de Troende kalde Antikristen! —

— Jeg, overgive Dem til Buckingham? Jeg! — Hvad siger De? —

— De have Øine, og see ikke; De have Ører, og høre ikke! — raabte Myladv.

— Ja, ja, — sagde Felton, idet han lod Haanden glide over den med Sved bedækkede Pande, ligesom for at fjerne den sidste Skygge af Tvivl: — ja, jeg gjenkjender den Stemme, der taler til mig i mine Drømme, jeg gjenkjender den Engels Træk, som hver Nat viser sig for mig, raabende til min søvnløse Sjæl. „Slaa ned for Fode, frels England, tag Dig iagt; Du vil døe uden at have forsonet Guds Nidkjærhed! —" Tal, tal! — raabte han: — nu kan jeg begribe Dem! —

Et Glædeslyn, hastigt som Tanken, foer ud af Myladys Øine.

Men saa flygtigt dette morderiske Lyn end var, havde Felton dog seet det; han skjælvede, som om dette forbifarende Lys havde ladet ham see ned i den Afgrund, som denne Kvinde bar i sit Hjerte.

Felton gjenkaldte sig pludselig Lord Winters Advarsler og Myladys Forførelseskunster, hendes første Forsøg strax efter sin Ankomst; han traadte et Skridt tilbage og sænkede Hovedet, men uden at vende Øiet fra hende, som om det, fortryllet af dette usædvanlige Væsen, ikke formaaede at rive sig løs fra hende.

Mylady kunde ikke misforstaae denne Vaklen. Under disse tilsyneladende Sindsbevægelser, hun havde stillet tilskue, havde hendes Koldblodighed ikke forladt hende et eneste Øieblik. Førend Felton endnu havde svaret hende, førend hun endnu kunde blive tvungen til igjen at optage denne Samtale, som det var saa vanskeligt at holde fast paa, det samme Punkt af overspændt Følelse, lod hun Armene synke, som om Kvindens Svaghed fik Overhaand over Sjælens Begeistring.

— Men ak, — sagde hun: — det er ikke givet i min Haand at være den Judith, som skal befrie Bethulia fra denne Holophernes; den Eviges Dommersværd er alifor tungt for min Arm. Lad mig derfor undflye Vanæren ved Dødens Velgjerning, lad mig finde min Trøst i Martyrdommen! Jeg beder Dem hverken om Friheden, som en Brødefuld vilde gjøre, ikke heller om Hævn, som en hedensk Kvinde vilde gjøre. Lad mig blot døe! Jeg beder Dem, jeg anraaber Dem derom paa mine Knæ, lad mig døe; mit sidste Suk skal være en Velsignelse over min Velgjører! —

Dette frygtsomme og angstfulde Blik, denne blide og bedende Stemme drog Felton nærmere. Lidt efter Lidt havde Troldkvinden iført sig hiin magiske Glands, som hun iførte og afførte sig efter Behag, —: Haardheden og Blidheden, Taarerne og især en vis uforklarlig Tillokkelse, som pegede hen paa en fortærende Vellyst.

— Ak, — sukkede Felton: — jeg kan blot beklage Dem, dersom De virkelig er et uskyldigt Offer. Men Lord Winter reiser skrækkelige Anklager mod Dem.

De er en sand Kristen, min Søster i Troen, jeg føler mig draget Dem imøde, jeg som hidtil kun har elsket min Velgjører, jeg, som aldrig i mit Liv har fundet Andet end Skurke og Forrædere. Men De, Madame, saa skjøn De end er i Virkeligheden, saa uskyldig tilsyneladende, maa have begaaet mange Uretfærdigheder for at Lord Winter kan forfølge Dem saaledes. —

— De have Øine, — gjentog Mylady i en usigelig Smertes Tone: — og De skulle ikke see; De have Øren, og De skulle ikke høre. —

— Men tal, — raabte den unge Officeer: — men tal dog! —

— Betroe Dem min Skam! — raabte Mylady med Undseelsens Rødme; thi undertiden er den Enes Brøde den Andens Skam: — Betroe Dem min Skam, jeg, Kvinden, skulde betroe mig til Dem, Manden! — Ah, — vedblev hun, idet hun undseelig lagde Haanden for de smukke Øine: — o, det kan jeg umuligt! —

— Til mig, Deres Broder! — raabte Felton.

Mylady betragtede ham længe med et Udtryk, som den unge Officeer antog for Tvivl, og som dog ikke var Andet end den skarpe Jagttagelse hos et Væsen, som havde isinde at bedrage.

Felton foldede bønfaldende Hænderne.

— Nu vel da, — sagde endelig Mylady: — jeg vil betroe mig til en Broder; jeg vil vove det. —

I dette Øieblik hørte Man Lord Winters Skridt. Men denne Gang nøiedes Myladys skrækkelige Svoger ikke med at nærme sig Døren og derpaa atter at fjerne sig, som den foregaaende Aften; han standsede,

vexlede et Par Ord med Skildvagten, aabnede, og traadte ind.

Medens Lord Winter talte med Soldaten, var Felton iilsomt traadt tilbage; da Lord Winter kom ind i Værelset, stod den unge Officeer nogle Skridt fjernet fra Mylady.

Baronen traadte langsomt ind, og sagde, idet han kastede et forskende Blik paa Mylady og Officeren:

— De har været her temmelig lang Tid, John. Har dette Fruentimmer fortalt Dem sine Forbrydelser? Da undrer det mig ikke, at Underholdningen har varet noget længe. —

Felton skjælvede, og Mylady følte, at hun var fortabt, hvis hun ikke kom den bestyrtede og fatningsløse Puritaner tilhjælp.

— Ah, De frygter for at Deres Fange skal undslippe Dem? — yttrede hun: — Nu, saa spørg De Deres Slutter, hvilken Tjeneste jeg for et Øieblik siden forlangte af ham! —

— De forlangte en Tjeneste? — spurgte Baronen mistænksom.

— Ja, Mylord. — svarede den unge Mand forvirret.

— Og hvilken Tjeneste, lad høre? — spurgte Lorden videre.

— En Kniv, som hun vil give mig tilbage gjennem Dørlaagen et Minut efter at have modtaget den. —

— Er der da skjult Nogen her, som denne elskværdige Dame vil tillivs? — spurgte Lord Winter med Spot og Foragt.

— Der findes Ingen uden mig selv. — svarede Mylady.

— Jeg har givet Dem Valget imellem Amerika og Tyburn. — vedblev Lorden: — Vælg Tyburn, Mylady, troe De mig, Strikken er endnu sikkrere end Kniven. —

Felton blegnede, og gjorde et Skridt fremad, da det faldt ham ind, at Mylady netop havde havt en Strikke i Hænderne, da han traadte ind.

— De har Ret; — svarede Denne: — jeg havde allerede tænkt derpaa. — Derpaa tilføiede hun med huul Stemme: — Jeg skal fremdeles have det i Erindring. —

Felton følte en Gysen risle gjennem hans Aarer. Sandsynligviis lagde Lord Winter Mærke til denne Bevægelse; thi han yttrede:

— John, Tag Dig iagt, John, min Ven, jeg har sat min Lid til Dig. Pas paa, jeg har advaret Dig! Vær iøvrigt ved godt Mod, min Søn, om tre Dage ere vi fri for denne Skabning, og hvor hun kommer hen, skal hun ingen Skade kunne udrette. —

— Hører Du ham! — raabte Mylady lidenskabeligt. Baronen maatte troe, at disse Ord vare henvendte til Himlen; Felton forstod, at de gjaldt ham.

Felton lod Hovedet synke, og faldt i Tanker.

Baronen tog Officeren ved Armen, medens han saae sig om, for intet Øieblik at tabe Mylady affyne, indtil han var traadt over Tærskelen.

— Jeg er endnu ikke rykket saa langt frem, som jeg tænkte. — yttrede Mylady saasnart Døren havde lukket sig efter dem: — Winter har ombyttet sin sæd-

vanlige Dumhed med en ukjendt Klogskab. Hvad Hæventørsten dog er for en Lidenskab, og hvor den hastig kan omdanne et Menneske. Hvad Felton angaaer, saa vakler han endnu. Ah, han er ikke en rask bestemt Mand som denne forbandede d'Artagnan! — Imidlertid ventede Mylady med Utaalmodighed; thi hun var af den Mening, at Dagen ikke vilde gaae hen inden at hun saae Felton. Endelig omtrent en Time efter den Scene, som vi nylig have beskrevet, hørte hun, at Man talte sagte ved Døren; strax derpaa aabnedes den, og Felton traadte ind.

Den unge Mand skred hastig frem i Værelset, ladende Døren staae aaben efter sig, medens han gav Mylady Tegn til at tie. Hans Udseende var ganske forstyrret.

— Hvad vil De mig? — spurgte hun.

— Hør, — svarede Felton med dæmpet Stemme: — jeg har fjernet Skildvagten for at kunne tøve her uden at Man aner min Nærværelse, for at kunne tale med Dem, hvad jeg vil, uden at behøve at frygte for at blive hørt. Baronen har nylig fortalt mig en skrækkelig Historie. —

Mylady antog et resigneret Offers blide Smil, og rystede paa Hovedet.

— Enten er De en Dæmon, — vedblev Felton: — eller Baronen, min Velgjører, min Fader, er et Uhyre. Dem kjender jeg kun i fire Dage; ham har jeg elsket i ti Aar. Jeg har altsaa Grund til at vakle mellem ham og dem. Bliv ikke forskrækket over hvad jeg har at sige Dem; jeg maa nødvendigviis føle mig overbeviist. Efter Midnat

kommer jeg til Dem; Deres Sag bliver det da at overbevise mig. —

— Nei, Felton, nei, min Broder, — sagde hun: — Offeret er altfor stort, og jeg føler, hvor meget det koster Dem. Nei, jeg er fortabt, bring ikke Dem selv i Fortabelsen tilligemed mig! Min Død vil blive meget mere veltalende end mit Liv, og Ligets Taushed vil overbevise Dem meget stærkere end det levende Offers Ord. —

— Ti, Madame, — raabte Felton. — og tal ikke saaledes! Jeg er kommen for at faae Dem til, paa Deres Ære at love, ved Det, der er Dem helligst, at tilsværge mig, ikke at lægge Haand paa Dem selv. —

— Jeg vil Intet love; thi Ingen har høiere Agtelse for Eden end jeg, og naar jeg lovede, maatte jeg holde. —

— Saa forbind Dem da blot til Intet at foretage mod Deres Liv indtil De har talt med mig! dersom De efter at have talt med mig, endnu hænger fast ved Deres Beslutning, skal De have frie Hænder, og jeg selv skal give Dem det Vaaben, De har forlangt. —

— Lad være da! — sagde Mylady: — For Deres Skyld vil jeg vente. —

— Sværger De? —

— Jeg sværger det ved vor Gud. Er De tilfreds? —

— Ja, altsaa inat! —

Han styrtede ud af Værelset, lukkede Døren, og stillede sig paa Vagt udenfor samme med Soldatens Pike i Haanden.

Da Soldaten kom igjen, overleverede Felton ham hans Vaaben.

Gjennem Laagen paa Døren saae Mylady, hvorledes den unge Mand korsede sig med næsten vanvittig Inderlighed, og derpaa gik ned gjennem Korridoren som en Glædeberuset.

Hun selv indtog atter sin tidligere Plads. Et vildt Smiil spillede omkring hendes Læber, og hun gjentog med vanhellig Spot Guds hellige Navn, ved hvem hun havde svoret uden nogensinde at have kjendt ham:

— Min Gud! — Taabelige Fanatiker, min Gud er jeg selv, og han, der vil hjælpe mig at hævne mig! —

LV.

Femte Dag af Fangenskabet.

Imidlertid havde Mylady allerede vundet en halv Seir, og Heldet havde fordoblet hendes Kræfter.

Det havde ikke været vanskeligt at seire paa den Maade, hvorpaa hun hidtil havde seiret, over Mennesker, der vare rede til at lade sig forføre, som Hofsets Galanteri og Fordærvelse hastig drog i hendes Snare. Mylady var smuk nok til at bedaare Sandserne, og klog nok til at beseire alle Aandens Modbestræbelser.

Men denne Gang havde hun at beseire en vild

Natur, hvis Kraft havde samlet og fordoblet sig ved et strængt og afholdende Liv; Religionsfværmeri og Bodsøvelser havde af Felton dannet et Menneske, der var sikkret mod almindelig Forførelse. I sin ophidsede Hjerne omtumlede han saa uhyre Planer, saa mægtige Forsætter, at der ingen Plads var tilovers for Kjærligheden, denne Følelse, som næres ved Tomhed og Ørkesløshed, som bliver stor ved en udsvævende Phantasi. Mylady havde dannet en Bresche i den unge Mands Gemyt ved sin fremhyklede Dyd; hun havde indtaget hans rene og ufordærvede Hjerte, hans kraftige, usvækkede Sandselighed ved sin overordentlige Skjønhed.

Og dog havde hun denne Aften meget ofte fortvivlet over sin Skjæbne og sig selv. Hun paakaldte ikke Gud, som vi vide; hun troede alene paa det Ondes Genius, denne uhyre Magt, som gjør sig gjældende i alle det menneskelige Livs Enkeltheder, og for hvem, som i den arabiske Fortælling, Kjærnen af et Granatæble er tilstrækkelig til paany at opføre en fortabt Verden.

Mylady var vel forberedt paa at modtage Felton, og anordnede med Ro sit Angreb til den følgende Dag. Hun vidste, at hun blot havde to Dage tilbage, og at Baronen, saasnart som Buckingham havde underskrevet Ordren; — og Buckingham vilde saa meget snarere underskrive Ordren som den bar et falsk Navn, og han umuligt kunde ane, om hvem der var Tale, — at Baronen, sige vi, intet Øieblik vilde spilde inden han lod hende indskibe. Hun vidste ogsaa, at Kvinder, som vare dømte til Deportation, vare i Besiddelse af langt mindre kraf-

tige Vaaben til Forførelse, end de saakaldte dydige Kvinder, hvis Skjønhed oplyses af den store Verdens Sol, hvis Aandrighed Modens Røst lovpriser, og hvem Aristokratiets Straaler forgylde med deres fortryllede Lys.

At være et Fruentimmer, der er fordømt til en vanærende og nedværdigende Straf, hindrer ikke at være smuk, men hindrer fra nogensinde mere at blive mægtig. Som alle Mennesker af sandt Geni, kjendte Mylady meget vel de Omgivelser, der dannede en passende Skueplads for hendes Evner og naturlige Fuldkommenheder. Fattigdom var hende modbydelig; ringe Kaar berøvede hende de to Trediedele af hendes medfødte Skønhed. Mylady kunde kun være Dronning mellem Dronninger; for at herske maatte hun nyde en tilfredsstillet Stolthedslykke. At byde over underordnede Væsner var snarere en Ydmygelse end en Stolthed for hende.

Sikkerlig maatte hun engang komme tilbage fra sin Forviisning; hun tvivlede ikke derom. Men hvor lang Tid vilde hendes Forviisning vel vare? For et driftigt og ærgjerrigt Væsen som Mylady ere de Dage, som ikke bidrage til at ophjælpe og hæve, kun Ulykkesdage. Hvad Navn skulde hun da give dem, der alene førte Tilbageskridt med sig. At tabe et Aar, to, tre Aar, — var at tabe en Evighed; at komme tilbage efter Kardinalens Død, eller efterat han var faldet i Unaade maaskee, — at vende tilbage, naar d'Artagnan og hans Venner, lykkelige og triumpherende af Dronningen havde modtaget den Belønning, som De ved Deres Tjenester saa vel havde gjort sig fortjent til, — Sligt var Tanker,

som en Kvinde af Myladys Karakteer ikke formaaede at udholde. Forøvrigt fordoblede det Uveir, der brusede i Myladys Indre, hendes Kræfter, og hun havde sprængt sit Fængsels Mure, hvis hun blot et eneste Øieblik havde kunnet paatage sig en udvortes Form, der stod i Forhold til hendes indre Væsen.

Foruden af alt Dette, fandt Mylady sig ogsaa ansporet af Mindet om Kardinalen. Hvad kunde han vel tænke om hendes Taushed, dette mistænksomme, urolige, mistroiske Menneske, — Kardinalen, ikke alene hendes eneste Støtte, Opretholder og Beskytter for den nuværende Tid, men ogsaa det vigtigste Redskab til hendes Lykke i Fremtiden, og til hendes Hævn? Hun kjendte ham; hun vidste meget vel, at hun ved sin Tilbagekomst, efter en uheldig Reise, længe nok kunde reise Klage over sin Fængsling, længe nok beskrive sine udholdte Lidelser. Kardinalen vil svare hende med hiin rolige, spottende Tvivlesyge, som aldeles gjør alle slige Forklaringer unyttige:

— De skulde ikke have ladet Dem fange! —

Mylady samlede hele sin Kraft, idet hun i sin Tankes Dybde gjentog Navnet Felton, den eneste Lysstraale, som naaede ned til hende i det Helved af Mørke, der omfattede hende; som en Slange, der ruller sine Ringe op og i for at prøve sine egne Kræfter, indviklede hun forud Felton i tusinde Bugter af sin opfindsomme Indbildningskraft.

Imidlertid forløb Tiden; Timerne syntes en efter anden i Forbigaaende at vække Klokkens Lyd, og hvert Slag paa det klingende Malm gjenlød i Fan-

gens Hjerte. Kl. Ni gjorde Lord Winter sin sædvanlige Visit, eftersaae Vinduerne og Skodderne, undersøgte Gulvet og Murene, kastede et forskende Blik paa Kaminen og Dørene, uden at hverken han eller Mylady under hele denne lange, piinlige Visit havde udtalt et eneste Ord.

Uden Tvivl begrebe Begge fuldtvel, at Sagen var bleven altfor alvorlig til at Man skulde spilde unyttige Ord og uvirksomme Vredesyttringer.

— Vel, vel, — yttrede Baronen i det han gik: — De skal ikke kunne undflye i det Mindste endnu denne Nat. —

Kl. Ti kom Felton for at løse af. Mylady gjenkjendte hans Skridt; hun opfattede dem nu ved en umiddelbar Følelse ligesom Elskerinden opfatter sin Hjertenskjæres Trin, og dog afskyede og paa samme Tid foragtede Mylady denne svage Fanatiker.

Den bestemte Time var endnu ikke kommen; Felton forblev udenfor.

To Timer senere, da Midnatsklokken lød, blev Skildvagten løst af.

Nu var den rette Time kommen. Fra dette Øieblik af ventede hun Felton med stormende Længsel.

Den nye Skildvagt begyndte at spadsere frem og tilbage i Korridoren.

Efter ti Minuters Forløb indfandt Felton sig.

Mylady lagde Øret til Døren.

— Hør, — sagde den unge Mand til Skildvagten: — forlad under intet Paaskud denne Dør; Du veed jo, at sidste Nat en Soldat blev straffet af Mylord, fordi han havde forladt sin Post et

eneste Øieblik, og dog var det mig, der i hans korte Fraværelse holdt Vagt i hans Sted. —

— Jeg veed det vel. — svarede Soldaten.

— Jeg anbefaler Dig altsaa den største Paapassenhed. Jeg, — tilføiede han: — vil endnu engang gaae ind og undersøge dette Fruentimmers Værelse, der, som jeg frygter, nærer mørke Planer med sit Liv, hvilke jeg er sat til at gjøre uvirksomme.

— Godt! — mumlede Mylady: — den strenge Puritaner lyver! —

Soldaten nøiedes med at smile.

— For Pokker, min Lieutenant! — sagde han: — De er sikkert ikke slet fornøiet med slig Forretning! —

Felton rødmede. Under andre Omstændigheder havde han ikke undladt at irettesætte en Soldat, der tillod sig slige Friheder; i dette Tilfælde talte hans Samvittighed altfor høit til at nogen Bebreidelse kunde komme over hans Læber.

— Naar jeg kalder, — befalede han: — maa Du indfinde Dig; ligeledes maa Du kalde paa mig, naar Nogen nærmer sig. —

— Ja, min Lieutenant! — svarede Soldaten.

Felton traadte ind til Mylady. Mylady reiste sig.

— Er det Dem? —

— Jeg havde lovet Dem at komme, — svarede Felton: — og derfor kommer jeg. —

— De har lovet mig Mere end Dette. —

— Min Gud. Hvad da? — raabte den unge Mand, som, uagtet det Herredømme, han besad over sig selv, følte sine Knæ skjælve og Sveden perle paa sin Pande.

— De har lovet mig at medbringe en Kniv, og at overlade mig den, naar De gaaer. —

— Tal ikke derom, Madame; — bad Felton: — der gives ingen Omstændigheder, de være saa frygtelige som De ville, der kunne bemyndige Mennesket til Selvmord. Jeg er kommen til den Overbeviisning, at Intet kan undskylde slig en Forbrydelse. —

— Ah, De har naaet denne Overbeviisning; — yttrede Fangen, idet hun atter satte sig med et foragtende Smiil: — ogsaa jeg er kommen til en Overbeviisning! —

— Til hvilken? —

— At jeg Intet har at betroe til en Mand, der ikke holder sit Ord. —

— O, min Gud! — mumlede Felton.

— De kan gaae; — sagde Mylady! — jeg har Intet at sige Dem! —

— Her er Kniven! — stammede Felton, idet han fremdrog en Kniv, som han, erindrende sit Løfte, havde bragt med sig, men som han havde tøvet med at lægge i Fangens Haand.

— Kom med den! —

— Hvad vil De? —

— Paa min Ære, jeg skal strax give Dem den igjen. De kan jo lægge den paa Bordet her, og sætte Dem mellem mig og min Længsels Gjenstand. —

— Felton rakte Mylady Vaabnet; hun undersøgte omhyggelig dens Eg, og prøvede dens Spids paa Enden af sin Finger.

— Meget vel! — sagde hun, idet hun atter

overgav Kniven i Feltons Haand: — det er en god og sikker Staalklinge; De er en tro Ven, Felton! —

Felton tog imod Vaabnet og lagde det paa Bordet, saaledes som Overeenskomsten med Fangen lød.

Mylady fulgte hans Bevægelser med Øinene, og gjorde en Gebærde, der røbede hendes Tilfredshed.

— Og nu, — yttrede hun: — vær nu opmærksom! —

Hendes Paamindelse var overflødig; den unge Officeer stod opreist foran hende, beredt til at opfange hvert Ord, der lød fra hendes Mund.

— Felton, — begyndte Mylady, i en Tone, der var halv høitidelig, halv melankolsk: — Felton, dersom Deres Søster, Deres Faders Datter, sagde til Dem: — Jeg var ung endnu, til min Ulykke temmelig smuk, da Man opstillede Snarer for mig; jeg modstod. Man fordoblede Fristelserne rundt omkring mig; jeg modstod endnu. Man forhaanede den Gud jeg tilbeder, den Religion, der er mit Hjertes Støtte; jeg modstod ligefuldt. Da overvældede Man mig med Fornærmelser, og da Man ikke kunde fordærve min Sjæl, vilde Man for evig Tid vanære mit Legeme — — —

Mylady standsede, og lod et bittert Smil glide over Læberne.

— Videre, — opmuntrede Felton: — Hvad gjorde Man videre? —

— En Aften besluttede Man at bryde denne Modstand, som Man ikke formaaede at bøie. En Aften blandede Man min Drik med et bedøvende Middel; neppe havde jeg endt mit Maaltid, førend

jeg følte, hvorledes jeg lidt efter lidt faldt hen i en ukjendt Sløvhed. Uagtet jeg ingen Mistanke nærede, grebes jeg dog af en ubestemt Frygt, og forsøgte at bekæmpe Søvnlysten. Jeg reiste mig, jeg vilde træde til Vinduet for at raabe om Hjælp; men mine Been vægrede sig ved at bære mig. Det forekom mig, som om Loftet sænkede sig ned mod mit Hoved, og knuste mig under sin Vægt. Jeg udstrakte Armene, forsøgte at tale; jeg formaaede alene at udstøde en uartikuleret Lyd. En uimodstaaelig Svimmel greb mig. Jeg greb efter en Lænestol, i Følelsen af, at jeg skulde falde; men snart var denne Støtte utilstrækkelig for min svage Arm, — jeg faldt paa det ene Knæ, — snart paa tvende, — jeg vilde bede, — min Tunge var som lamslaaet. Gud hørte ikke min Stønnen, saae ikke min forfærdelige Pine; jeg styrtede om paa Gulvet, et Bytte for en dødlignende Søvn. —

— Om hele den Tid Søvnen varede, bevarer jeg slet ingen Erindring; det Eneste, jeg husker, er, at jeg ved min Opvaagnen fandt mig hensat i et ovalt Værelse med prægtigt Bohave, et Værelse, der alene belystes fra oven af. Ingen Dør syntes at føre derind, det lignede et pragtfuldt Fængsel. —

— Jeg behøvede lang Tid til at gjøre mig Regnskab for, hvor jeg befandt mig, Regnskab for de enkelte Omstændigheder, som jeg nylig berettede Dem. Min Aand syntes forgjæves at kæmpe for at afryste denne Søvns tunge Mærke, som hvilede over mig. Jeg havde en dunkel Forestilling om et tilbagelagt Rum, om en Vogns Rumlen; men alt Dette hvilede saa vaklende og utydeligt i min Tanke,

at disse Begivenheder snarere syntes at høre til et andet Liv end mit eget, medens de dog ved en fantastisk Dobbelthed vare satte i Forbindelse med min Person. —

— Længe forekom den Tilstand, hvori jeg befandt mig, saa forunderlig, at jeg troede at drømme; men snart traadte Virkeligheden frem for min Sjæl i hele sin Frygtelighed. Jeg var ikke længer i mit eget Huus. Saavidt jeg kunde dømme af det indfaldende Lys, havde Solen tilbagelagt de to Tredjedele af sin Bane; det var altsaa den foregaaende Dags Aften at jeg var falden isøvn; min Slummer havde altsaa varet næsten et heelt Døgn. Hvad ar der foregaaet med mig under denne lange Bevidstløshed? —

— Med fortumlet Hoved reiste jeg mig; mine slappe og matte Bevægelser viste, at Sovedrikkens Virksomhed ikke var ganske ophørt endnu. Værelset, hvori jeg befandt mig, syntes ganske indrettet til at modtage et Fruentimmer; den meest fuldendte Kokette havde ikke formaaet at danne sig noget Ønske, som hun jo kunde see opfyldt, blot ved at kaste Blikket omkring sig. —

— Isandhed, jeg var ingenlunde den første Fange, som havde beboet dette pragtfulde Fængsel; men De begriber vel, Felton, at jeg blev bestyrtet i samme Grad som Fængslet var smukt. —

— Ja det var et Fængsel; thi jeg prøvede forgjæves paa at forlade samme. Jeg undersøgte alle Murene for at opdage en Dør; overalt gave Murene en mat og klangløs Gjenlyd. —

— Jeg gik Værelset mere end tyve Gange rundt

for at finde en Udgang; jeg fandt ingen. Overvældet af Træthed og Nædsel sank jeg om i en Læneſtol. —

— Imidlertid indfandt Natten ſig ſnart, og med Natten voxede min ſkrækkelige Frygt. Jeg vidſte ikke, om jeg ſkulde blive ſiddende, hvor jeg ſad; det forekom mig, ſom om jeg var omringet af ubekjendte Farer ved hvert Skridt jeg gjorde. Uagtet jeg Intet havde nydt ſiden den foregaaende Aften, mærkede jeg af lutter Uro Intet til Naturens Krav. —

— Ingen Lyd, hvorefter jeg kunde have maalt Tiden, trængte udenfra ind til mig. Jeg antog imidlertid, at Klokken maatte være Syv eller Otte; thi vi vare midt i Oktober Maaned, og det var allerede ganſke mørkt. —

— Pludſelig bragte en Døre Knirken mig til at ſkjælve. En Ildkugle viſte ſig ovenfor det i Loftet anbragte Vindue og kaſtede et livligt Lys over hele Værelſet. Jeg bemærkede med Forfærdelſe, at en Mand ſtod nogle faa Skridt fra mig. —

— Et Bord, dækket til to Perſoner, med et fuldſtændig tilberedt Aftensmaaltid, havde ſom ved et Trylleri hævet ſig midt i Værelſet. —

— Manden var den ſamme, der havde forfulgt mig længer end et Aar, den ſamme, ſom havde beſvoret min Vanære, og ſom ved de førſte Ord, der udgik af hans Mund, lod mig fatte, at hans Beſtemmelſe intet Haab levnede mig om at gjenerholde Friheden. —

— Den Skurk! — mumlede Felton.

— Ja, Skurk! — raabte Mylady, ſom ſaae den Intereſſe, den unge Officeer var betaget af, idet

hans Sjæl synes at hænge ved hendes Læber, medens hun fortalte sit forunderlige Eventyr: — Javist, den Skurk! Han havde troet, at han havde opnaaet Alt ved at have ladet mig bortføre, medens jeg befandt mig i en bedøvet Tilstand; han haabede, at jeg skulde finde mig i min Vanære, eftersom den allerede var fuldbyrdet. Han kom for at byde mig sin Formue til Bytte med min Kjærlighed. —

— Alt hvad et Kvindehjerte kan indeholde af Foragt og foragtelige Ord, udøste jeg over ham. Uden Tvivl var han vant til slig Behandling; thi han hørte paa mig, rolig, med korslagte Arme og et Smiil paa Læberne. Da han antog, at jeg var færdig, traadte han frem for at gribe min Haand. Men jeg sprang hen til Bordet; jeg greb en Kniv, og satte dens Od paa mit Bryst. —

— Gjør et Skridt endnu, blot et Skridt, — sagde jeg: — og De vil ikke alene faae min Vanære, men ogsaa min Død at bebreide Dem! —

— Uden Tvivl fandtes der i mit Blik, i min Stemme, i hele min Person denne Sandhed i Gebærder, Stilling og Udtryk, som aftvinger Overbeviisning selv hos de meest fordærvede Mennesker; thi han standsede.

— „Deres Død!" — raabte han! — „O, nei, De er en altfor smuk Fange til at jeg skulde finde mig i at tabe Dem saaledes. Farvel, min Skjønne! Jeg vil komme igjen en anden Gang naar De er i bedre Lune." —

— Ved disse Ord gav han et Stød i en Pibe; Ildkuglen, der oplyste mit Værelse, steg tilveirs og forsvandt. Jeg befandt mig atter i Mørke. Et

Øieblik efter hørtes den tidligere Lyd af en Dør, der aabnes og lukkes; Ildkuglen indtog sin forrige Plads, og jeg var atter ene. —

— Dette Øieblik var skrækkeligt; dersom jeg endnu kunde have næret Tvivl om min Ulykke, vare disse Tvivl nu forvandlede til en fortvivlet Virkelighed. Jeg var i et Menneskes Vold, som jeg ikke alene afskyede, men ogsaa foragtede, i et Menneskes Vold, der allerede havde givet mig en skrækkelig Prøve paa, Hvad han turde vove. —

— Men Hvo var denne Mand? — spurgte Felton.

Mylady besvarede ikke dette Spørgsmaal, men vedblev:

— Jeg tilbragte Natten paa en Stol, skjælvende ved den mindste Larm. Ved Midnat omtrent var Lampen bleven slukket, og jeg befandt mig atter i Mørke. Imidlertid forløb Natten dog uden noget nyt Besøg af min Forfølger, og Dagslyset oplyste atter mit Fængsel. Bordet var forsvundet; men jeg holdt endnu Kniven i Haanden. —

— Denne Kniv var mit eneste Haab. —

— Jeg følte mig overvældet af Træthed. Søvnløsheden havde bragt mine Øine til at smerte, jeg havde ikke vovet at lukke dem et eneste Øieblik. Dagslyset gav mig atter Mod; jeg kastede mig paa Sengen, dog uden at slippe mit kostbare Vaaben, hvilket jeg gjemte under min Hovedpude. —

— Da jeg vaagnede, var Bordet der igjen med en ny Opdækning. —

— Denne Gang gjorde, uagtet al min Sjæls Rædsel, al min Ængstelse, en fortærende Hunger

sig gjældende; det var otte og fyretyve Timer siden jeg havde nydt Noget. Jeg spiste et Stykke Brød og nogle Frugter. Men da jeg gjenkaldte mig, at det sidste Vand, jeg havde drukket, havde været blandet med et bedøvende Middel, rørte jeg ikke det Vand, som jeg fandt paa Bordet, men fyldte et Glas ved et Vandspring af Marmor, som fandtes i Muren over mit Toiletbord. —

— Men uagtet denne Forsigtighed forblev jeg dog i længere Tid i en skrækkelig Angst. Min Frygt var imidlertid ugrundet; Dagen hengik uden at jeg mærkede Noget, der mindede mig om min tidligere Bedøvelse. —

— Jeg havde været saa forsigtig at tømme Karaflen halvt, for at Man ikke skulde mærke den Mistanke, jeg nærede. —

— Aftenen kom. Men saa tykt end Mørket var, begyndte mine Øine dog at vænne sig dertil; jeg saae hvorledes Bordet sænkedes ned under Gulvet, et Kvarteer senere, hvorledes det atter steg frem med min Aftensmad. Et Øieblik senere oplystes mit Værelse atter af Ildkuglen fra forrige Aften. —

— Jeg havde bestemt ikke at nyde andre Levnetsmidler end dem, hvori Man umulig kunde have blandet noget bedøvende Middel. To Æg og nogle Frugter udgjorde mit Aftensmaaltid; dertil tømte jeg et Glas af det til mit Toilette hørende Vandspring. —

Ved de første Mundfulde forekom det mig, som om det ikke havde samme Smag som om Morgenen. En pludselig Frygt paakom mig; jeg tog Glasset fra Munden, efter at have tømt det halvt. —

— Jeg bortkastede skjælvende Resten. Jeg ventede med Rædselens kolde Sved paa Panden. —

— Uden Tvivl havde en eller anden usynlig Dæmon seet mig øse Vand af Kilden, og havde benyttet min Tillid for desto sikrere at befordre min Fordærvelse, som ikke var mindre koldblodig udtænkt end den blev grusomt udført. —

— Neppe var en halv Time forløben, førend de samme Symptomer igjen indfandt sig; men da jeg denne Gang kun havde drukket et halvt Glas, stod jeg længere imod, og mistede ikke ganske Bevidstheden. Jeg sank derimod lidt efter lidt hen i et Slags halv Slummer, som tillod mig at iagttage og føle Alt, hvad der foregik rundt omkring mig, men paa samme Tid røvede mig Evnen til at flye. —

— Jeg slæbte mig hen til Sengen for der at søge det . te Forsvar, der var levnet mig, Kniven, mit frelsende Klenodie. Men jeg naaede ikke Hovedgjærdet; jeg faldt i Knæ, med Hænderne omklamrende et af Sengens Søilebeen. —

Felton blev skrækkelig bleg; en konvulsiviſk Skjælven gik gjennem hans hele Legeme.

— Og hvad der var allerskrækkeligst, — vedblev Mylady med zittrende Stemme, som om hun paany følte den samme Angst, som hiin Gang: — det skrækkeligste var, at jeg denne Gang havde Bevidsthed om den Fare, der truede mig, — at min Sjæl, saa at sige, var lysvaagen i mit sovende Legeme, — at jeg saae og hørte. Sandt nok skete Dette kun ligesom i en Drøm; men desto frygteligere var det. —

— Jeg saae Lampen langsomt gaae tilveirs; snart befandt jeg mig i fuldkommen Dunkelhed. —

— Derpaa hørte jeg Dørens velbekjendte Knirken, endskjøndt jeg kun havde hørt denne Lyd tvende Gange. —

— Jeg følte instinktmæssig, at Man nærmede sig mig. Paa samme Maade siger Man, at den Ulykkelige, der har fortabt sig i Amerikas Ørkener ved en umiddelbar Følelse mærker Slangens Tilnærmelse. —

— Jeg vilde gjøre en Anstrængelse, jeg vilde skrige; ved en utrolig Akt af kraftig Villie reiste jeg mig overende, men faldt strax igjen tilbage. —

— Men Hvo var da Deres Forfølger? — afbrød hende den unge Officeer.

Mylady bemærkede ved et eneste Øiekast, hvilken Lidelse hun indgjød Felton ved saaledes at dvæle ved de enkelte Biomstændigheder i Fortællingen; men hun vilde ikke skaane ham for nogen Pinsel. Jo dybere hun kunde saare hans Indre; desto sikrere vilde han hævne hende. Hun fortsatte derfor ligesom sidste Gang sin Fortælling, som om hun enten slet ikke havde hørt hans Udraab, eller som om det rette Øieblik til en Forklaring endnu ikke var tilstede.

— Jeg hørte ham udraabe ved Synet af mig:

— „Disse usle Puritanere! Jeg vidste vel, at De trættede Deres Bødler; men jeg ansaae Dem for mindre stærke imod Deres Forførere!“ —

Felton hørte efter uden at lade høre Andet end et Slags uartikuleret dump Brøl; men den kolde Sved raslede ned over hans Marmorpande, og hans Haand, som han havde stukket indenfor Kjolen, kradsede hans Bryst tilblods.

Mylady fortsatte:

— Min første Bevægelse, da jeg atter kom til Besindelse, var at søge Kniven under min Hovedpude, mit eneste Værge, som jeg ikke havde kunnet naae; dersom det end ikke havde kunnet tjene mig til Forsvar, kunde det dog endnu hidføre en blodig Udsoning. —

— Men, idet jeg greb Kniven, Felton, faldt der mig en skrækkelig Tanke ind. Jeg har svoret at sige Dem Alt, og jeg vil Intet skjule. Jeg har lovet at sige Dem Sandheden, og jeg vil udtale den, skulde den end bringe mig i Fordærvelse. —

— Der faldt Dem vel den Tanke ind at hævne Dem paa denne Mand, ikke sandt? — raabte Felton.

— Netop. — svarede Mylady. — Denne Tanke var rigtignok ikke en Kristen værdig, det veed jeg vel; uden Tvivl blev den mig indgivet af vor Aands evige Fjende. Nu, Hvad skal jeg sige Felton. — vedblev hun som en Kvinde, der bekjender en Forbrydelse: — denne Tanke greb mig, og forlod mig ikke mere; maaskee er min nuværende Lidelse en Straf for hiint morderiske Forsøg. —

— Bliv ved, bliv ved! — bad Felton: — Jeg higer efter at see Hævnen fuldbyrdet. —

— O, jeg bestemte, at den skulde finde Sted saasnart som muligt. Jeg tvivlede ikke paa, at han jo vilde komme igjen næste Nat; om Dagen havde jeg Intet at frygte. —

— Da Frokosttiden altsaa kom, undlod jeg ikke at forsyne mig tilstrækkelig med Mad og Drikke. Jeg havde bestemt, ved Aftensbordet kun at lade, som om

jeg spiste; jeg maatte altsaa ved mit Maaltid om Morgenen forberede Aftenens Faste. —

— Jeg skjulte et Glas Vand, som jeg vidste at bringe tilside fra Frokostbordet; Tørsten havde nemlig plaget mig stærkest, dengang jeg i otte og fyrretyve Timer hverken havde nydt Mad eller Drikke. —

— Dagen forløb uden at have anden Indflydelse paa mig end at bestyrke mig i min Beslutning. Men jeg tog mig vel iagt for at mine Træk skulde forraade mit Indres Tanker; thi jeg tvivlede ikke paa, at jeg jo blev iagttaget. Flere Gange vilde et Smiil tvinge sig frem paa mine Læber; men jeg bekæmpede det. Felton, jeg vover ikke at tilstaae Dem, hvorover jeg smilte; De vilde komme til at gyse for mig. —

— Bliv ved, bliv ved! — bad Felton: — De mærker vel, hvor begjærlig jeg lytter, og at jeg kun higer efter Opløsningen. —

— Aftenen kom; de sædvanlige Anordninger fandt Sted. Aftensbordet dækkedes, som sædvanligt i Mørke; Lampen tændtes derpaa, og jeg satte mig tilbords. —

— Jeg spiste blot nogle Frugter. Jeg lod, som om jeg fyldte mit Glas af Karaflen; men jeg drak alene af det Vand, jeg havde gjemt fra Formiddagen af. Forvexlingen blev iværksat med al mulig Behændighed for at mine Paapasfere, hvis jeg virkelig blev iagttaget, ingen Mistanke skulde fatte. —

— Efter Aftensbordet gav jeg de samme Tegn paa Bedøvelse som de foregaaende Gange; men denne

Gang lod jeg, som om jeg enten bukkede under for Trætheden eller allerede havde gjort mig fortrolig med Faren, og sank hen i en forstilt Slummer. —

— Denne Gang havde jeg min Kniv hos mig. Jeg lod som om jeg sov, men min Haand krystede krampagtig Knivens Skaft. —

— To Timer forløb uden at der indtraf noget Nyt. Jeg frygtede, — o min Gud, Hvo skulde have sagt det den foregaaende Aften? — jeg frygtede nu for, at han skulde udeblive. —

— Endelig saae jeg Lampen hæve sig langsomt og forsvinde. Mit Værelse blev bælgmørkt; men jeg anstrængede mig for med Blikket at gjennemtrænge Mørket. —

— Ti Minuter forløb; jeg hørte ingen anden Lyd end mit eget Hjertes Banken. —

— Jeg anraabte Himlen om, — at han maatte komme. —

— Endelig hørte jeg den vel bekjendte Lyd af Døren, den aabnedes og igjen lukkedes; jeg hørte, uagtet det tykke Gulvtæppe, de sig nærmende Trin; jeg saae, uagtet det tykke Mørke, en gjennem Værelset skridende Skygge. —

— Skynd Dem! Skynd Dem! — afbrød hende Felton: — Seer De ikke, at ethvert af Deres Ord falder paa mit Hjerte som smeltet Bly? —

Mylady vedblev:

— Da samlede jeg al min Kraft; jeg gjenkaldte mig, at Hævnens eller rettere den retfærdige Gjengjældelses Øieblik nu var kommet; jeg betragtede mig som en anden Judith. Jeg krystede Kniven i Haanden, og da jeg saae min Forfølger tæt

ved mig, stødte jeg ham med Smertens og Fortvivlelsens vilde Skrig Kniven midt i Brystet. —

— Den Elendige! Han havde frygtet Alt; hans Bryst var bedækket med en Staalskjorte, og Kniven gled uvirksomt af. —

— „Ah!“ — raabte han, idet han greb mig i Armen og fravristede mig det Vaaben, der havde gjort mig saa slet en Tjeneste: — „De vil mig tillivs, min smukke Puritanerinde! det er isandhed mere end Had; det er en sort Utaknemmelighed! Berolige Dem dog, mit smukke Barn! Jeg havde troet, at De var tæmmet; jeg hører ikke blandt de Tyranner, der med Vold fængsle Kvinderne. De elsker mig ikke? Jeg havde en Anelse derom; nu er jeg vis derpaa. Imorgen skal de faae Deres Frihed!“ —

— Jeg havde kun eet Ønske, det at døe! —

— „Tag Dem iagt — sagde jeg: — min Frigivelse vil blive Deres Vanære!“ —

— „Forklar Dem, min skjønne Sibylle!“ —

— „Ja. Jeg skal neppe være udgaaet herfra, førend jeg skal have sagt Alt. Jeg skal fortælle om den Vold, De har anvendt imod mig, om det Fangenskab, jeg har lidt under, om dette Vanærens Palads, hvis Dæmon De er! De staaer rigtignok høit, Mylord; men skjælv! Oven over Dem staaer Kongen; oven over Kongen staaer Gud!“ —

— I hvor høi en Grad min Forfølger end var Herre over sig selv, undslap der ham dog en Yttring af brusende Vrede. Jeg kunde ikke see hans Ansigt; men jeg kunde mærke hvorledes den Haand skjælvede, der omsluttede min Arm. —

— „Saa forlader De naturligvis ikke Deres Fængsel!“ — sagde han.

— „Vel!“ — raabte jeg: — „da skal ogsaa Stedet for min Pinsel blive min Grav! Vel! lad mig døe her! De vil da faae at vide, om ikke en blodig Skygge, som anklager, er endnu langt frygteligere, end en levende Kvinde, som anklager!“ —

— „Man skal sørge for, at De intet Vaaben faaer ihænde!“ —

— „Der gives et Middel til at døe, der er lagt i ethvert Væsens Haand, der har Mod til at betjene sig deraf; jeg vil sulte mig ihjel!“ —

— „Skulde Freden ikke være at foretrække for en saadan Krig?“ — spurgte Uslingen: — „Jeg gjengiver Dem Deres Frihed; jeg skal fremstille Dem som et uplettet Dydsmønster, som Englands Lukretia.“ —

— „Og jeg skal forkynde, at De har været min Sextus! Jeg skal anklage Dem for Menneskene som jeg har anklaget Dem for Gud, og, dersom det behøves, er jeg rede til som Lukretia, at besegle min Anklage med mit Blod!“ —

— „Ah!“ — yttrede min Fjende i spottende Tone: — „Saa er det en anden Sag. Naar Alt kommer til Alt, har De det meget godt her. De mangler Intet, og hvis De skulde komme til at døe af Sult, bliver det Deres egen Sag.“ —

— Med disse Ord forlod han mig. Jeg hørte Døren aabnes og atter lukkes, og fandt mig ogsaa igjen ene nedsunket, jeg tilstaaer det, mindre i min Smerte, end i Skammen over at have forfeilet min Hævn. —

— Han holdt Ord. Hele den følgende Dag og Nat forløb uden at jeg saae Noget til ham; men ogsaa jeg holdt Ord, og hverken spiste eller drak. Jeg havde, som jeg havde erklæret, først bestemt at sulte mig tildøde. —

— Jeg tilbragte hele Dagen og Natten i Bøn; jeg haabede at Gud vilde tilgive mig mit Selvmord. —

— Næste Nat aabnedes Døren. Jeg laae paa Gulvet; Kræfterne begyndte at forlade mig. —

— Ved Larmen reiste jeg mig op paa den ene Albue. —

— „Nu?" — spurgte en Stemme, som lød altfor skrækkeligt i mit Øre til at jeg ikke skulde have gjenkjendt den: — „Nu, er min Due bleven lidt tammere; har hun ifinde at tilkjøbe sig sin Frihed ved et simpelt Løfte om Taushed? — Hør," — tilføiede han: „— jeg er en godlidende Sjæl, og, uagtet jeg ikke holder af Puritanerne, er jeg dog villig til at vise Dem Retfærdighed, ikke mindre Puritanerinderne, naar de ere smukke og indtagende. Kom og aflæg blot en lille Ed paa Korset; det er Alt, hvad jeg forlanger!" —

— „Paa Korset?" — raabte jeg, idet jeg reiste mig; thi ved Lyden af den forhadte Stemme havde jeg atter for et Øieblik samlet Kræfter: — „Paa Korset tilsværger jeg Dem, at intet Løfte, ingen Trusel, ingen Piinsel skal lægge Laas for min Mund; paa Korset sværger jeg, at jeg skal angive Dem overalt i Verden som en Æreskjænder, som en Bøddel og en Usling; paa Korset sværger jeg, at jeg, dersom jeg nogensinde gaaer ud herfra, skal opfordre

hele Menneskeslægten til at dømme os imellem, og at hævne mig!" —

— „Tag Dem iagt!" — svarede Stemmen med et truende Udtryk, som jeg endnu ikke havde hørt: — „Jeg har endnu et Middel, som jeg kun vil anvende i det yderste Tilfælde, et Middel, som sikkert skal lukke Munden paa Dem, da det berøver Dem al Tiltro i Deres Paastande." —

— Jeg samlede alle mine Kræfter til en foragtelig Latter. —

— Han forstod nu, at der mellem os To var Krig paa Liv og Død. —

— „Hør," — sagde han: — jeg giver Dem endnu Resten af Natten og den Dag imorgen til at betænke Dem. Lov at tie, og Rigdom, Indflydelse, ja selv Æresens Glands skal komme til at omgive Dem; bliv ved at true med Angivelse, og jeg fordømmer Dem til livsvarig Skjændsel." —

— „De!" — raabte jeg: — „De?" —

— „Ja, til evig, uudslettelig Skjændsel." —

— „De!" — gjentog jeg; ... jeg forsikrer Dem, Felton, jeg troede ham afsindig. —

— „Ja, jeg!" — gjentog han. —

— „Lad mig i Fred!" — sagde jeg: — „Gaa Deres Vei, hvis De ikke vil, at Deres forhadte Nærværelse skal bringe mig til at knuse Hovedet mod Muren!" —

— „Godt!" — svarede han: — „De vil det! Altsaa til imorgen Aften!" —

— „Imorgen Aften!" — gjentog jeg, idet jeg sank tilbage paa Gulvet og af Raseri bed i Tæppet. —

Felton stod og støttede sig til et Møbel; med dæmonisk Glæde saae Mylady, at Kræfterne maaskee vilde svigte den unge Officeer før Fortællingen var tilende.

LVII.

Et Middel laant fra den klassiske Tragedie.

Efter et Øieblik's Taushed, som Mylady benyttede til at iagttage den lyttende Felton, fortsatte hun sin Fortælling.

— Jeg havde allerede næsten tre Dage holdt mig fra Spise og Drikke; jeg leed skrækkeligt. Ofte forekom det mig, som jeg var nærved Vanvid; blytunge Skyer syntes at hvile over min Pande, at omsløre mine Øine. —

— Aftenen kom. Jeg var saa svag, at jeg hvert Øieblik besvimede; men hvergang jeg besvimede takkede jeg Gud i den Tanke, at jeg var i Begreb med at døe. —

— I denne svagt bevidste Tilstand hørte jeg Døren gaae; Nødselen kaldte mig tilbage til mig selv. —

— Min Bøddel traadte ind, fulgt af en maskeret Person. Han selv var ogsaa maskeret; men jeg gjenkjendte hans Skridt, hans Stemme; jeg gjenkjendte dette imponerende Væsen, som Helvede

har nedlagt i hans Personlighed til Menneskehedens Ulykke. —

— „Nu," — spurgte han: — „er De villig til at aflægge den Ed, jeg har forlangt?" —

— „Puritanere udtale sig kun een Gang. Hvad jeg har sagt, har De hørt; paa Jorden skal jeg drage Dem for Menneskenes, i Himlen for Guds Domstol!" —

— „De forbliver altsaa ubøielig?" —

— „Jeg sværger det ved Gud, som hører mig! Jeg skal tage hele Verden til Vidne paa Deres Forbrydelse, indtil jeg har fundet en Hævner!" —

— „De er en vanæret Skabning," — sagde han med Tordenstemme: — „og De vil komme til at lide et faldet Fruentimmers Straf. Bedækket med Skam i den Verdens Øine, hvis Medlidenhed De anraaber, vil De forgjæves søge at overbevise den om, at De hverken er skyldig eller afsindig!" —

— Derpaa henvendte han sig til den Mand, der var traadt ind med ham, og befalede: —

— „Bøddel, gjør Din Pligt!" —

— O! Hans Navn! hans Navn! — raabte Felton paany: — Sig mig dog hans Navn! —

— Uagtet mine Skrig og min Modstand, — thi jeg begreb, at der var Tale om noget Værre end Døden selv, — greb Bødlen mig, kastede mig om paa Gulvet og snørede mine Lemmer sammen. Kvalt af Taarestrømme, i halv bevidstløs Tilstand paakaldende Gud, der var døv for mine Bønner, udstødte jeg pludselig et frygteligt Skrig, som Smerten og Skammen aspressede mig; et hedt Jern, et

gloende Stempel, Bødlens vanærende Mærke var bleven aftrykt paa min Skulder! —

Felton skar Tænder af Harme.

— See her Felton, — vedblev Mylady, idet hun reiste sig med en Dronnings Majestæt: — see her Felton, hvilken ny Martyrdom Man havde udtænkt for den unge og ubesmittede Kvinde, endskjøndt hun var bleven Offer for en Forbryders raa, dyriske Lidenskab. Lær at kjende Menneskenes Hjerte, og frembyd dem for Fremtiden ikke saa villig til at være Redskab for Deres uretfærdige Had! —

Med en hastig Bevægelse aabnede Mylady sin Kjole, rev det Battistes Tørklæde tilside, som bedækkede Skulderen, og viste, rødmende af forstilt Harme og Undseelse, den unge Mand Vanærens uudslettelige Mærke paa den skjønneste Skulder.

— Det er jo en Lilie, jeg seer! — raabte Felton.

— Heri aabenbarer sig just Skurkens grusomme Betænksomhed. — Havde Man paatrykket mig Englands Brændemærke, havde Man maattet kunne bevise, for hvilken Domstol jeg havde udstaaet denne Straf; jeg havde kunnet udstede en almindelig Appel til alle Landets Domstole; men Frankrigs Brændemærke!.... det er noget Værre, — dette er isandhed en uudslettelig Skjændselsplet! —

Felton formaaede næsten ikke at fatte sig. Bleg, skjælvende, tynget til Jorden ved den frygtelige Fortælling, blændet af den næsten overnaturlige Skjønhed, hos denne Kvinde, der blottede sig for ham med en Blufærdighed, som han fandt Himmelsk, kastede han sig paa Knæ for hende, ligesom de første Kristne havde gjort for de hellige Martyrer, hvem Keiserens Gru-

somhed overgav til de vilde Dyrs Vold, for at de skulde yde Pøbelen et blodigt Skuespil. Brændemærket, Vanæren forsvandt; ene Skjønheden blev tilbage.

— Tilgivelse! — raabte han: — Ak, Tilgivelse! —

Mylady læste i hans Øine: Kjærlighed, Kjærlighed.

— Tilgivelse, hvorfor? — spurgte hun.

— For at jeg havde sammensvoret mig med Deres Bødler? —

Mylady rakte ham Haanden.

— Saa ung, saa smuk! — raabte Felton, idet han bedækkede Haanden med Kys.

Mylady tilkastede ham et af hine Blik, der af en Slave gjør en Konge.

Felton var Puritaner; han slap denne Kvindes Haand for at kysse hendes Fødder.

Han ikke længer elskede, men tilbad hende.

Da denne Krisis var overvunden, da Mylady atter syntes at være bleven Herre over sig selv, hvilket hun i Virkeligheden hele Tiden havde været, bad Felton:

— Og nu har jeg kun een Ting at bede Dem om, — om at faae Deres Plageaands Navn at vide! —

— Min Broder, behøver jeg endnu at nævne det; har Du ikke endnu gjættet Navnet? —

— Ham! — raabte Felton: — Ham — atter ham, og altid ham! — Hvorledes, Deres Bøddel? —

— Min Bøddel er den Samme, der ødelægger England, der forfølger de sande Troende, den Samme, der paa saa feig en Maade har ranet utallige

Qvinders Dyd, der, for at tilfredsstille et af hans fordreiede Hjertes Luner, er i Begreb med at udøse engelsk Blod i store Strømme, den Samme, der idag beskytter Protestanterne, og imorgen vil forraade Dem. —

— Buckingham! Altsaa er det dog Buckingham! — raabte Felton vild.

Mylady skjulte Ansigtet i sine Hænder, som om hun ikke kunde bære den Skam, der knyttede sig til dette Navn.

— Buckingham denne englelige Skabnings Bøddel! — raabte Felton: — Og Du har ikke udfordret ham, hellige Gud! Du har ladet ham leve i Ære, Høihed og Magt til Fordærvelse for os alle! —

— Gud opgiver Den, der opgiver sig selv. — bemærkede Mylady.

— Han vil altsaa drage den Tugtelse ned over sin Isse, som er bestemt for Vredens Kar! — vedblev hun med stigende Exaltation: — Han vil altsaa, at den menneskelige Hævn skal komme den guddommelige Retfærdighed i Forkjøbet! —

— Menneskene frygte ham, og — skaane ham. —

— O, hvad mig angaaer, jeg kjender ingen Frygt; jeg agter heller ikke at skaane ham! —

Myladys Sjæl badede sig i dæmonisk Vellyst.

— Men hvorledes finder Lord Winter, min Fader og Beskytter, sig indviklet i alt Dette? — spurgte Felton.

— Hør mig, Felton! — Jeg havde en Brudgom, en Mand, hvem jeg elskede, og som igjen elskede mig, — et Hjerte som Deres, Felton, en Mand

som Dem. Jeg henvendte mig til ham, og fortalte ham Alt; han kjendte mig, og tvivlede intet Øieblik. Han var en fornem Herre, i Et og Alt Buckinghams Ligemand. Han sagde Intet, han tog blot sin Kaarde, og begav sig ufortøvet til Buckinghams Palads. —

— Javist, — afbrød hende Felton: — jeg begriber det, endskjøndt Man mod slige Mennesker ei skulde bruge Kaarden, men Dolken. —

— Buckingham var reist bort Dagen iforveien, som Gesandt ved det spanske Hof, hvor han skulde anholde om Infantindens Haand for Karl den Første. Min Forlovede gik atter hjem. —

— „Hør," — sagde han til mig: — „Uslingen er reist bort; for Øieblikket er han altsaa undsluppen min Hævn. Lad os imidlertid knytte vor Forbindelse, som Bestemmelsen var; Lord Winter skal vel vide at forsvare sin egen og Gemalindes Ære!" —

— Lord Winter! — raabte Felton.

— Ja, — sagde Mylady: — Lord Winter. Nu begriber De Alt, ikke sandt? Buckingham var omtrent et Aar fraværende; otte Dage før hans Gjenkomst døde Lord Winter pludselig, efterladende mig som sin eneste Arving. Hvorfra kom Slaget? Gud, der veed Alt, veed ogsaa Dette; jeg anklager Ingen. —

— O, hvilken Afgrund af Rædsler! — raabte Felton.

— Lord Winter var død uden at sige noget til sin Broder. Den frygtelige Hemmelighed forblev skjult for Alle, indtil den som et Tordenslag brød løs over den Skyldiges Hoved. Deres Beskytter havde med Misfornøielse seet sin Broders Ægteskab med en Pige

uden Formue; jeg følte, at jeg ikke kunde have nogen Støtte i en Mand, der var bleven skuffet i sine Forhaabninger om en betydelig Arvelod. Jeg reiste over til Frankrig, bestemt paa at ende mit Liv der. Men hele min Formue befinder sig i England; da Forbindelsen mellem Landene ved Krigserklæringen var bleven afbrudt, manglede jeg Alt, og var nødt til at vende tilbage. For sex Dage siden landede jeg i Portsmouth. —

— Nu? — spurgte Felton.

— Buckingham har uden Tvivl faaet min Ankomst at vide; han har talt med Lord Winter, der allerede forud var indtaget imod mig, og sagt ham, at hans Svigerinde var et vanæret, et brændemærket Fruentimmer. Min ædle og høittænkende Mands Stemme kunde ikke længer forsvare mig. —

— Lord Winter har troet Alt, hvad Man har fortalt ham, og det desto lettere, da hans Interesse maatte henvise ham til at troe det. Han lod mig gribe og føre herhid, hvor han satte mig under Deres Bevogtning. Resten veed De. Jovermorgen skal jeg forvises, deporteres; iovermorgen bliver jeg sat i Klasse med Menneskehedens Udskud! O! Komplottet er vel anlagt; Alt vil gaae efter Ønske! Men jeg kan ikke overleve min Skjændsel! De indseer vel, Felton, at Døden er min eneste rimelige Lod; De vil sikkert ikke nægte mig Kniven! —

Ved disse Ord lod hun, som om hendes Kræfter vare ganske udtømte; hun faldt afmægtig og smægtende om i den unge Officeers Arme.

— Nei, nei, — sagde han: — Du skal leve;

Du skal leve reen og uplettet, leve for at triumphere over Dine Fjender! —

Mylady stødte ham svagt tilbage med Haanden, medens hendes Blik drog ham nærmere til hende.

— O, Døden, Døden! — sagde hun med mat Stemme og mat sænkede Øielaag: — Døden fremfor Skjændselen! Felton, min Broder, min Ven, jeg besværger Dig! —

— Nei! — raabte Felton: — Du skal leve, og blive hævnet! —

— Felton, jeg forplanter min Ulykke til Alle, som omgive mig; Felton forlad mig, Felton, lad mig døe! —

— Nu, saa ville vi døe sammen! — raabte han.

Gjentagne Slag gjenlød paa Døren.

— Hør, — sagde hun: — Man har beluret os! Man kommer; vi ere fortabte! —

— Nei, — svarede Felton: — det er blot Skildvagten, der underretter mig om, at en Ronde nærmer sig. —

— Saa løb til Døren og aaben selv! —

Felton adlød; denne Kvinde var allerede Herre over hele hans Villie, hele hans Sjæl.

Han befandt sig Ansigt til Ansigt med en Sergeant, som kommanderede en Nattepatrouille.

— Nu, hvad er der? — spurgte Lieutenanten.

— De havde bedet mig aabne Døren, naar jeg hørte raabe om Hjælp; — sagde Soldaten: — men De havde glemt at give mig Nøglen. Jeg hørte Dem raabe uden at forstaae Deres Ord; jeg vilde aabne Døren, og fandt den lukket, hvorfor jeg hidkaldte Sergeanten. —

— Og her er jeg. — sagde Sergeanten.

Felton stod ganske forvildet, ja næsten sandseløs uden at svare.

Mylady begreb, at Touren var til hende at optræde; hun løb hen til Bordet og greb Kniven, som Felton havde ladet ligge der.

— Og med hvilken Ret vil De hindre mig i at døe? — spurgte hun.

— Store Gud! — raabte Felton, da han saae Kniven glimte i hendes Haand.

I samme Øieblik gjenlød en ironisk Latter gjennem Korridoren.

Baronen var bleven hidlokket ved Larmen og stod ud paa Terskelen i Natdragt med Kaarden under Armen.

— Ah, ah! — raabte han: — Det er sidste Akt af Tragedien. De seer det, Felton, Dramaet har gjennemgaaet hele den Udvikling, som jeg antydede. Men vær De kun rolig; der vil intet Blod komme til at flyde. —

Mylady begreb, at hun var fortabt, dersom hun ikke gav Felton en umiddelbar og skrækkende Prøve paa sit Mod.

— De tager feil, Mylord, Blodet vil komme til at flyde; det komme over Dem, der have faaet det til at flyde! —

Felton udstødte et Skrig og styrtede imod hende. Det var for silde; Mylady havde stødt til.

Men Kniven havde heldigviis, vi burde sige behændigt, truffet Blanchetten, der paa den Tid ligesom et Kyrads forsvarede Kvindernes Bryst; den var

gledet af, havde opflænget Kjolen, og var paaskraa trængt ind mellem Ribbenene og Kjøddelene.

Imidlertid var Myladys Kjole dog bleven plettet med Blod.

Mylady var styrtet om, og syntes besvimet.

Felton rev Kniven fra hende.

— Seer De, Mylord, — yttrede han mørkt: — Fangen, De havde stillet under min Bevogtning, har dræbt sig. —

— Vær kun rolig, Felton! — svarede Lord Winter: — Hun er ikke død; onde Aander dø ikke saa let. Vær rolig; gaa og vent mig paa mit Værelse! —

— Men, Mylord...! —

— Gaa, jeg befaler det! —

Paa denne hans Overmands alvorlige Befaling adlød Felton; men Kniven gjemte han paa sit Bryst.

Lord Winter kaldte kun paa det Fruentimmer, der opvartede Mylady; da hun havde indfundet sig, anbefalede han hende den endnu stedse bevidstløse Fange, og fjernede sig.

Da Saaret imidlertid dog, uagtet han nærede den meest grundede Tvivl derom, kunde være dødeligt, sendte han strax en Mand bort tilhest for at hente en Læge.

LVIII.

Undvigelsen.

Som Lord Winter havde foreſtillet ſig, Myladys Saar var ikke farligt; hun aabnede atter Øinene, ſaaſnart hun befandt ſig ene med det Fruentimmer, Baronen havde ladet kalde for at hun ſkulde tage ſig af den Beſvimede.

Imidlertid maatte hun dog lade, ſom om hun følte Smerte og Afmægtighed; ſligt var kun en ſmal Sag for en Skueſpillerinde ſom Mylady. Det ſtakkels Fruentimmer blev ſaa aldeles ſkuffet af Fangen, at hun uagtet Dennes Indvendinger foreſatte ſig at vaage hos hende hele Natten.

Men den fremmede Kones Nærværelſe hindrede ikke Mylady i at tænke.

Hun kunde ikke længer tvivle. Felton var overbeviiſt; han tilhørte hende ganſke. Havde endog en Engel aabenbaret ſig for den unge Mand med en Anklage mod Mylady, vilde han ſikkerlig i den Sjælsforfatning, hvori han nu befandt ſig, have antaget Englen for en Helvedes Geſandt.

Mylady ſmilede ved denne Tanke; thi Felton var for Fremtiden hendes eneſte Haab, hendes eneſte Middel til Frelſe.

Men Lord Winter kunde have fattet Miſtanke; Felton var maaſkee ſelv en Gjenſtand for hans miſtænkelige Aarvaagenhed.

Henimod Kl. Fire om Morgenen kom Lægen; men Saaret havde i Mellemtiden allerede lukket ſig.

Lægen kunde altsaa hverken have nogen Mening om dets Retning eller Dybde; han dømte alene af Patientens Puls, at det ikke var farligt.

Om Morgenen sendte Mylady Vaagekonen bort, under Paaskud af, at hun ikke havde sovet om Natten, og trængte til Hvile.

Hun havde det Haab, at Felton skulde komme ved Frokosttid; men Felton kom ikke.

Havde hendes Frygt med Hensyn til Felton viist sig grundet? Skulde hun gaae glip af Felton netop i det afgjørende Øieblik? Hun havde kun en eneste Dag tilbage; Lord Winter havde meddeelt hende, at hendes Indskibning vilde finde Sted den 23de og den 22de var allerede brudt frem.

Ikke destomindre ventede hun taalmodig til Middagstid. Endskjøndt hun ikke havde spiist om Morgenen, blev Middagsmaden dog bragt til sædvanlig Tid; men med Rædsel opdagede Mylady, at de Soldaters Uniform, der havde Vagt hos hende, imidlertid var bleven forandret.

Da dristede hun sig til at spørge om, Hvad der var bleven af Felton.

Man svarede hende, at Felton for en Time siden var stegen tilhest og reden bort.

Hun spurgte endvidere om Baronen endnu befandt sig paa Slottet. Soldaten svarede Ja, og tilføiede, at han havde Befaling til at melde det for Lorden, hvis Mylady ønskede at tale med ham.

Mylady svarede, at hun for Øieblikket følte sig altfor svag dertil, og at hendes eneste Ønske bestod i at være ene.

Soldaten dækkede Bord, og gik.

Man havde fjernet Felton; Marinesoldaterne vare blevne afløste. Man nærede altsaa Mistanke.

Dette Slag var skrækkeligt for Fangen!

Da hun var ene, reiste hun sig. Sengen, hvori hun holdt sig af Klogskab, for at Man skulde anse hendes Saar for betydeligt, brændte under hende som et glødende Kulbækken. Hun kastede et Blik paa Døren. Baronen havde ladet slaae et Bræt fast over Lemmen; han frygtede uden Tvivl for, at hun ved Hjælp af denne Aabning, formedelst en eller anden djævelsk Kunst, skulde faae Held med at forføre sine Bevogtere.

Mylady smilede af Glæde. Hun kunde altsaa, uden at blive iagttaget hengive sig til en fri Yttring af sin Glæde og Smerte. Hun gjennemløb Værelset som en ung Bacchantinde eller som en Tigerinde i sit Jernbuur. Visselig, dersom hun endnu havde havt Kniven i Eie, vilde hun have tænkt ikke paa at dræbe sig selv, men Baronen.

Kl. Sex traadte Lord Winter ind, bevæbnet indtil Tænderne. Denne Herre, i hvem Mylady hidtil kun havde seet den elegante og fine Mand, var bleven en fortræffelig Slutter, han syntes at kunne forudsee Alt, gjætte Alt, ja forebygge Alt.

Et eneste Blik paa Mylady underrettede ham om, Hvad der foregik i hendes Sjæl.

— Vel, — sagde han: — De dræber mig i det Mindste ikke idag; thi De er uden Vaaben, og jeg er paa min Post. De havde begyndt at fordærve min stakkels Felton; han leed allerede under Deres infernalske Indflydelse. Men jeg har ifinde at frelse ham; han skal ikke faae Dem at see oftere. Alt er

forbi! Saml Deres Sager; imorgen skal De reise. Jeg havde bestemt Indskibningen til den 24de; men det er senere faldet mig ind, at desto snarere Sagen blev afgjort, desto sikkrere var det. Imorgen Middag faaer jeg Ordren til Deres Deportation, undertegnet af Buckingham. Dersom De siger et eneste Ord til Nogensomhelst, før De kommer ombord, skal Sergeanten jage Dem en Kugle gjennem Hovedet; han har Ordre dertil. Dersom De ombord taler et eneste Ord til Nogensomhelst førend Kapitainen tillader Dem det, lader han Dem kaste i Vandet; saadan er Aftalen. Vi sees igjen. Idag har jeg ikke Mere at sige Dem. Imorgen kommer jeg igjen for at tage Afsked med Dem. —

Efter disse Ord gik Baronen.

Mylady havde hørt paa denne lange truende Tirade med et foragteligt Smil paa Læberne, men med Raseri i Hjertet.

Man dækkede Aftensbordet. Mylady følte, at hun trængte til Kræfter; hun vidste ikke, Hvad der maaskee vilde gaae for sig denne Nat, der saa truende nærmede sig. Mørke Skyer droge hen over Himlen, og fjærne Lyn forkyndte et Uveir.

Uveiret brød løs henimod Kl. ti om Aftenen; Mylady følte en vis Trøst ved at see Naturen i samme Oprør, som hun selv. Tordenen rullede hen under Himmelhvælvingen ligesom Vreden i hendes Sjæl; det forekom hende, som om Stormen, der foer frem, rasede mod hendes Pande ligesom mod Træerne, hvis Grene den bøiede og hvis Løv den rev af. Hun hylede som Orkanen, og hendes Stemme

fortabte sig i Naturens mægtige Toner, der ligesom hun syntes at sukke og fortvivle.

Fra Tid til anden betragtede hun en Ring, som hun havde paa Fingeren. Dens Plade indeholdt en fiin Gift; denne skulde være hendes sidste Tilflugt.

Pludselig hørte hun det banke paa en Rude; ved et Lynglimt saae hun en Mands Ansigt vise sig paa Glasset.

Hun løb til Vinduet og aabnede det.

— Felton! — raabte hun: — Jeg er frelst! —

— Ja, — svarede Felton: — men stille, stille! Jeg behøver Tid til at sauge Vinduesstængerne over; sørg blot for, at Man ikke iagttager os gjennem Lemmen! —

— O, det er et Bevis for at Herren er med os, Felton! — sagde Mylady: — De have tillukket Lemmen med et Brædt. —

— Det er godt! — Gud har berøvet Dem Forstanden. — yttrede Felton.

— Men Hvad skal jeg da gjøre? — spurgte Mylady.

— Intet, slet Intet! luk blot atter Vinduet! læg Dem, eller udstræk Dem i det Mindste anske paaklædt paa Deres Seng. Naar jeg er færdig, skal jeg banke paa Ruden. Men er De istand til at følge mig? —

— Ja, javist! —

— Men Deres Saar? —

— Det smerter mig rigtignok, men hindrer mig ikke i at gaae. —

— Saa hold Dem færdig paa første Signal! —

Mylady lukkede igjen Vinduet, slukkede Lampen,

og gik, som Felton havde anbefalet hende, hen at lægge sig paa Sengen. Midt i Uveirets klagende Hyl hørte hun Filens skjærende Lyd mod Stængerne; ved hvert Lyn opdagede hun Feltons Skygge bag Ruderne.

Hun tilbragte een Time i aandeløs Taushed, med tungt arbeidende Bryst, med den kolde Sved paa Panden, og Hjertet sammensnøret i frygtelig Angst ved hver Bevægelse, der hørtes ude fra Korridoren.

Der gives Timer, der vare et heelt Aar.

Efter en Times Forløb bankede Felton atter.

Mylady sprang op fra Sengen og aabnede Vinduet; to Stænger vare filede igjennem, og gav Plads for et Menneske at krybe igjennem.

— Er De færdig? — spurgte Felton.

— Ja; skal jeg tage Noget med mig? —

— Guld, dersom De eier noget! —

— Lykkeligviis har Man ladet mig i Besiddelse af det jeg havde. —

— Desto bedre; jeg har brugt alt mit til at leie en Baad. —

— Tag Pengene! — sagde Mylady, idet hun lagde en Pung med Guld i hans Haand.

Felton tog den og lod den falde ned ved Foden af Muren.

— Kom nu! —

— Her er jeg. —

Mylady steg op i en Lænestol, og stak den øverste Deel af sit Legeme gjennem Vinduet; hun saae, at den unge Officeer hang over Afgrunden ved en Tougstige.

For første Gang kaldte en let Gysen hende i Erindring, at hun var Kvinde.

Dybet skræmmede hende.

— Det tænkte jeg nok! — yttrede Felton.

— Det har Intet at betyde, slet intet; — sagde Mylady hastig: — jeg vil stige ned med lukkede Øine. —

— Har De Tillid til mig? — spurgte Felton.

— Kan De spørge? —

— Kom med begge Deres Hænder! Læg dem overkors! Saaledes er det vel! —

Felton bandt hendes Hænder med sit Lommetørklæde; udenom Tørklædet snørede han et Reeb.

— Men Hvad gjør De? — spurgte Mylady forbauset.

— Læg Deres Arme om min Hals, og frygt Intet! —

— Men jeg bringer Dem ud af Ligevægt, og vi styrte Begge ned og knuses! —

— Vær De kun rolig; jeg er Sømand! —

Der var intet Sekund at miste. Mylady lagde sine Arme om Feltons Hals og lod sig glide ud gjennem Vinduet.

Felton gav sig langsomt til at stige ned; uagtet den dobbelte Vægt af to Mennesker, bragte Orkanens Magt dog Stigen til at slynge.

Pludselig standsede Felton.

— Hvad er der? — spurgte Mylady!

— Stille! Jeg hører Skridt! —

— Vi ere opdagede. —

— Der opstod en Taushed af et Minut. —

— Nei, — sagde endelig Felton: — det er Intet. —

— Hvad er det da for en Larm? —
— Det er Patrouillen, der gjør sin Runde. —
— Hvilken Vei tager den? —
— Juſt lige hen under os. —
— Den vil opdage os. —
— Nei, derſom det ikke lyner. —
— Den vil ſtøde paa Stigen dernede. —
— Lykkeligviis er den ſex Fod for kort. —
— Der er den! Min Gud! —
— Stille! —

Begge bleve hængende ubevægelige og aandeløſe i en Høide af tyve Fod fra Jorden; Soldaterne gik forbi nedenunder med Spøg og Latter.

Det var et ſkrækkeligt Øieblik for Flygtningerne!

Patrouillen gik forbi; Man hørte, hvorledes den fjernede ſig mere og mere.

— Nu ere vi frelſte! — udbrød Felton.

Mylady udſtødte et Suk og beſvimede.

Felton blev ved at ſtige ned. Da han havde naaet Stigens Ende og ikke længer fandt Noget at træde paa, hængte han ſig faſt ved Hænderne, tilſidſt, da han havde naaet det nederſte Trin, lod han ſig ſynke i udſtrakte Arme, og naaede ſaaledes Jorden. Han bukkede ſig, optog Pengepoſen, og tog den mellem Tænderne.

Derpaa tog han Mylady i ſine Arme og fjernede ſig tilſomt med hende ad den Vei, der var modſat Patrouillens. Snart forlod han den ſmalle Vei, ſteg ned tvers over Klipperne, og naaede Strandbredden. Han gav et Stød i en Pibe.

Der ſvaredes med et lignende Signal; fem Mi-

nuter senere lagde en Baad til, bemandet med fire Roerkarle.

Baaden lagde sig Strandbredden saa nær, som muligt. Felton gik ud i Vandet indtil Beltestedet, da han ikke vilde betroe sin kostbare Byrde i fremmede Hænder.

Lykkeligviis begyndte Veiret at tage af. Men Havet var endnu i stærkt Oprør; den lille Baad slyngedes op og ned som en Nøddeskal.

— Ud til Sluppen! — befalede Felton: — Træk paa Aarerne! —

De fire Matroser halede ud; men Bølgegangen var altfor svær til at Farten kunde blive betydelig.

Imidlertid fjernede Man sig dog fra Slottet og det var det Vigtigste. Natten var meget mørk, og det var allerede næsten umuligt at adskille Baaden fra Havet.

Et sort Punkt vuggede sig ude paa Havet. Det var Sluppen.

Medens Baaden det Bedste den kunde fjernede sig fra Strandbredden, løste Felton Tørklædet og Strikken om Myladys Hænder.

Da hendes Hænder vare fri, stænkede han hende i Ansigtet med Søvand.

Mylady udstødte et Suk og aabnede Øinene.

— Hvor er jeg? — spurgte hun.

— De er frelst. — svarede den unge Officeer.

— O, frelst, frelst! — raabte hun: — Jeg seer Hav og Himmel! Denne Luft, som jeg indaander, er Frihedens! O, Tak, Felton, Tak! —

Den unge Mand trykkede hende mod sit Bryst.

— Men Hvad er der gjort ved mine Hænder?

— spurgte Mylady: — det er mig ligesom om Man havde knuet Dem i en Skruestik. —

I Virkeligheden, da Mylady opløftede Armene, viste det sig, at Hænderne vare ganske blodige.

— Ak! — sukkede Felton, idet han betragtede de smukke Hænder og rystede paa Hovedet.

— O, det er Intet, slet intet! — raabte Mylady: — Nu husker jeg det. —

Mylady lod Øinene løbe rundt omkring sig.

— Her er den. — sagde Felton, idet han stødte til Pengeposen.

Man nærmede sig Sluppen. Den vagthavende Sømand raabte Baaden an; Denne gav Svar.

— Hvad er det for et Skib? — spurgte Mylady.

— Det er det jeg har fragtet til Dem. —

— Hvor bringer det mig hen? —

— Hvorhen De ønsker, naar De blot vil sætte mig af ved Portsmouth. —

— Hvad har De at gjøre i Portsmouth? —

— Udrette et Ærinde for Lord Winter. — svarede Felton med et mørkt Smiil.

— Hvilket Ærinde? — spurgte Mylady.

— Det begriber De ikke. — svarede Felton.

— Jeg beder Dem, tal tydeligere! —

— Da han havde fattet Mistanke til mig, foretrak han selv at bevogte Dem, og sendte mig til Portsmouth for at faae Ordren til Deres Deportation underskreven af Buckingham. —

— Men hvorledes faldt det ham ind at betroe Dem denne Ordre, hvis han virkelig havde Dem mistænkt? —

— Jeg blev ikke anseet for værdig til at faae at

vide, Hvad jeg overbragte Hertugen; af ham havde jeg Intet faaet at vide, af Dem derimod Alt. —

— Rigtig. Og De gaaer til Portsmouth? —

— Jeg har ingen Tid at spilde; imorgen er det den 23de, og imorgen seiler Buckingham bort med Flaaden. —

— Han reiser imorgen? Hvorhen? —

— Til La-Rochelle.

— Men han maa ikke reise! — raabte Mylady, glemmende hele sin Aandsnærværelse.

— Vær De kun rolig! — svarede Felton: — han skal ikke komme til at reise imorgen. —

Mylady skjælvede af Glæde. Hun var kommen til at læse i den unge Mands inderste Sjæl; Buckinghams Død stod skreven der med tydelige Bogstaver.

— Felton, — sagde hun: — De er stor som Judas Makkabæus! dersom De dør, vil jeg døe med Dem; det er Alt, hvad jeg kan sige Dem. —

— Stille! — bad Felton: — vi ere ved Skibet. —

Man havde i Virkeligheden ogsaa naaet Sluppen.

Felton steg først op ad Rebstigen, og rakte derpaa Mylady Haanden, imedens Matroserne holdt hende opreist; Havet var endnu meget bevæget.

Et Øieblik efter stode de Begge paa Dækket.

— Kapitain, — sagde Felton: — her er denne Dame, som jeg har talt med Dem om, og som De i god Behold skal føre over til Frankrig. —

— For 1000 Pistoler: — bemærkede Kapitainen.

— Hvoraf jeg allerede har givet Dem 500. —

— Rigtig. — indrømmede Kapitainen.

— Og her har De de andre 500! — sagde

Mylady, idet hun strakte Haanden ud efter Pengeposen.

— Nei, — indvendte Kapitainen: — jeg har ene og alene med denne unge Mand at gjøre; det er ham jeg har givet mit Løfte. De 500 andre Pistoler forfalde ikke førend jeg landsætter Dem i Boulogne. —

— Have vi Haab om at naae did? —

— I god Behold; — sagde Kapitainen: — saasandt som jeg hedder Jack Buttler. —

— Godt; — bemærkede Mylady: — dersom De holder Deres Ord, faaer De ikke 500, men 1000 Pistoler endnu. —

— Hurra for Dem, min kjære Dame! — raabte Kapitainen.

— Gid Skjæbnen ofte maatte sende mig saadanne Kunder som Dem. —

— Imidlertid — sagde Felton: — maa De føre os ind i den lille Bugt ved Chicheſter, før Man naaer Portsmouth; De erindrer vel, at De har lovet at bringe os derhen? —

Kapitainen svarede med at uddele de nødvendige Ordrer; Kl. Syv om Morgenen kastede det lille Skib Anker i den betegnede Bugt.

Medens denne Fart varede, havde Felton fortalt Mylady Alt, — hvorledes han, istedet for at reise til London, havde leiet det lille Skib, hvorledes han da var vendt tilbage til Slottet, hvorledes han havde besteget Muren, ved i Stenenes Fuger, eftersom han hævede sig op, at skrue Jernkroge ind, der kunde tjene til Fæste for Fødderne, hvorledes han endelig, da han havde naaet Vinduet, havde

fastgjort Reebstigen; — Mylady kjendte selv det Øvrige.

Mylady paa sin Side søgte at sætte Mod i Felton; men ved de første Ord, som udgik af hendes Mund, saae hun, at den unge Fanatiker snarere behøvede advarende end opmuntrende Raad.

Man kom overens om, at Mylady skulde vente paa Felton til Kl. Ti; dersom han inden denne Tid ikke var kommen tilbage, skulde hun reise ene.

Men i den Forudsætning, at han dog var paa fri Fod, blev der aftalt, at han skulde træffe hende i Frankrig, i Karmeliterindernes Kloster i Bethune.

LIX.

Hvad der gik for sig i Portsmouth, den 23de August 1628.

Felton tog Afsked fra Mylady som en Broder, der er i Begreb med at gjøre sig en Spadseretour, tager Afsked fra sin Søster ved at kysse hendes Haand.

Hele hans Person syntes at hvile i en overordentlig Ro; kun brændte der i hans Øine et usædvanligt Lys, liig en feberagtig Glands. Hans Pande var endnu klarere og glattere end sædvanligt; hans Tænder vare fast sammenknugede, og Ordene udtaltes i en kort afbrudt Tone, der betegnede, at noget Uhyggeligt bevægede sig inden i ham.

Saalænge som han forblev i Baaden, der førte ham mod Land, stod han med Ansigtet vendt imod Mylady, der fra Skibsdækket fulgte ham med Øinene. Begge vare de trygge nok med Hensyn til en mulig Forfølgelse. Man betraadte aldrig Myladys Værelse før Kl. Ni om Morgenen, og Man behøvede tre Timer for at komme til London.

Felton steg iland, klattrede op ad den lille Skrænt, som hang ud over Strandbredden, hilste herfra Mylady endnu engang, og forsvandt paa Veien til Byen.

Da han havde gaaet hundrede Skridt, kunde han, eftersom Veien gik nedad, ikke see Andet af Skibet end Masten. Han ilede hastig frem i Retningen af Portsmouth, som han i en halv Miils Afstand saae ligge udstrakt for sig i Morgentaagen, hvorigjennem Husene og Taarnene kun utydelig ragede frem.

Hiinsides Portsmouth var Havet bedækket af Skibe, hvis Master, liig en Skov af Poppeltræer, som Vinteren har berøvet deres Løv, svaiede hid og did under Vindens Paavirkning.

Felton gjennemgik under sin raske Marsch i Tankerne alle de falske eller sande Klager, som ti Aars asketiske Betragtninger og et langt Ophold imellem Puritanerne havde indgivet ham mod Jakob den Sjettes og Karl den Førstes Yndling.

Naar han sammenlignede denne Ministers offentlige Forbrydelser, aabenbare Skjændigheder, saa at sige, europæiske Forbrydelser, med de private og skjulte Nedrigheder, som Mylady havde belæsset ham med, fandt han, at af de tvende Personligheder,

som Buckingham indsluttede, den var den brødefuldeste, som Publikum Intet kjendte til.

Hastigheden i hans Løb ophidsede hans Blod endnu mere. Tanken om, at han efterlod den Kvinde, hvilken han elskede, eller rettere, tilbad som en Helgeninde, udsat for en frygtelig Hævn, de foregaaende Timers Spænding, den nuværende Anstrængelse, Alt bidrog til at ophidse hans Sjæl til en næsten unaturlig Grad.

Han kom til Portsmouth henimod Kl. Otte. Hele Befolkningen var paa Benene. Trommen gik gjennem Gaderne og lød fra Havnen; Tropperne havde sat sig i Bevægelse til Indskibning.

Felton naaede Admiralitetspaladset bedækket med Støv og dryppende af Sved. Hans sædvanligviis blege Ansigt var purpurfarvet af Varme og Lidenskab. Skildvagten vilde vise ham tilbage, men Felton lod den kommanderende Officeer hidkalde, og trak det Brev frem, som han var Overbringer af.

— Ilbud fra Lord Winter. — sagde han.

Ved Navnet Lord Winter, der var bekjendt som en af Hs. Herligheds fortroligste Venner, gav Officeren Ordre til at Felton skulde passere saa meget mere, som han bar Søofficeers Uniform.

Felton styrtede ind i Paladset.

I samme Øieblik som han traadte ind i Forsalen, kom der ogsaa en anden Mand ind, bedækket med Sand og ganske aandeløs. Ved Porten havde han ladet en Posthest staae; strax efter var den sunken i Knæ.

Begge henvendte sig samtidig til Patrick, Hertugens fortrolige Kammertjener. Felton nævnede Lord

Winter. Den Ubekjendte vilde ikke nævne Nogen, og paastod, at han alene kunde aabenbare sig for Hertugen.

Patrick, som vidste, at Lord Winter stod i Tjenesteforhold og i Venskabsforbindelse med Hertugen, gav den Fortrinet, som kom i Lordens Navn; den Anden blev nødt til at vente, og det var let at see, i hvor høi Grad han forbandede dette Ophold.

Kammertjeneren lod Felton skride over en stor Sal, i hvilken de Deputerede fra La-Rochelle ventede, anførte af Prindsen af Soubise, og viste ham ind i et Kabinet, hvor Buckingham, efter at have benyttet Badet, fuldførte sit Toilette, hvorpaa han denne Dag som altid anvendte den største Omhyggelighed.

— Lieutenant Felton, — meldte Patrick: — fra Lord Winter. —

— Fra Lord Winter? — gjentog Buckingham: — lad ham træde ind! —

Felton traadte ind. I samme Øieblik kastede Buckingham paa en Kanopee en kostbar, med Guld broderet Slobrok, for at trække i en Morgenfrakke af blaat Fløil, ganske overstaaet med Perler.

— Hvorfor kommer Baronen ikke selv? — spurgte Buckingham: — Jeg ventede ham denne Morgen. —

— Han har befalet mig at sige Deres Naade, — svarede Felton: — at han meget beklagede ikke at kunne have den Ære, eftersom han var forhindret ved den Omstændighed, at han selv maatte holde Vagt paa Slottet. —

— Javist, ja, — sagde Buckingham: — jeg veed det; han har en Fange at passe paa. —

— Just angaaende denne Fange ønskede jeg at tale med Deres Naade. —

— Nu, saa tal! —

— Hvad jeg har at sige, maa alene høres af Dem, Mylord. —

— Lad os ene, Patrick; — befalede Buckingham: — men gaa ikke længer bort, end at Du kan høre, naar jeg ringer. Jeg skal snart kalde paa Dig. —

Patrick gik ud.

— Vi ere ene, min Herre. Tal! —

— Mylord, — sagde Felton: — Lord Winter har nylig skrevet til Dem for at bede Dem undertegne en Deportationsordre, vedkommende et ungt Fruentimmer ved Navn Charlotte Backson. —

— Ja, min Herre, og jeg bad ham enten selv at overbringe eller at tilsende mig denne Ordre, som jeg er villig til at underskrive. —

— Her er den, Mylord! —

— Giv hid! —

Han tog Ordren af Hænderne paa Felton, og kastede et flygtigt Blik deri; da han saae, at det var den rigtige, lagde han den paa Bordet, og greb en Pen for at underskrive.

— Om Forladelse, Mylord, — sagde Felton, idet han standsede Hertugen: — De veed, at Charlotte Backson ikke er Fangens virkelige Navn? —

— Ja, min Herre, jeg veed det. — svarede Hertugen, idet han dyppede sin Pen.

— Deres Naade kjender altsaa hendes virkelige Navn? — spurgte Felton videre i kort Tone.

— Jeg kjender det. —

Hertugen satte Pennen til Papiret. Felton blev bleg.

— Og De vil, uagtet De kjender hendes virkelige Navn, dog ligefuldt underskrive? —

— Uden Betænkning; heller to Gange end een. —

— Jeg kan ikke troe, — vedblev Felton med en Stemme, som stedse blev mere kort og afbrudt: — at Mylord veed Fangens Navn, Lady Winter. —

— Jeg veed det ret vel, men undres over, at De veed det. —

— Og Deres Naade kan underskrive denne Ordre uden Nag? —

Buckingham betragtede Felton med Høihed.

— Hvorledes, min Herre, — sagde han: — veed De, at De der gjør mig nogle forunderlige Spørgsmaal, og at jeg neppe lader mig det gefalde at besvare dem? —

— Besvar dem, Deres Naade! Tilfældet er maaskee vigtigere end De troer. —

Buckingham fik den Tanke, at den unge Mand, da han var sendt af Lord Winter, talede i Dennes Navn, og formildedes.

— Ja, uden Nag; — svarede han: — Baronen veed ligesaa godt som jeg, at Mylady Winter er en stor Forbryderske, og at det næsten er en Naade at indskrænke hendes Straf til Deportation. —

Hertugen satte Pennen til Papiret.

— De skal ikke underskrive denne Ordre, Mylord! — sagde Felton, idet han gjorde et Skridt hen imod Hertugen.

— Skal jeg ikke underskrive den? — gjentog Buckingham: — Og hvorfor ikke? —

— Fordi De vil gaae i Dem selv, og vise Mylady Retfærdighed! —

— Man vilde vise hende Retfærdighed ved at sende hende til Tyburn; hun er et æreløst Fruentimmer. —

— Monseigneur, Mylady er en Engel; De veed det selv ret vel. Jeg beder Dem om at frigive hende. —

— Er De rasende, at De tør tale saaledes til mig? —

— Undskyld, Mylord, jeg taler som jeg kan; Mylord, tænk paa, Hvad De gjør, og frygt for at overskride den yderste Grændse! —

— Hvad behager?... Gud forbande mig, troer jeg ikke, at han truer mig! —

— Nei, Mylord, jeg beder endnu, og siger: En eneste Vanddraabe faaer det fulde Kar til at flyde over: en eneste ringe Forseelse nedkalder Hævnen over det skyldige, hidtil skaante Hoved. —

— Hr. Felton, — befalede Buckingham: — De forlader mig strax, og begiver Dem i Arrest! —

— Og De, Mylord, De maa høre mig tilende. De har forført dette unge Fruentimmer, De har krænket, besmittet hende. Gjør Deres Brøde, saavidt muligt, god igjen; lad hende reise uhindret bort, og jeg skal ikke forlange Mere af Dem! —

— De forlanger ikke? — gjentog Buckingham med Forbauselse, idet han stærkt betonede disse tre Ord hvert for sig: — De forlanger ikke? —

— Mylord, — vedblev Felton, ophidsende sig selv, efter som han talte: — Mylord, tag Dem iagt! Hele England er træt af Deres Uretfærdigheder. Mylord,

De har misbrugt den kongelige Magt, som De, saa at sige, har usurperet. Mylord, De er en Vederstyggelighed for Gud og Mennesker. Gud skal senere straffe Dem; jeg straffer Dem nu! —

— Ah! det er dog for galt! — raabte Buckingham, idet han gjorde et Skridt hen imod Døren.

Felton traadte ham iveien.

— Jeg beder Dem ydmygt derom; underskriv Myladys Frigivelsesordre. Erindre Dem, at det er en Kvinde, som De har vanæret! —

— Afveien, min Herre, eller jeg kalder, og lader Dem bringe ud ved mine Folk! —

— De kalder ikke! — sagde Felton, idet han kastede sig mellem Hertugen og Klokken, som fandtes paa en med Sølv indlagt Gueridon: — Tag Dem iagt, Mylord; De befinder Dem imellem Guds Hænder! —

— Imellem Satans Hænder! — raabte Buckingham, idet han hævede sin Stemme for at hidkalde Folk, dog uden at kalde umiddelbart.

— Underskriv, Mylord, underskriv Lady Winters Frigivelse! — raabte Felton, idet han skjød et Papir hen for Hertugen.

— Af Tvang? — Spøger De? — Holla, Patrick! —

— Skriv under Mylord! —

— Aldrig! —

— Aldrig? —

— Til Hjælp! — raabte Hertugen, og sprang i samme Øieblik efter sin Kaarde.

Men Felton gav ham ikke Tid til at drage den; under sin Overkjole holdt han en blottet Kniv, den

samme, hvormed Mylady havde saaret sig. Med et Spring havde han kastet sig over Hertugen.

I samme Øieblik traadte Patrick ind i Salen og raabte:

— Mylord, et Brev fra Frankrig. —

— Fra Frankrig! — raabte Buckingham, idet han glemte Alt omkring sig for den Tanke fra hvem Brevet muligviis kunde komme.

Felton benyttede sig af Øieblikket, og borede ham sin Kniv ind i Siden lige til Skaftet.

— Ah, Forræder! — raabte Buckingham: — Du har dræbt mig! —

— Mord! — skreg Patrick.

Felton kastede Øinene omkring sig for at see Leilighed til at undfly; da han fandt Døren aaben, styrtede han ind i det næste Værelse, det nemlig, hvor Gesandterne fra La-Rochelle ventede, ilede igjennem det, og søgte at vinde Trappen. Men paa Trappens øverste Trin mødte han Lord Winter, som, da han saae ham bleg, forvirret, blodplettet paa Hænderne og i Ansigtet, kastede sig over ham og greb ham i Struben med det Udraab:

— Jeg tænkte det nok! Jeg havde en Anelse derom! — blot eet Minut for silde: — o, jeg Ulykkelige! —

Felton gjorde ingen Modstand. Lord Winter overgav ham til Vagten, der indtil nærmere Ordre førte ham ud paa en lille Terrasse, der vendte ud mod Havet. Lorden ilede imidlertid ind i Hertugens Cabinet.

Ved det Skrig, Hertugen udstødte, paa Patricks Nødraab styrtede den Mand, som Felton havde mødt i

Forværelset, ind i Værelset, hvor det blodige Drama var gaaet for sig.

Han fandt Hertugen hvilende paa en Sofa, pressende sin Haand krampagtig mod Saaret.

— Laporte, — sagde Hertugen med døende Stemme: — Laporte kommer De fra hende? —

— Ja, — svarede Anna af Østerrigs tro Tjener: — men forsilde maaskee. —

— Stille, Laporte, Man kunde høre Dem! — Patrick, lad Ingen komme ind! — O, jeg faaer ikke at vide, Hvad hun har at sige mig! — Min Gud, jeg dør! —

Og Hertugen besvimede.

Imidlertid havde Lord Winter, de Deputerede, Expeditionscheferne og Buckinghams Husbetjente med Vold banet sig Vei ind i Værelset; overalt gjenlød fortvivlede Skrig. Nyheden, som opfyldte Paladset med Suk og Klager, traadte snart ud over dets egne Grændser, og udbredte sig over Byen.

Et Kanonskud antydede, at der var foregaaet noget Nyt og Uventet.

Lord Winter afrev sig Haarene.

— Kun eet Minut forsilde! — raabte han: — Kun eet Minut! O, min Gud, min Gud, hvilken Ulykke! —

Kl. Syv om Morgenen havde Man bragt ham den Efterretning, at en Reebstige svingede sig frem og tilbage ned fra et af Slottets Vinduer. Han var strax løbet til Myladys Værelse, havde fundet Værelset tomt, Vinduet aabnet og Stængerne oversaugede; han havde gjenkaldt sig den mindelige Advarsel, som d'Artagnan havde ladet ham tilflyde ved sit Bud. Han havde skjæl-

vet for Hertugen, var løbet ind i Stalden, og havde, uden at give sig Tid til at sadle, kastet sig paa den første den bedste Hest, var reden paa Liv og Død, og var netop kommen tidsnok til at møde Felton paa Trappens øverste Trin.

Hertugen var dog ikke død endnu. Han kom til sig selv, og aabnede Øinene, Haabet vendte tilbage i Alles Hjerter.

— Mine Herrer, — bad han: — lad mig være ene med Patrick og Laporte... — Ah, det er Dem, Winter! De har imorges sendt mig et galt Menneske paa Halsen! De seer, i hvilken Tilstand han har sat mig. —

— O Mylord, — raabte Baronen: — o, Mylord; jeg vil aldrig kunne trøste mig! —

— Deri har De Uret, min gode Winter; — sagde Hertugen, rækkende ham Haanden: — jeg kjender intet Menneske, som fortjener at blive begrædt af Nogen et heelt Liv igjennem. Men lad os nu ene; jeg beder derom! —

Baronen fjernede sig under Hulken.

Der var nu ingen i Gemakket uden Patrick og Laporte. Man havde sendt Bud efter en Læge; men han havde ikke været til at finde.

— De vil ikke døe, nei, umuligt! — gjentog, knælende foran den Saarede, Anna af Østerrigs Sendebud.

— Hvad skriver hun mig til? — spurgte Buckingham mat, medens hans Blod randt, medens han med Magt betvang sine skrækkelige Smerter for at kunne tale om hende, han elskede: — Hvad skriver hun? Læs Brevet for mig! —

— O, Mylord! — sukkede Laporte.

— Nu, Laporte! Seer Du ikke, at jeg ingen Tid har at spilde? —

Laporte brød Brevets Segl, og holdt Papiret for Hertugens Øine; men Denne søgte forgjæves at skjelne Skrifttrækkene.

— Læs, — sagde han: — læs blot! Jeg selv kan ikke længer see! Læs blot; thi snart kan jeg maaskee heller ikke høre længer, og jeg vil da døe uden at faae at vide, Hvad hun skriver. —

Laporte gjorde ingen flere Vanskeligheder, og læste:

— Mylord! —

— Ved alt Det, jeg ved Dem og for Deres Skyld har lidt, siden jeg lærte Dem at kjende, besværger jeg Dem, dersom min Fred er Dem kjær, at afbryde de store Udrustninger, som De iværksætter mod Frankrig, og at lade en Krig falde, hvortil Religionen frembyder den synlige Grund, men hvis skjulte Grund Man begynder at søge i Deres Kjærlighed for mig. Denne Krig kan ikke alene baade for Frankrig og England medføre store Katastropher, men ogsaa berede Dem, Mylord, Farer og Ulykker, hvorfor jeg skjælver. —

— Vaag over Deres Liv, som er truet, og som skal vorde mig kjært fra det Øieblik af, at jeg i Dem ikke længer nødes til at see en Fjende. —

— Deres hengivne
Anna. —

Buckingham havde tilbagekaldt hele Resten af sit sundne Liv for at kunne høre dette Brev: men da Læsningen var endt, spurgte han, ligesom betagen af en bitter Skuffelse:

— Har Du da slet intet at sige mig mundtlig, Laporte? —

— Jo, jeg har, høie Herre. Dronningen bad mig om at erindre Dem om at vaage over Deres Liv, da hun havde faaet Nys om, at Man vilde myrde Dem. —

— Og det er Alt, er det Alt? — spurgte Buckingham utaalmodig.

— Hun lader Eder ved mig sige, at hun vil elske Eder evig! —

— O, — sagde Buckingham: — Gud være lovet! Min Død vil ikke for hende være en Fremmeds Hedengang! —

Laporte græd.

— Patrick, — sagde Buckingham: — bring mig Æsken med Diamantsdupperne! —

Patrick bragte den forlangte Gjenstand, i hvilken Laporte gjenkjendte Dronningens tidligere Eiendom.

— Nu den hvide Silkelommetaske, hvorpaa hendes Navn er broderet med Perler! —

Patrick adlød atter.

— Hør, Laporte, — sagde Buckingham: — her er de, de eneste Erindringer, jeg eier om hende, denne Æske og disse trende Breve. De skal overgive dem i Hds. Majestæts Hænder; som sidste Erindringsgave... (han greb omkring sig efter en eller anden kostbar Gjenstand)... maa de vedlægge... —

Han blev ved at søge; men hans i Døden formørkede Blik mødte ikke Andet end Kniven, som var falden Felton af Hænderne, Kniven med den blodplettede Klinge.

— De skal vedføie denne Kniv. — sagde Hertugen idet han trykkede Laportes Haand.

Han havde endnu Kraft til at lægge Taſken i Æſken, lagde Kniven derhos, idet han gav Laporte Tegn, at han ikke længer kunde tale. En ny Konvulsion greb ham nu; han havde ikke Kraft til at bekæmpe den, og — rullede fra Sofaen ud paa Gulvet.

Patrick udstødte et høit Skrig.

Buckingham forsøgte at smile endnu engang; men Døden forhindrede hans Idræt; at sige sin Længsels Gjenstand det sidste Kjærlighedslevvel.....

I dette Øieblik kom Hertugens Læge ganske bestyrtet; han havde allerede været ombord paa Admiralskibet, og der havde Man maattet søge ham.

Han nærmede sig Hertugen, tog hans Haand, holdt den et Øieblik imellem sine; og lod den derpaa falde igjen.

— Alt er forgjæves; han er død. —

— Død, død, — skreg Patrick.

Ved dette Skrig ilede alle Tilstedeværende atter ind i Salen; alt var lutter Larm og Forvirring.

Saasnart Lord Winter saae, at Hertugen havde udaandet, gik han ud til Felton, hvem Soldaterne bevogtede paa Slottets Terrasse.

— Elendige! — tilraabte han den unge Mand, som efter Buckinghams Død havde gjenfundet den Ro og Koldblodighed, som fra nu af ikke mere skulde forlade ham. — Elendige, Hvad har Du gjort? —

— Jeg har hævnet mig! —

— Dig! — raabte Baronen: — Siig heller, at Du har været det blinde Redskab i en snedig og fordær-

vet Kvindes Haand. Men jeg tilsværger Dig, denne Forbrydelse skal blive hendes sidste. —

— Jeg veed ikke Hvad De mener; — svarede Felton rolig: — jeg forstaaer slet ikke Hvad De siger, Mylord. Jeg har dræbt Hertugen af Buckingham, fordi han tvende Gange har nægtet Dem at udnævne mig til Kapitain, jeg har straffet hans Uretfærdighed mere eller mindre. —

Lord Winter stod forbauset og saae paa Soldaterne, der holdt Felton fast; han vidste ikke, hvad han skulde sige om slig Ufølsomhed.

Men dog gaves der Noget, der kastede en mørk Skygge over Feltons Pande; ved hvert Trin han hørte, troede han, at det var Mylady, der kom for at kaste sig i hans Arme, for at anklage sig selv tilligemed ham, for at gaae tilgrunde med ham.

Pludselig foer han sammen; hans Blik fæstede sig paa et Punkt ude paa Havet, der ganske overskuedes fra Terrassen, hvor han stod. Med en Sømands Øreneblik havde han, der, hvor et uøvet Øie ikke skulde have opdaget et Rangskib, opdaget Seglet paa den lille Slup, der styrede sin Kours mod Frankrigs Kyst.

Han blegnede; han greb med Haanden til Hjertet, der var bristefærdigt af overraskende Smerte, — og begreb hele den forræderske Sammenhæng.

— En sidste Naade! — bad han Baronen.

— Hvori bestaaer den? —

— Hvad er Klokken? —

Baronen trak sit Uhr frem.

— Kl. er Ni, mindre end ti Minuter. — svarede han.

Mylady havde fremskyndet sin Afreise halvanden Time; saasnart hun havde hørt Kanonskuddet, der antydede den skjæbnesvangre Begivenhed, havde hun ladet lette Anker.

Skibet skjød rask frem under en blaa Himmel i vidd Afstand fra Strandbredden.

— Det er Guds Villie. — sagde Felton indvortes med hele en Fanatikers Resignation; men dog formaaede han ikke at vende Øinene bort fra dette Fartøi, hvorpaa han udentvivl troede at skimte den hvide Skikkelse af hende, hvem han bragte sit Liv til Offer.

Lord Winter fulgte Retningen af hans Blik, iagttog hans indre Lidelser, og gjættede Alt.

— Først skal Du lide Straf, Du ene, hører Du? — sagde han til Felton, som lod sig slæbe bort, Øinene endnu rettede mod Havet: — Men jeg tilsværger Dig ved Mindet om min høitelskede Broder, at Din Medskyldige ikke heller skal undgaae den fortjente Straf! —

Felton lod Hovedet synke uden at svare et Ord.

Men Lord Winter steg hastig ned ad Trappen, og begav sig til Havnen.

LX.

I Frankrig.

Karl den Førstes nærmeste Frygt, da han erfarede Buckinghams Mord, var den, at Rochellenserne

skulde miste Modet ved at erfare denne skrækkelige Nyhed; han forsøgte, siger Richelieu i sine Memoirer, at skjule den for Dem saalænge som muligt, idet han lod alle Havnene i Kongeriget tilspærre, og sørgede for, at intet Skib forlod den engelske Kyst, førend den Armee, hvilken Buckingham havde sat paa Benene, var afgaaet til Frankrig. Da han nu ikke længer havde Buckingham, maatte han selv paatage sig Omsorgen for Indskibningen.

Denne Ordre overholdt han saa strængt, at han endogsaa tilbageholdt den danske Gesandt, der allerede havde taget Afsked, ligesaa Hollands befuldmægtigede Minister, der havde det Hverv at føre de Indiefarere til Vliessingen, som Karl den Første havde bekvemmet sig til at give de forenede Stater tilbage.

Men da det først faae Timer efter Begivenheden faldt ham ind at udstede denne Befaling, det vil sige, henimod Kl. To om Eftermiddagen, havde imidlertid allerede tvende Skibe forladt Havnen. Det ene bar, som vi have seet, Lady Winter, som, allerede anende Udfaldet, følte sig fuldt bestyrket i sin Anelse, da hun saae det sorte Flag heises paa Admiralskibet.

Hvorledes det andet Skib løb ud, og hvem det bar, komme vi til at fortælle senere.

I det forløbne Tidsrum var der imidlertid intet Nyt passeret for La-Rochelle. Der er blot det at sige, at Kongen, der stedse kjedede sig, og i Leiren endnu mere end andetsteds, besluttede incognito at overvære Ludvig den Helliges Fest i St. Germain, i hvilket Øiemed han udbad sig af Kardinalen en Bedækning af tyve Musketerer. Kardinalen, der undertiden fandt sin Fordeel ved Kongens Kjedsomhed, til-

stod sin kongelige Næstkommanderende med Fornøielse den Permission, han forlangte, og lod ham alene love, at være tilbage inden d. 12te Septbr.

Hr. Treville snørede sin Mantelsæk saasnart Kardinalen havde ladet ham vide Kongens Beslutning, og optog de fire Musketerer i den forlangte Eskorte, eftersom han, uden at vide Grunden dertil, kjendte Vennernes levende Længsel efter at komme tilbage til Paris.

De fire unge Mænd vidste Nyheden et Kvarteer senere end Hr. Treville; de vare nemlig de Første, hvem han meddelte den. Nu først vidste d'Artagnan tilfulde at vurdere den Naade, Hs. Eminents havde vist ham ved at lade ham optages blandt Musketererne. I andet Tilfælde havde han været nødt til at forblive i Leiren, medens hans tre Venner atter droge til Paris.

Man vil senere faae at see, at denne utaalmodige Længsel efter at vende tilbage til Paris havde sin Grund i den Fare, som Madame Bonacieux udsatte sig for ved i Klosteret Bethune at træffe sammen med Mylady, sin dødelige Fjende. Aramis havde skrevet umiddelbart til Maria Michon, Lærredshandlerske i Tours med de herlige Bekjendtskaber, for at hun hos Dronningen skulde udvirke Tilladelse til at Madame Bonacieux forlod Klosteret og enten begav sig til Lorrome eller Belgien. Svaret lod ikke længe vente paa sig; otte, ti Dage efter modtog Aramis følgende Brev:

— Min kjære Fætter! Herved meddeler jeg Dem min Søsters Tilladelse til at vor lille Myndling forlader Klosteret i Bethune, hvis Luft De troer at

være skadelig for hende. Min Søster giver denne Tilladelse med Fornøielse, eftersom hun holder meget af denne lille Pige, hvem hun forbeholder sig at blive nyttig i Fremtiden. —

— Jeg omfavner Dem,

Maria Michon. —

I dette Brev, var indsluttet en Tilladelse, affattet i følgende Udtryk:

— Priorinden over Klosteret i Bethune ville overgive i Deres Hænder, der overrækker hende denne Billet, den Novice, som var indtraadt i samme Kloster paa min Anbefaling og under min Beskyttelse! —

Louvre, den 10de August 1628.

— Anna. —

Man begriber let hvormeget det foregivne Slægtskab mellem Aramis og en Lærredshandlerske, som kaldte Dronningen sin Søster, maatte bidrage til at forhøie de unge Menneskers gode Lune; men Aramis bad sine Venner, efter at han tre, fire Gange var bleven rød lige indtil det Hvide i Øinene over Porthos's plumpe Drillerier, at de ikke længer maatte opholde sig ved denne Gjenstand, med det Tilføiende, at han, dersom der blev sagt blot et eneste Ord endnu, aldrig oftere vilde anvende sin Kousine som Mellemhandlerske mellem Dem og Dronningen.

Der var altsaa ikke oftere Tale om Maria Michon mellem Musketererne, som jo desuden havde opnaaet, hvad De vilde, Tilladelse til at hente Madame Bonacieux ud af Karmeliterindernes Kloster i Bethune. Rigtignok var denne Tilladelse dem ikke til synderlig Nytte, saalænge de laae i Leiren for La-Rochelle, det vil sige, i det modsatte Hjørne af Frankrig. D'Ar-

tagnan var virkelig ogsaa i Begreb med at gaae lige til Hr. de Treville, aabenhjertig tilstaae ham Vigtigheden af hans Afreise, og bede om Permission, da den omtalte Nyhed blev ham meddeelt, nemlig, at Kongen havde ifinde at reise til Paris med en Eskorte af tyve Mand, og at saavel han som hans tre Venner vare iblandt Tallet.

Glæden var stor. Man sendte Tjenerne forud med Bagagen, og afreiste selv den 16de om Morgenen.

Kardinalen ledsagede Kongen fra Surgère til Mauzes, der toge de Afsked med Hinanden under varme Hengivenhedsyttringer.

Kongen fremmede sin Reise saa meget som muligt, da han ønskede at komme til Paris inden den 23de; imidlertid skete der dog af og til længere Ophold, naar Hs. Majestæt, der stadigt kjedede sig, paa sin Vei havde en eller anden behagelig Sysselsættelse. Dette gjaldt især Falkejagten, som han havde faaet Smag for ved Madame de Chevreuses første Mand Luynes, og som endnu stedse var hans Yndlingspassion. Naar sligt et Ophold skete, var af 20 Musketerer de sexten meget lykkelige over den stedfindende Adspredelse; men de fire øvrige vare desto ærgerligere. Især for d'Artagnans Øre ringede det bestandig, hvilket Porthos forklarede saaledes:

— En meget høi Dame har lært mig, at Dette betyder, at Man er Gjenstand for Ens Omtale. —

Endelig, den 23de om Natten red Eskorten gjennem Paris's Gader. Kongen takkede Hr. de Treville, og tillod ham at uddele Permissioner paa fire Dage, dog med det Forbehold, at ingen af Musketererne under

Straf af at blive sat i Bastillen maatte vise sig paa noget offentligt Sted.

De fire første Permissioner bleve, som Man let kan tænke sig, udstedte til vore fire Venner; ja, endnu mere, Athos udvirkede af Hr. de Treville sex Dage istedet for fire, ikke at regne Tillægget af to Nætter. De forlode nemlig Byen den 24de, Kl. Fem om Aftenen, og havde Orlov indtil den 1ste, om Morgenen.

— Ei, min Gud, — sagde d'Artagnan, der, som Man veed, ikke let lod sig forurolige: — det forekommer mig, som om vi gjøre mange Omstændigheder med en ganske simpel Sag; I tvende Dage kan jeg, ved at sprænge to, tre Heste, — Hvad bekymrer det mig; jeg har Penge! — være paa Stedet, hvor jeg skal være, i Bethune; jeg giver Priorinden Dronningens Brev, og jeg modtager min kjære Skat, som jeg da fører, ikke til Lorrome, ikke heller til Belgien, men lige til Paris, hvor den vil være bedst skjult, især saalænge Kardinalen er i La-Rochelle. Naar vi først ere i Paris, kunne vi sikkerlig, deels gjennem hendes Søster, deels paa Grund af de Tjenester, vi personligt have vist hende, erholde af Dronningen hvad I ville. Bliv I kun her; øv ikke uden Nytte, Eders Kræfter. Jeg og Planchet, vi ere nok til at udføre en saa simpel Expedition! —

Hertil svarede Athos ganske rolig:

— Ogsaa vi have Penge; thi jeg har endnu ikke ganske drukket min Anpart i Diamanten op, ligesaa lidt som Porthos og Aramis endnu have spiist Deres op. Vi kunne altsaa ogsaa ligesaa godt sprænge fire, fem Heste som een. — Husk paa, — tilføiede han, i en saa huul Tone, at den gjennemiisnede den unge Mands

Indre: — husk paa d'Artagnan, at Bethune er en By, hvor Kardinalen har sat en Kvinde Stævne, som overalt, hvor hun fremtræder, drager Ulykker efter sig! Dersom De, d'Artagnan, kun havde med fire Mænd at bestille, vilde jeg lade Dem reise alene. Men De har at bestille med en Kvinde uden Lige; vi ville derfor reise alle Fire derhen, og jeg beder til Gud, at vi, med Understøttelse af vore fire Tjenere, maa være Kampen voxen. —

— De gjør mig bange, Athos! — raabte d'Artagnan: — Hvad frygter De da for? —

— For Alt. —

D'Artagnan kastede Blikket paa sine Ledsageres Ansigter, som alle i Lighed med Athos's bare Præget af en levende Uro. Man fortsatte Reisen i forceret Ridt uden at veksle et Ord mere.

Den 25de om Aftenen, da de havde naaet Arras, og d'Artagnan netop var steget af i Gjestgiverstedet — Den gyldne Harve — for at drikke et Glas Vin, reed en Mand ud fra Postgaarden, hvor han havde faaet en frisk Hest, og tog i fuld Galop Veien til Paris. Da han kom ud af Porten, blæste Vinden Kappen tilside, hvori han var tæt indhyllet, uagtet det først var i August Maaned, og slog hans Hatteskygge tilbage. Den Reisende indhyllede sig hastig igjen og trykkede Hatten endnu dybere ned i Øinene.

Men d'Artagran holdt Øinene stift heftede paa denne Mand; han blev ganske bleg, og tabte Glasset af Haanden.

— Hvad feiler Dem, kjære Herre? — spurgte Planchet: — O, kommer hid, mine Herrer, Hr. d'Artagnan befinder sig ilde. —

De tre Venner løbe til, og traf d'Artagnan, just som han, istedet for at besvime, med feberagtig Iil løb hen til sin Hest. De standsede ham ved Porten.

— Nu, hvor Satan vil De hen? — raabte Athos.

— Det er ham! — raabte d'Artagnan, bleg af Vrede og Panden bedækket af Sved: — Det er ham! Lad mig ride efter ham! —

— Hvem da? — spurgte Athos.

— Ham, ham, denne Mand . . .! —

— Hvilken Mand? —

— Denne forbandede Karl, min onde Aand, som jeg stedse har seet, naar jeg var truet af en eller anden Fare, den samme, der ledsagede hiin skrækkelige Kvinde, da jeg mødte hende første Gang, den samme, som jeg søgte, da jeg kom til at udfordre vor Ven Athos, den samme som jeg saae om Morgenen, da Madame Bonacieux blev bortført om Aftenen, — kort sagt, Manden fra Meung! Jeg kjendte ham, det var ham! Vinden blæste jo hans Kappe tilside! —

— For Satan! — mumlede Athos grundende.

— I Sadlen, mine Herrer, tilhest! Lad os forfølge ham, indhente ham! —

— Men Kjære, — bemærkede Aramis: — tænk paa, at han rider netop den Vei, der ganske er modsat vor, at han har en frisk Hest, medens vore Heste ere trætte, at vi følgelig ride vore Heste ihjel uden mindste Mulighed i at naae ham! —

— Ei, min Herre! — raabte en Stalddreng, løbende efter den Fremmede: — Ei, min Herre, der faldt et Papir ud af Deres Hat! Ei, min Herre, saa hør dog! —

— Min Ven, — sagde d'Artagnan: — en halv Pistol for dette Papir! —

— Med stor Fornøielse, ædle Herre, vær saa god! —

Stalddrengen vendte tilbage til sin Stald, høist fornøiet med den Lykke, Dagen havde bragt ham; d'Artagnan udfoldede Papiret.

— Nu? — spurgte de tre Venner, som lyttende stode hos.

— Kun eet Ord! — svarede d'Artagnan.

— Ja, — bemærkede Aramis: — men dette Ord er Navnet paa en By. —

— „Armentières.“ — læste Porthos: — Armentières; jeg kjender ikke dette Navn. —

— Og dette Ord er skrevet med hendes Haand! — raabte Athos.

— Godt, mine Herrer, — sagde d'Artagnan! — vi ville omhyggelig gjemme dette Papir; maaskee er min halve Pistol ikke saa ganske kastet ud af Vinduet. Tilhest, tilhest, mine Herrer! —

Og de fire Venner rede i Galop henad Veien til Bethune.

LXI.

Karmeliterindernes Kloster i Bethune.

Store Forbrydere støtte sig paa en vis Art Forudbestemmelse, som lader Dem overvinde alle Hindringer,

undslippe alle Farer, lige indtil det Øieblik, som Forsynet, træt af at være langmodig, har bestemt til Deres vanhellige Lykkes Skibbrud.

Saaledes forholdt det sig med Mylady. Hun passerede midt imellem begge Nationers Krydsere, og naaede Boulogne uden nogetsomhelst Tilstød.

Da hun steg iland i Portsmouth, gjaldt hun for en Englænderinde, hvem Forfølgelserne i Frankrig havde forjaget fra La-Rochelle; da hun efter to Dages Seilads steg iland i Boulogne passerede hun for en fransk Dame, hvem Englænderne, der hadede Alt, hvad der var fransk, forurolige de i Portsmouth.

Mylady var iøvrigt i Besiddelse af det allergyldigste Pas, sin Skjønhed, og den Gavmildhed, hvormed hun øste sine Pistoler ud. Hun undgik de sædvanlige Formaliteter ved et yndigt Smiil og en gammel Havne-Gouvernørs galante Opførsel; hun opholdt sig ikke længer i Boulogne end at hun netop kunde faae Tid til at skrive følgende Brev:

— Til Hs. Eminents Kardinal Richelieu i Leiren for La-Rochelle. —

— Monseigneur, De kan være rolig! Hertugen af Buckingham kommer aldrig mere til Frankrig! —

— Boulogne, den 25de om Aftenen. —

— Mylady . . . —

— P. S. Ifølge Deres Eminentses Ønske begiver jeg mig til Karmeliterindernes Kloster i Bethune, hvor jeg skal afvente Deres nærmere Ordre. —

Samme Aften begav Mylady sig paa Reisen. Natten overraskede hende; hun overnattede i et Herberg. Den følgende Morgen Klokken Fem reiste hun videre, og var tre Timer senere i Bethune.

Hun lod sig vise hen til Klosteret, og gik strax ind. Priorinden kom hende imøde. Mylady viste hende Kardinalens Ordre; Priorinden lod hende anvise et Værelse og servere Frokost.

Hele Fortiden var udslettet for denne Kvindes Sine, hendes Blik var alene rettet paa Fremtiden, hvor hun skuede den høie Lykke, som Kardinalen havde forbeholdt hende, Kardinalen, hvem hun havde tjent saa vel, uden at hans Navn var bleven nævnet i dette blodige Drama.

Efter Frokosten kom Priorinden for at aflægge hende et Besøg. Der findes kun liden Adspredelse i et Kloster, og den gode Priorinde havde Hastværk for at blive bekjendt med sin nye Kostgjængerinde.

Mylady besluttede at vinde hende, en let Sag for et saa begavet Fruentimmer. Hun stræbte at vise sig elskværdig, hun blev indtagende, og bestak Priorinden ved sin interessante Underholdning og den over hele hendes Person udbredte Ynde.

Priorinden, der var en adelig Dame, elskede i høi Grad disse Hofhistorier, som saa sjelden naae ud til Kongerigets Grændser og som især have Vanskelighed ved at bryde igjennem Klosterets Mure, paa hvis Dørtærskel Verdens Larm maa forstumme.

Men Mylady var meget godt inde i alle Adelens Intriguer; hun havde jo i de sidste fem, sex Aar bestandig levet ved Hoffet. Hun begyndte derfor at underholde den gode Priorinde med de verdslige Hændelser ved det franske Hof, blandede med overdrevne Hengivenhedsyttringer for Kongens hellige Person. Hun meddeelte hende de Hofcavallerers og Hofdamers galante Historier, hvem Priorinden iforveien kjendte af Navn,

berørte iblandt Andet med Lethed ogsaa Dronningens og Buckinghams Kjærlighedsforstaaelse.

Men Priorinden lod sig ikke nøie med at høre efter og smile uden at svare. Da Mylady mærkede, at dette Slags Underholdning morede hende, vedblev hun, som hun havde begyndt, men lod Samtalen uformærkt gaae over paa Kardinalen.

Men her geraadede hun i en slem Forlegenhed; hun vidste ikke, om Priorinden var Royalist eller Kardinalist. Hun fulgte altsaa en sikker Middelvei. Men Priorinden, der paa sin Side iagttog et endnu strengere Forbehold, indskrænkede sig til at give et betydningsfuldt Nik med Hovedet hvergang den fremmede Dame udtalte Hs. Eminentses Navn.

Mylady begyndte at frygte for, at hun skulde komme til at kjede sig dygtig i dette Kloster. Hun besluttede derfor at riskere Noget, for strax at faae at vide, Hvad hun havde at holde sig til. Hun vilde see, hvorvidt Priorindens Forsigtighed vilde gaae, og gav sig derfor til at opholde sig over Kardinalen, først paa en meget fiin og skjult, senere paa en aabenbar og omstændelig Maade, idet hun fortalte hans Kjærlighedsforstaaelser med Madame d'Aiquillon, med Marion de Lorme og adskillige andre galante Damer.

Priorinden lyttede opmærksom til, aflagde lidt efter lidt sit stive Væsen, og smilede.

— Godt, — tænkte Mylady: — hun finder Fornøielse i min Passiar. Dersom hun er Kardinalist er hun dog i det Mindste ingen fanatisk Partigjængerinde. —

Derpaa gik hun over til de Forfølgelser, Kardinalens Fjender havde lidt under. Priorinden ind-

skrænkede sig til at forse sig, uden hverken at yttre Bifald eller Mishag.

Dette bestyrkede Mylady i hendes Mening, at Nonnen snarere var Royalist end Kardinalist. Mylady vedblev, idet hun bestandig overbød sig selv.

— Jeg er uvidende i alle slige Materier; — sagde endelig Priorinden: — men saa fjernt fra Hoffet vi end leve, saa meget vi end staae udenfor Verdens Interesser, kjende vi dog meget sørgelige Exempler paa Sandheden af Det, De der fortæller; en af vore Kostgjængerinder har lidt meget og længe under Kardinalens Forfølgelser. —

— En af Deres Kostgjængerinder? — gjentog Mylady: — O, stakkels Fruentimmer, jeg beklager hende! —

— Deri gjør De Ret; thi hun er meget at beklage. Fængsel, Trusler, slet Behandling, alt Sligt har hun maattet døie! —

— Men, — vedblev Priorinden: — naar Alt kommer til Alt, havde Kardinalen maaskee sine gode Grunde til at handle saaledes, og, endskjøndt hun har Udseende af en Engel, skal Man dog ikke altid bedømme Folk efter Ansigtet. —

— Godt, — sagde Mylady til sig selv: — Hvo veed, om jeg ikke kan opdage Noget her; jeg er ret i Skud. —

Og hun lagde en Dues klare Uskyldighed i sine Træk.

— Ak, — sagde hun: — jeg veed det vel, Man siger rigtignok, at Man ikke kan troe et Menneskes Ansigtstræk. Men Hvad skulde Man vel stole paa, naar det ikke er Skaberens fuldkomneste og skjønneste Værk! Hvad mig angaaer, vil jeg maaskee blive skuf-

fet hele mit Liv; men jeg kan ikke Andet end stole paa et Menneske, hvis Træk tiltale mig. —

— De føler Dem altsaa tilbøielig til at troe, at dette unge Fruentimmer eier en uskyldig Karakteer? —

— Hr. Kardinalen straffer jo alene Forbrydelser; — yttrede Mylady: — men der gives Dyder, som han forfølger bittrere end selv Forbrydelsen. —

— Tillad mig, Madame, at tilkjendegive Dem min Forbauselse! —

— Hvorover? — spurgte Mylady naivt.

— Over det Sprog De fører. —

— Hvad Forunderligt finder De da deri? — spurgte Mylady smilende.

— De er en Ven af Kardinalen, eftersom han har sendt Dem herhid, og dog... —

— Og dog taler jeg ilde om ham. — sagde Mylady, fuldførende Priorindens Tanke.

— I det Mindste taler De ikke godt om ham.

— Grunden er, at jeg ikke er hans Veninde, men hans Offer. — svarede Mylady sukkende.

— Og dog, dette Brev, hvori han anbefaler Dem mig...? —

— Er en Ordre, der byder mig paa en vis Maade at føle mig i Fængsel, hvorfra han vil lade mig hente ved nogle af sine Leiesvende. —

— Men hvorfor har De ikke taget Flugten? —

— Hvor skulle jeg flye hen? Troer De, der gives noget Sted, hvor Kardinalen ikke kan naae hen, naar han vil gjøre sig den Uleilighed at udstrække Haanden? Dersom jeg var en Mand, nu, det gik endda an; men en Kvinde...! — Hvad vil De, at

en Kvinde skal gjøre? Har den unge Kostgjængerinde, som De har her, forsøgt paa at flygte? —

— Nei, det er sandt; men det er en anden Sag. Jeg antager at hun føler sig fængslet til Frankrig ved en Kjærlighedsforstaaelse. —

— Da, — sukkede Mylady: — naar hun elsker, er hun dog ikke ganske ulykkelig. —

— Altsaa, — vedblev Priorinden, idet hun betragtede Mylady med voxende Interesse: — er De ogsaa en stakkels Forfulgt? —

— Ak ja! — sukkede Mylady.

Priorinden betragtede Mylady en Stund med urolig Opmærksomhed, som om en ny Formodning dukkede op i hendes Sjæl.

— De er ikke en Fjende af vor hellige Tro? — spurgte hun stammende.

— Jeg? — raabte Mylady: — Jeg en Protestantinde! O nei, jeg vidner ved Gud, som hører os, at jeg tvertimod er en ivrig Katholikinde! —

— Da, Madame, — sagde Priorinden smilende: — da kan De berolige Dem; det Huus, De befinder Dem i vil ikke blive Dem noget haardt Fængsel, og vi skulle gjøre Alt for at bringe Dem til at holde af Deres Fangenskab. Endnu mere, De vil her finde et ungt Fruentimmer, der bliver forfulgt uden Tvivl paa Grund af en eller anden Hofintrigue. Hun er yndig og elskværdig; hun vil sikkert behage Dem. —

— Hvad hedder hun? —

— Hun er bleven mig anbefalet af en meget høitstaaende Dame under Navnet Ketty; jeg har ikke fritet efter hendes øvrige Navn. —

— Ketty! — raabte Mylady: — Hvad, skulde det være muligt? —

— At hun kalder sig saaledes? Ja Madame. Skulde De maaskee kjende hende? —

Mylady smilte over den Tanke, at det unge Fruentimmer skulde være hendes forrige Kammerpige. Der blandede sig i Erindringen om denne unge Pige en Følelse af Vrede og en Begjærlighed efter Hævn, som uvilkaarligt fordreiede Myladys Træk; men hun antog strax igjen det samme milde og velvillige Præg, som denne Kvinde med de hundrede Ansigter havde fundet sig foranlediget til øieblikkelig at paatage sig.

— Og naar kan jeg faae denne unge Dame at see, for hvem jeg allerede føler en saa levende Sympathi? — spurgte Mylady.

— Iaften; — svarede Priorinden: — maaskee ogsaa før. Men De har jo, som De fortalte, reist fire Dage i Træk; De har været oppe siden Kl. Fem. De maa have Hvile nødig; gaae hen og læg Dem; ved Middagstid skal De blive vækket. —

Uagtet Mylady meget vel havde kunnet undvære Søvn, da hun følte sig opretholdt ved hele den Vækkelse, som et nyt Eventyr udøvede paa hendes intriguante Gemyt, modtog hun dog Priorindens Tilbud. I Løbet af fjorten Dage havde hun været saamange forskjellige Rystelser underkastet, at, om endog hendes Jernlegeme endnu formaaede at bære sin Træthed, hendes Sjæl i det Mindste trængte til Hvile.

Hun anbefalede sig altsaa hos Priorinden, og lagde sig til Hvile, snarlig vugget i søvn af de Hæventanker, som Kettys Navn ganske naturlig havde vakt i hendes Sjæl. Hun gjenkaldte sig det næsten ubegrændsede

Tilsagn, som Kardinalen havde givet hende, for det Tilfælde, at hun havde Lykken med sig i sit store Forehavende. Hun havde fuldbragt, hvad der var forlangt; hun havde altsaa sikkert Haab om at faae Hævn over d'Artagnan.

Men der var dog Noget, der bragte Rædsel i Myladys Indre; det var Erindringen om hendes Mand, Greven af la Fère, hvem hun havde troet død eller i det Mindste fraværende i Udlandet, — endvidere at hun i Athos havde fundet d'Artagnans bedste Ven.

Men, dersom han var d'Artagnans Ven, havde han maattet yde ham sin Hjælp i alle de Kunstgreb, ved hvis Hjælp Dronningen havde tilintetgjort Hs. Eminentses Planer, dersom han var d'Artagnans Ven, var han Kardinalens Uven, og uden Tvivl vilde hun faae Leilighed til at bringe ogsaa ham ind under den Hævn, der skulde knuse den unge Musketeer.

Alle disse Forhaabninger vakte behagelige Følelser hos Mylady; blidelig vugget af disse søde Hævndrømme faldt hun ogsaa snart isøvn.

Hun blev vækket af en blid Stemme, som lød fra Fødderne af hendes Seng. Hun aabnede Øinene og saae Priorinden, ledsaget af et ungt Fruentimmer med blonde Haar og fiin Teint, som fæstede sine Øine paa hende med et Blik fuldt af Velvillie og Nysgjærrighed.

Det unge Fruentimmers Ansigt var hende aldeles ubekjendt. Begge betragtede de Hinanden med den samme nøiagtige Opmærksomhed, medens de vexlede de almindelige indledende Talemaader. Begge vare meget skjønne, men Deres Skjønhed var af meget forskjellig Art. Imidlertid smilede Mylady dog, da hun saae, at hun var sin Medbeilerske i høi Grad overlegen

i ædel Holdning og fornemme Manerer. Rigtignok var Nonneklædningen, som den unge Dame bar, ikke meget fordeelagtig for en Væddestrid af denne Art.

Priorinden forestillede Dem for Hinanden; da disse Høflighedshensyn vare iagttagne, og hendes Pligt kaldte hende til Kirken overlod hun de to unge Damer til deres eget Selskab.

Da Mylady var bleven liggende, vilde Novicen følge Priorinden; men Mylady holdt hende tilbage.

— Hvorledes, Madame, — sagde hun: — jeg har næppe seet Dem, og De vil alt berøve mig en Nærværelse, paa hvilken jeg, for at tilstaae det, havde gjort lidt Regning, saalænge jeg opholder mig her? —

— Nei, Madame; — svarede Nonnen: — jeg frygtede blot for, at jeg havde valgt min Tid ilde. De sov jo, De er træt. —

— Nu, — svarede Mylady: — Hvad Bedre kunne Sovende vel forlange end en behagelig Opvaagen? Den har De beredet mig; lad mig nu nyde den efter Hjertenslyst! —

Og hun greb hendes Haand og trak hende hen til en Lænestol, der stod ved hendes Seng.

Nonnen satte sig.

— Min Gud, — sagde hun: — hvor jeg er ulykkelig! Nu har jeg været her hele sex Maaneder uden mindste Adspredelse; nu kommer De, Deres Selskab vilde uden Tvivl være mig en kjær Underholdning, og nu maa jeg fra det ene Øieblik til det andet vente at blive hentet herfra. —

— Hvorledes? — spurgte Mylady. — De reiser altsaa snart? —

— Jeg haaber det i det Mindste, — svarede

Novicen med et Udtryk af Glæde, som hun paa ingen Maade søgte at lægge Skjul paa.

— Jeg har hørt tale om, at De har lidt under Kardinalens Forfølgelse; — vedblev Mylady: — det er et Motiv mere til gjensidig Sympathi. —

— Det er altsaa sandt, hvad vor hellige Moder har sagt mig, at ogsaa De er et af Kardinalens Offre? —

— Stille! — tyssede Mylady: — Tal sagte, end-ogsaa her; lad os ikke tale om ham! Alle mine Ulykker komme af, at jeg har yttret omtrent det Samme i et Fruentimmers Nærværelse, som jeg havde Tillid til, og som forraadte mig. Er De ogsaa bleven Offret for et Forræderi? —

— Nei, — svarede Novicen: — men Offret for min Troskab mod en Dame, som jeg elskede, for hvem jeg vilde have hengivet mit Liv, ja, for hvem jeg vilde hengive det endnu. —

— Og som har overladt Dem til Deres egne Hjælpemidler her i Klosteret, ikke sandt? —

— Jeg har været uretfærdig nok til at troe det; men for to, tre Dage siden modtog jeg et Beviis paa det Modsatte, og takker Gud derfor. Det vilde have gjort mig ondt, at maatte troe mig forladt. — Men De, Madame, — vedblev Novicen: — forekommer mig at være fri, og det synes at beroe paa Dem selv, om De vil flygte eller blive. —

— Hvor skal jeg flye hen, uden Venner, uden Penge, i en Egn af Landet, som jeg ikke kjender, — hvor .... —

— O, — raabte Novicen: — hvad Venner an-

gaae, maa De sikkert finde Slige overalt! De synes saa god og er saa smuk. —

— Imidlertid er jeg dog ene og forladt. — svarede Mylady, idet hun forhøiede Udtrykket i sit Smil til en næsten englelig Blidhed og Godhed.

— Hør, — sagde Novicen: — Man maa stole paa Himlen. Der kommer dog stedse et Øieblik, da det Gode, Man har gjort, taler Ens Sag for Gud; maaskee er allerede Det en Guds Tilskikkelse, at De har truffet paa mig, saa ringe og magtløs jeg end er. Naar nemlig jeg forlader dette Sted, da har jeg nogle hjertensgode og mægtige Venner, der efter at have bragt mig i Sikkerhed ogsaa ville see sig istand til at gjøre Noget for Dem. —

— O, naar jeg kalder mig ene og forladt, — sagde Mylady, der haabede at faae Novicen til at udtale sig ved selv at tale: — er det ikke fordi jeg jo nok har flere høitstaaende Bekjendtskaber; men disse skjelve for Kardinalen. Dronningen selv tør ikke forsvare mig mod denne skrækkelige Minister, og man har Exempel paa, at Hds. Majestæt uagtet sit gode Hjerte mere end eengang har seet sig nødt til at overlade Personer, der havde tjent hende vel, til Kardinalens Hævn. —

— Troe De mig Madame, det kan vel have Udseende af at Dronningen har forladt slige Personer; men Man maa ikke holde sig til det ydre Skin. Jo stærkere de blive forfulgte, desto mere tænker hun paa dem, og ofte faae De i samme Øieblik, som De troe sig glemte og forladte, Beviis for, at De ihukommes med varm Velvillie. —

— Ak, — udraabte Mylady: — jeg troer det; Dronningen er saa god! —

— O, De kjender hende altsaa denne skjønne og ædle Dronning, eftersom De taler saaledes! — raabte Novicen begeistret.

— Det vil sige, — svarede Mylady, som saae sig angreben i sine Forskandsninger: — jeg har ikke den Ære at kjende hende personlig, men jeg kjender en Mængde af hendes fortrolige Venner. Jeg kjender Hr. de Putange, jeg har i England kjendt Hr. Dujart, jeg kjender Hr. de Treville. —

— Hr. de Treville? — raabte Novicen: — De kjender Hr. de Treville? —

— Ja, meget nøie. —

— Kapitain for Kongens Musketerer? —

— Netop. —

— O, nu vil De faae at see, — raabte Novicen: — at vi snart ville være saa gode som fortrolige Bekjendter, næsten Veninder. Dersom De kjender Hr. de Treville, har De vel en og anden Gang været hos ham. —

— Ofte. — svarede Mylady, som saae sin Vei betegnet, og som, da hun mærkede, at hendes List lykkedes, vilde drive Sagen til det Yderste.

— De maa da ogsaa have seet nogle af hans Musketerer? —

— Alle Dem, som han almindeligviis modtager Besøg af. — svarede Mylady, for hvem denne Underholdning begyndte at faae særlig Interesse.

— Nævn nogle af Dem, De kjender, og De vil faae at see, at De høre til mine Venner! —

— Jeg kjender. — svarede Mylady forlegen: — Hr. de Louvigny, Hr. de Courtivron, Hr. de Ferrusac...

Novicen lod hende tale; men da hun mærkede, at hun standsede, spurgte hun:

— De skulde ikke kjende en Adelsmand ved Navn Athos? —

Mylady blev ligesaa hvid som Lagnet, hvorpaa hun laae; saameget Herre hun end var over sig selv, kunde hun dog ikke afholde sig fra at udstøde et Skrig, idet hun greb Novicens Haand og slugte hende med sit Blik.

— Hvad feiler Dem? O, min Gud! — raabte det stakkels unge Fruentimmer: — Har jeg da sagt Noget, som har saaret Dem? —

— Nei, men dette Navn slog mig, fordi ogsaa jeg engang har kjendt denne Adelsmand og det forekom mig saa underligt at træffe En, der kjender ham nøie. —

— Ja, javist, meget nøie! Ikke alene ham, men ogsaa hans Venner, Porthos og Aramis. —

— Isandhed! Ogsaa jeg kjender Dem! — raabte Mylady, som følte sit Hjerte gjennemisnet.

— Nu, dersom De kjender Dem, maa De vide, at De ere gode og tro Kammerater. Hvorfor henvender De Dem ikke til disse Herrer, hvis De trænger til Beskyttelse? —

— Jeg maa tilstaae, — stammede Mylady: — at jeg ikke just staaer paa nogen fortrolig Fod med Dem; jeg kjender Dem kun for saa vidt, som jeg har hørt en af mine Venner, Hr. d'Artagnan, omtale Dem. —

— De kjender Hr. d'Artagnan? — raabte nu paa sin Side Novicen i det hun greb hendes Haand og slugte hende med Øinene.

Men da hun bemærkede et underligt Udtryk i Myladys Blik, tilføiede hun:

— Om Forladelse, Madame, De kjender ham?.... Under hvilken Egenskab? —

— Under Egenskab af .... Ven. — stammede Mylady forvirret.

— De skuffer mig, Madame, De har vist været hans Elskerinde? —

— Nei, De har været det, Madame! — yttrede Mylady til Svar.

— Jeg? —

— Ja, De; jeg kjender Dem nu; De er Madame Bonacieux. —

Det unge Fruentimmer foer tilbage, greben af Skræk og Forbauselse.

— O, nægt blot ikke! Svar mig! — vedblev Mylady.

— Nu, ja, Madame, jeg elsker ham. — Ere vi Rivalinder, Madame? —

Myladys Træk oplystes af en saa vild Flamme, at Madame Bonacieux under andre Omstændigheder forskrækket havde taget Flugten: men hun var ganske fortabt i sin Skinsyge.

— Lad høre, Madame! — spurgte Madame Bonacieux med en Energi, som Man ikke skulde have troet hende: — Ikke sandt, De har været hans Elskerinde? —

— O, nei! — raabte Mylady i en Tone, som ikke lod tvivle om Sandheden af hendes Ord: — Aldrig, aldrig! —

— Jeg troer Dem; — sagde Madame Bonacieux: — men Hvad betydede da Deres heftige Udraab? —

— De begriber det ikke? — spurgte Mylady, som

imidlertid allerede havde overvundet sin Uro, og gjenvundet hele sin Aandsnærværelse.

— Hvorledes skal jeg kunne begribe det? Jeg veed jo Intet . . . ! —

— De begriber ikke, at Hr. d'Artagnan som Ven har gjort mig til sin Fortrolige? —

— Virkelig? —

— De begriber ikke, at jeg veed Alt, — ikke alene Deres Bortførelse fra det lille Huus i St. Germain, hans og hans Venners Fortvivlelse, Deres Efterforskninger? Kan De undre Dem over, at jeg forbauses, naar jeg, uden at ane det, støder sammen med Dem, om hvem vi saa ofte have talt sammen, — Dem, hvem han elsker af sin hele Sjels Styrke, — Dem, som jeg ved ham, havde lært at elske, førend jeg saae Dem! — Ak, kjære Constance, jeg seer Dem, jeg finder Dem da endelig! —

Og Mylady rakte sine Arme ud imod Madame Bonacieux, som overvunden af hendes Ord; imod denne Kvinde, som hun et Øieblik iforveien havde betragtet som sin Medbeilerske, men i hvem hun nu alene saae en oprigtig og hengiven Veninde.

— O, tilgiv mig, tilgiv mig! — raabte hun, idet hun lagde sin Arm om hendes Hals! — Jeg elsker ham saa høit! —

De to Fruentimmer holdt Hinanden en Tid omfavnede. Isandhed, dersom Myladys Kræfter havde været hendes Had lige, vilde Madame Bonacieux ikke være gaaet levende ud af denne Omfavnelse.

Men da Mylady ikke formaaede at kvæle hende, smilede hun.

— O, Du kjære Lille, — sagde hun: — hvor

jeg er lykkelig ved at see Dig! Lad mig betragte Dig ret! —

Ved disse Ord syntes hun ligesom at opsluge hende med Blikket.

— Ja, det er Dem. Ak, efter hvad Man havde fortalt mig om Dem, maatte jeg jo gjenkjende Dem strax, gjenkjende Dem fuldkomment! —

Det arme Fruentimmer kunde paa ingen Maade ane, Hvad Skrækkeligt der foregik indenfor denne rene og klare Pandes Overflade, bagved disse glimrende Øine, hvori hun alene læste Medlidenhedens Interesse.

— Altsaa veed De, Hvad jeg har lidt, — sagde Madame Bonacieux: — eftersom han har sagt Dem, Hvad han selv har lidt. Men at lide for hans Skyld, er en Salighed. —

Mylady gjentog maskinmæssig:

— Ja, det er Salighed. —

Hun tænkte paa andre Ting.

— Men nu, — vedblev Madame Bonacieux: — er min Lidelse nær sin Ende; imorgen, maaskee allerede iaften, skal jeg gjensee ham, og da vil Fortiden ikke mere være til for mig. —

— Iaften, imorgen! — raabte Mylady, ved disse Ord vakt af sine Drømmerier: — Hvad mener De dermed? Venter De at høre Noget fra ham? —

— Jeg venter ham selv. —

— Ham selv? D'Artagnan her? —

— Ham selv. —

— Det er umuligt. Han er hos Kardinalen, ved Beleiringen af La-Rochelle; han kan ikke komme før Byen er indtaget. —

— De troer det nok; men er der Noget, der er

umuligt for min d'Artagnan, den tappre, tro Adelsmand? —

— O, jeg kan ikke troe Dem. —

— Nu saa læs De selv! — udraabte den ulykkelige unge Kvinde fortabt i sin høie Glæde og Stolthed, idet hun tog et Brev frem af Lommen.

— Madame de Chevreuses Skrift. — sagde Mylady til sig selv: — O, jeg vidste vel, at der existerede en Sammensværgelse fra denne Kant. —

Hun læste med Begjerlighed følgende Linier:

— Mit kjære Barn, hold Dem færdig; vor Ven kommer snart til Dem, og vil føre Dem bort fra det Sted, hvor De for Deres Sikkerheds Skyld nogen Tid maatte holde Dem skjult. Bered Dem altsaa til Reisen, og bevar Tillid til os! —

— Vor brave Gaskogner har atter vist sig tro og tapper, som altid; sig ham, et en vis Person er ham meget forbunden for den Efterretning, han har seet sig istand til at meddele. —

— Ja, ja, — sagde Mylady: — Brevets Udsagn er bestemt nok; men veed De, hvori hiin Efterretning bestaaer? —

— Nei, jeg tænker mig blot, at den berører en eller anden ny Intrigue fra Kardinalens Side. —

— Ja, uden Tvivl. — svarede Mylady, idet hun gav Brevet tilbage og tankefuld lod Hovedet synke ned paa Brystet.

I samme Øieblik hørte Man Hovslaget af en Hest.

— O! — raabte Madame Bonacieux, idet hun styrtede til Vinduet: — Skulde det være ham! —

Mylady var bleven liggende i Sengen, forstenet af Overraskelse. Der styrtede paa eengang saa meget

Uventet ind paa hende, at hun første Gang i sit Liv manglede Omløb i Hovedet.

— Ham, ham! — mumlede hun: — Skulde det være ham! — Og hun blev liggende i Sengen med stive Blik.

— Ak, nei! — sukkede Madame Bonacieux: — Det er en Mand, som jeg ikke kjender. Han synes at stile herefter. Ja, han standser Hestens Løb; han staaer af ved Porten; han ringer. —

Mylady sprang op.

— Er De sikker paa, at det ikke er ham? — spurgte hun.

— Ja, dessværre, fuldkommen sikker. —

— De har maaskee seet feil. —

— O, jeg vilde kunne gjenkjende ham, naar jeg blot seer Toppen af hans Baretfjer, Fligen af hans Kappe! —

Mylady var i Begreb med at klæde sig paa.

— De siger, denne Mand kommer ind i Klosteret? —

— Ja, han er der alt. —

— Han vil enten tale med Dem eller med mig. —

— O, min Gud; hvor De synes oprørt! —

— Ja, jeg tilstaaer det; jeg har ikke Deres Tillid og frygter for Kardinalen. —

— Stille! — sagde Madame Bonacieux: — Der kommer Nogen. —

Døren aabnedes og Priorinden traadte ind.

— Kommer De fra Boulogne? — spurgte hun Mylady.

— Ja, det er mig. — gjensvarede denne, idet

hun stræbte at blive Herre over sin Ryslelse: — er der Nogen, som spørger efter mig? —

— En Mand, som ikke vil sige sit Navn, men som kommer fra Kardinalen. —

— Og som vil tale med mig? — spurgte Mylady.

— Han vil tale med en Dame, som kommer fra Boulogne. —

— Lad ham da træde ind, Madame, jeg beder Dem. —

— O, min Gud, min Gud! — raabte Madame Bonacieux! — skulde der være en ny Ulykke paafærde! —

— Jeg frygter derfor. —

— Jeg lader Dem ene med denne Fremmede; men saasnart han gaaer, tillader De vel, at jeg kommer tilbage? —

— Hvorledes? Jeg beder Dem endogsaa derom. —

Priorinden og Madame Bonacieux gik ud.

Mylady blev ene, Øinene heftede paa Døren.

Et Øieblik efter hørte Man Lyden af Sporer paa Trappegangen, Trinene nærmede sig, Døren aabnedes og en Mand traadte ind.

Mylady udstødte et Glædesskrig. Denne Mand var — Greven af Rochefort, Hs. Eminentses i Liv og Død — svorne Tilhænger!

LXII.

To Slags Dæmoner.

— Ah! — udraabte samtidig Rochefort og Mylady: — Det er Dem! —

— Ja, det er mig. —

— Og De kommer .....? — spurgte Mylady.

— Fra La-Rochelle. — Og De er? —

— Fra England. —

— Buckingham ...? —

— Død eller farlig saaret; da jeg reiste uden at have kunnet komme til nogen Endelighed med ham, var han just bleven myrdet af en gal Sværmer. —

— Ah, — bemærkede Rochefort med et Smiil: — det er et meget lykkeligt Tilfælde, der vil være Hs. Eminents velkomment i høieste Grad. Har De underrettet ham derom? —

— Jeg skrev ham til fra Boulogne. Men Hvad har De her at gjøre? —

— Hs. Eminents har været urolig for Dem, og har sendt mig Dem imøde. —

— Jeg kom først igaar. —

— Og Hvad har De bestilt siden igaar. —

— Jeg har ikke spildt min Tid. —

— O, derom er jeg overbeviist! —

— Veed De, Hvem jeg har truffet her? —

— Nei. —

— Gjæt! —

— Hvor kan De forlange ...? —

— Det unge Fruentimmer, som Dronningen har befriet fra Fængslet. —

— Vor Ven d'Artagnans Elskerinde? —

— Ja, Madame Bonacieux, hvis Opholdssted Kardinalen var uvidende om. —

— Nu, — sagde Rochefort: — det er isandhed et Tilfælde, der kan stilles ved Siden af det forrige; Hr. Kardinalen er virkelig et Lykkens Skjødebarn. —

— Forestil Dem min Forbauselse, da jeg fandt mig lige overfor dette Fruentimmer! —

— Kjender hun Dem? —

— Nei. —

— Hun betragter Dem altsaa som en Fremmed? — Mylady smilte.

— Jeg er hendes bedste Veninde. —

— Paa min Ære, — raabte Rochefort: — ingen uden De, min kjære Grevinde, kan gjøre slige Underværker. —

— Og det i rette Tid, Chevalier; — svarede Mylady: — thi veed De, hvad der er igjære? —

— Nei. —

— Man kommer imorgen eller iovermorgen for at afhente hende ifølge Dronningens Fuldmagt. —

— Virkelig? Hvem da? —

— D'Artagnan og hans Venner. —

— For Pokker, De gjøre os saa meget af det, at vi dog tilsidst blive nødte til at sende Dem i Bastillen! —

— Hvorfor er det ikke allerede skeet? —

— Fordi Kardinalen for disse Mennesker nærer en mig aldeles ubegribelig Svaghed. —

— Det har jeg mærket. Men fortæl ham blot, hvad jeg nu vil sige Dem, Rochefort; fortæl ham, at et af disse Mennesker har beluret vor Samtale i Gjæst-

giverstedet: det røde Dueslag; — sig ham, at en af de fire værdige Venner efter hans Afreise kom op til mig og med Magt berøvede mig det Bemyndigelses- og Sikkerhedsdokument, som han havde givet mig; — sig ham, at de forud havde underrettet Lord Winter om min Ankomst til England, at de ogsaa denne Gang, ligesom den forrige med Diamantsdupperne, have modarbeidet Kardinalens hemmeligste og vigtigste Planer, og have været nær ved at tilintetgjøre dem; — sig ham, at af disse fire Mennesker alene to ere at frygte, d'Artagnan og Athos. Aramis, Madame de Chevreuses Elsker, han kan beholde Livet. Man kjender hans Hemmelighed, og han kan blive os nyttig. Hvad den Fjerde, Porthos angaaer, da er han en Nar, en Laps og en Taabe; han er slet ingen Agtelse værd. —

— Men disse fire Mennesker maa for Øieblikket være nærværende ved La-Rochelles Beleiring? —

— Jeg troede som De; men et Brev som Madame Bonacieux har modtaget fra Madame de Chevreuse, og som hun har været tosset nok til at vise mig, bringer mig til at troe, at de alle fire er paa Veien for at befrie hende. —

— For Satan! Hvad er herved at gjøre? —

— Hvad har Kardinalen sagt Dem med Hensyn til mig? —

— At jeg skulde modtage Deres skriftlige eller mundtlige Depescher og vende tilbage med Koureerbefordring. Naar han har erfaret, hvad der er skeet, vil han vel give Dem videre Forholdsregler. —

— Jeg skal altsaa forblive her? —

— Her eller i Nabolauget. —

— De kan ikke tage mig med Dem? —

— Nei, Ordren er bestemt. I Nærheden af Leiren kan De umulig vise Dem; De kunde blive gjenkjendt der, og De begriber vel, at Deres Nærværelse for Øieblikket vilde blotte Kardinalen, især efter hvad der nylig er skeet histovre. Siig mig blot, hvor De vil vente Kardinalens Befalinger, at jeg kan vide, hvor De er at træffe. —

— Hør engang, det er ikke sandsynligt, at jeg kan forblive her. —

— Hvorfor? —

— De forglemmer, at vore Fjender kunne komme hvert Øieblik. —

— Det er sandt, men dette usalige Fruentimmer vil altsaa undslippe Kardinalen? —

— Bah, — svarede Mylady med et Smiil, som alene hun var Herre over. — De glemmer, at jeg er hendes bedste Veninde. —

— Javist; jeg kan altsaa sige Kardinalen, at han med Hensyn til hende kan . . .? —

— Være ganske rolig. —

— Er det Alt. Veed han, Hvad det vil sige? —

— Han vil gjætte det. —

— Men Hvad skal jeg nu gjøre. —

— Reise ufortøvet tilbage, det forekommer mig, som om de Nyheder, De bringe, vil fortjene en Smule Opmærksomhed. —

— Min Vogn gik istykker ved Indkjørselen til Lilliers. —

— Herlig! —

— Hvorledes! — Herlig? —

— Javist; thi jeg har Brug for Deres Chaise. —

— Og hvorledes skal jeg saa komme afsted? —

— Tilhest, tænker jeg. —

— Det er let at sige, men tænk Dem blot, hundrede og firsindstyve Miil! —

— Hvad er vel det? —

— Nu vel, det lader sig gjøre; men ..... —

— Naar De kommer igjennem Lilliers, sender De mig Deres Vogn, med Ordre til Deres Tjener at stille den til min vilkaarlige Brug. —

— Godt! —

— De har uden Tvivl hos Dem en eller anden Ordre fra Kardinalen? —

— Jeg har min Fuldmagt. —

— De viser den til Abbedissen og siger hende, at der vil komme Bud efter mig enten idag eller imorgen, og at jeg skal følge med den Person, der mælder sig i Deres Navn. —

— Meget vel. —

— Glem ikke at vise en haard og fjendtlig Villie, naar De taler med Abbedissen om mig! —

— Hvorfor det? —

— Jeg maa være et Offer for Kardinalens Grusomhed; jeg maa jo opretholde Tilliden i det lille Kreatur, Madame Bonacieux's Gemyt. —

— Rigtig. Giv mig en skriftlig Beretning om Alt, hvad der er skeet! —

— Jeg har fortalt Dem alle de enkelte Begivenheder. De har jo en god Hukommelse; gjentag Alt, som jeg har fortalt det. Et Papiir gaaer saa let tabt. —

— De har Ret. Men jeg maa vide, hvor jeg kan

gjenfinde Dem, at jeg ikke forgjæves skal søge rundt om i Egnen. —

— Javist, vent! —

— Vil De have et Kort? —

— O, jeg kjender denne Egn til Punkt og Prikke. —

— De? Naar har De været her før? —

— Jeg er bleven opdraget her. —

— Virkelig! —

— De seer, det har sine Fordele at være bleven opdraget etsteds. —

— De venter mig altsaa....? —

— Lad mig grunde et Øieblik..... Nu, Armentières. —

— Hvad er det, Armentières? —

— En lille By ved Floden Lys, jeg behøver kun at overskride Floden, og befinder mig paa fremmed Jordbund. —

— Herlig, men det forstaaer sig af sig selv, at De ikke overskrider Floden uden i Nødstilfælde. —

— Naturligvis. —

— Men, hvorledes skal jeg da i dette Tilfælde vide, hvor De opholder Dem? —

— De kan undvære Deres Lakai? —

— Ja. —

— Er det et paalideligt Menneske? —

— Han vil staae sin Prøve. —

— Overlad mig ham; Ingen kjender ham. Jeg skal efterlade ham paa det Sted, jeg forlader, og han skal da føre Dem derhen, hvor jeg er. —

— Og De siger, at De vil vente mig i Armentières? —

— I Armentières. —

— Skriv mig Navnet paa et Stykke Papiir; jeg er bange for jeg skal glemme det. Det kan jo ikke skade; det er jo et Bynavn? —

— Hvo veed? Men lige meget! — svarede Mylady, idet hun skrev Navnet paa et halvt Blad Papiir: — Jeg vover det. —

— Godt, — svarede Rochefort, idet han tog Papiret, som han foldede sammen og gjemte i sit Hattefoer: — Jøvrigt kan De være ganske rolig. Jeg vil bære mig ad som Børnene; for det Tilfælde, at jeg skulde tabe Papiret, vil jeg gjentage Navnet for mig selv hele Veien. — Er nu Alt sagt? —

— Jeg troer det. —

— Lad os see efter: — Buckingham død eller haardt saaret, — Deres Underholdning med Kardinalen beluret af de fire Musketerer, — Lord Winter forud underrettet om Deres Ankomst til Portsmouth, — d'Artagnan og Athos i Bastillen, Aramis, Madame de Chevreuses Elsker, Porthos en Laps, — Madame Bonacieux gjenfunden, — at jeg skal sende Dem min Chaise snarest muligt, — overlade Dem min Tjener, — lade Abbedissen i Dem see et af Kardinalens Offre, for at hun ikke skal fatte Mistanke, — Armentières ved Floden Lys, — er det rigtigt? —

— De er isandhed et Vidunder af Hukommelse. Men, — vent — føi endnu een Ting til! —

— Hvilken? —

— Jeg har lagt Mærke til en meget smuk Lyst-skov, som støder til Klosterhaven. Siig Priorinden, at jeg har Tilladelse til at spadsere i denne Skov; jeg maa kanskee tage min Tilflugt til en Bagdør. —

— De har dog Alt i Tanker! —

— Og De, De forglemmer ganske een Ting. —

— Hvad er det? —

— At spørge mig, hvorvidt jeg trænger til Penge. —

— Rigtig! Hvormange behøver De? —

— Alt, hvad De har i Guld. —

— Jeg har fem hundrede Pistoler paa lidt nær. —

— Jeg har ligesaa meget. Med tusinde Pistoler kan man trodse Alt. Tøm Deres Lommer! —

— Her er, hvad De forlanger. —

— Godt! Og De reiser ....? —

— Inden en Time. Jeg skal blot nyde en Mundfuld, og sender imidlertid Bud efter Postheste. —

— Herligt! Farvel, Greve! —

— Farvel, Grevinde! —

— Anbefal mig til Kardinalen! —

— Anbefal mig til Satan! —

Mylady og Rochefort vexlede et Smil, og skiltes ad.

En Time senere red Rochefort bort i strakt Galop; fem Timer senere kom han igjennem Arras.

Vore Læsere vide allerede, hvorledes han var bleven gjenkjendt af d'Artagnan, og hvorledes denne Gjenkjendelse, ved den Frygt, den indgjød de fire Venner, var bleven en ny Spore for en iilsom Reise.

LXIII.

En Draabe Vand.

Neppe var Rochefort gaaet ud, førend Madame Bonacieux atter traadte ind. Hun traf Mylady med smilende Ansigt.

— Nu, — spurgte den unge Kone: — det, som De befrygtede er altsaa indtruffet? Iaften eller imorgen sender Kardinalen Bud for at hente Dem. —

— Hvorledes veed De det? —

— Jeg har hørt det af Budets egen Mund. —

— Kom og sæt Dem hos mig! —

— Her er jeg. —

— Vent, — jeg vil see efter, om ikke Nogen kan høre os! —

— Hvortil al denne Forsigtighed? —

— De vil faae det at vide. —

Mylady reiste sig, gik hen til Døren, aabnede den og saae ud i Gangen; derpaa kom hun tilbage og satte sig hos Madame Bonacieux.

— Han har altsaa spillet sin Rolle godt! — ytrede hun nu.

— Hvem? —

— Den Person, der fremstillede sig for Abbedissen som Kardinalens Udsending. —

— Det er altsaa en Rolle han spillede! —

— Jo, mit Barn. —

— Denne Mand er altsaa ikke . . .? —

— Denne Mand — svarede Mylady med dæmpet Stemme: — er min Broder. —

— Deres Broder! — raabte Madame Bonacieux.

— Kun De kjender denne Hemmelighed mit Barn, dersom De betroer den til Nogensomhelst i Verden, er det ude med mig, ja, maaskee ogsaa med Dem. —

— O, min Gud! —

— Hør, Sagen er denne: — Min Broder, som kom herhid for at bortføre mig herfra, med Magt, om det behøvedes, har paa Veien mødt Kardinalens Udsending, som var paa Reisen herhid. Han er fulgt efter ham. Paa et eensomt og øde Sted af Veien har han draget Kaarden, og tvunget Koureren til at overlevere de Papirer, han var Overbringer af. Da Manden satte sig til Modværge, maatte han støde ham ned. —

— O! — raabte Madame Bonacieux gysende.

— Det var den eneste Udvei, tænk vel paa det! — Min Broder besluttede derpaa at sætte List imod Vold tog Sendebudets Papirer, og fremstillede sig her som Kardinalens Agent; — om en Time eller to skal der komme en Vogn fra Hs. Eminents og afhente mig. —

— Jeg begriber, det er Deres Broder, der sender denne Vogn. —

— Netop, men det er ikke Alt. Det Brev, som De har modtaget, og som De troer, er fra Madame de Chevreuse .... —

— Nu? —

— Er falsk. —

— Hvorledes? —

— Ja, falsk; det er en Snare, Man har lagt Dem, for at De ikke skal gjøre Modstand, naar Man kommer for at hente Dem. —

— Men d'Artagnan kommer jo selv.

— Tro ikke det; d'Artagnan og hans Venner kunne ikke faae Orlov fra Leiren for La-Rochelle. —

— Men hvorledes har De faaet alt Dette at vide? —

— Min Broder har mødt Kardinalens Agenter i Musketeeruniformer. Man vilde have kaldet Dem ud, De vilde have troet at see Venner for Dem, Man vilde have bortført Dem og bragt Dem tilbage til Paris. —

— O, min Gud! Min Forstand er nær ved at gaae under i dette Kaos af Uretfærdigheder. Jeg føler, — vedblev Madame Bonacieux, idet hun trykkede Hænderne mod sin Pande: — at jeg maatte blive afsindig, hvis det skulde blive saaledes ved. —

— Hys! —

— Hvad er der? —

— Jeg hører Hovslag; det er min Broder, som rider bort. Jeg vil sige ham det sidste Farvel; kom! —

Mylady aabnede Vinduet og gav Madame Bonacieux Tegn til at komme nærmere. Den unge Kone traadte til Vinduet.

Rochefort red forbi i Karriere.

— Farvel, Broder! — raabte Mylady.

Rytteren løftede Hovedet, saae de tvende unge Fruentimmer, og tilkastede, uden at standse, Mylady en venlig Hilsen med Haanden.

— Den gode Georg! — yttrede Mylady, idet hun lukkede Vinduet, med et dybt Udtryk af Kjærlighed og Tungsindighed.

— Og hun satte sig atter paa sin Plads, taus og

tankefuld, som om hun var hensunken i aldeles personlige Betragtninger.

— Kjære Dame, — sagde Madame Bonacieux efter et Ophold: — tilgiv mig, at jeg forstyrrer Dem, men sig mig dog Hvad De raader mig at gjøre. Min Gud...! — De har større Erfaring end jeg. Tal; jeg hører! —

— Først og fremmest, maaskee skuffer jeg mig; maaskee ile d'Artagnan og hans Venner Dem virkelig til Hjælp. —

— O, det vilde være en altfor stor Lykke! — raabte Madame Bonacieux: — Den er ikke skabt for mig! —

— Saa, begriber De, vilde det simpelthen alene være om Tiden, om et Lykketræf at gjøre, Hvem der kom først. Dersom Deres Venner komme først, er De frelst; komme Kardinalens Drabanter først, er De fortabt. —

— Ja, ja, fortabt uden Barmhjertighed! — Hvad skal jeg dog gjøre? —

— Der gives et ganske simpelt og naturligt Middel. —

— Hvilket? O, tal! —

— At vente, skjult et eller andet Sted i Omegnen, for at forsikkre sig om, Hvem det er, der kommer og spørger efter Dem. —

— Men hvor skulde jeg vente? —

— O, det er ligegyldigt; jeg selv skjuler mig et Sted, der ligger et Par Miil borte, indtil min Broder kommer efter mig. Om De vil, kan De jo følge med mig; saa kunne vi skjule os og vente sammen. —

— Men Man lader mig ikke reise; jeg er her næsten Fange. —

— Da Man forudsætter, at jeg reiser paa Kardinalens Ordre, vil Man vel neppe troe Dem meget forlegen for at følge mig. —

— Nu? —

— Nu! Vognen holder for Døren, De siger mig Farvel, De stiger op paa Vogntrinet for at omfavne mig for sidste Gang; min Broders Tjener, som kommer at hente mig, veed Besked, giver Kudsken et Tegn, og vi fare afsted i fuld Galop. —

— Men d'Artagnan, dersom d'Artagnan kommer? —

— Faae vi det ikke at vide? —

— Hvorledes? —

— Intet lettere. Vi sende min Broders Tjener, paa hvem, som sagt, vi kunne stole, tilbage til Bethune; han anlægger en Forklædning og indlogerer sig i Nærheden af Klosteret. Dersom det er Kardinalens Agenter, der komme, rører han sig ikke af Stedet; er det derimod d'Artagnan og hans Venner, fører han Dem hen, hvor vi ere. —

— Kjender han Dem da? —

— Javist; har han ikke seet Hr. d'Artagnan hos mig? —

— Jo, jovist, De har Ret. Saaledes kan Alt gaae godt, ja sikkert; men naar begive vi os bort herfra? —

— Senest Kl. 7—8 maae vi være paa Grændsen; ved den mindste Alarm forlade vi Frankrig. —

— Og indtil da? —

— Maa vi vente. —

— Men dersom De komme? —

— Min Broders Vogn kommer før Dem. —

— Men dersom jeg er langt borte fra Dem, naar Man kommer at hente os, ved Middags- eller Aftensbordet, f. Ex. —

— Gjør en Ting! —

— Hvilken? —

— Bed vor gode Priorinde, om at De, for at vi kunne være hos Hinanden saa længe som muligt, maa dele mit Maaltid! —

— Vil hun tillade det? —

— Hvad skulde der være iveien? —

— O, jeg haaber dog, Intet; saaledes kunne vi uafbrudt være sammen. —

— Nu, saa gaa ned og bed hende derom; jeg vil imedens gaae mig en Tour i Haven, da jeg har lidt Hovedpine. —

— Ja gaa; men hvor skal jeg træffe Dem? —

— Her, om en Time. —

— O, hvor De er god, hvor jeg takker Dem! —

— Hvorledes skulde jeg kunne Andet end at finde Interesse i Dem; om De end ikke var smuk og indtagende, er De dog en af mine bedste Venners Veninde. —

— Den kjære d'Artagnan, — hvor han vil takke Dem. —

— Det tænker jeg ogsaa. Lad os gaa ned: Alt er jo afgjort! —

— De gaaer ned i Haven? —

— Ja. —

— Gaa gjennem Gangen; en lille Trappe fører derned. —

— Herligt, Tak! —

Og de tvende Kvinder adskiltes med et yndigt Smil.

Mylady havde sagt Sandhed: Hun havde Hovedpine; thi hendes endnu slet ordnede Planer rullede mod hinanden i hendes Hjerne, i kaotisk Forvirring. Hun trængte til Ensomhed for at ordne sine Tanker lidt. Hun havde et dunkelt Indblik i Fremtiden; men hun behøvede Stilhed og Ro for at give sine mange endnu forvirrede Ideer Form og Planmæssighed.

Det, som stod nærmest for Haanden, var at bortføre Madame Bonacieux, at bringe hende i Sikkerhed, saaledes at hun, hvis Tingen løb galt af, i hende kunde have et Gidsel. Mylady begyndte at frygte for Udfaldet af denne Krig paa Liv og Død, hvori hendes Fjender viste ligesaa stor Udholdenhed, som hun viste Had og Forbittrelse.

Hun havde desuden en tydelig Anelse om, at dette Udfald var nær og ikke kunde Andet end blive skrækkeligt.

Det Vigtigste for hende var, som vi allerede have sagt, at faae Madame Bonacieux i sin Magt. Hun var jo d'Artagnans Liv; ja, det var mere end hans Liv, — det var den Kvindes Liv, som han elskede. Dersom Alt skulde gaae hende imod, besad hun i hende Midlet til at underhandle og udvirke gode Vilkaar.

Altsaa var nu denne Ting afgjort. Madame Bonacieux fulgte hende uden Mistillid; naar hun havde skjult sig med hende i Armentières, vilde det være let at bilde hende ind, at d'Artagnan ikke havde indfunden sig i Bethune. Om fjorten Dage i det Seneste vilde Rochefort komme igjen, disse fjorten Dage vilde hun

anvende til i Mag at overveie, hvorledes hun ret blodigt skulde hævne sig paa de fire Venner. Hun kunde, Gud være lovet, ikke komme til at kjede sig; thi hun vilde faae den bedste Tidsfordriv, som en Kvinde af hendes Karakteer kunde ønske sig: den glade Forudfølelse af en nær og fuldstændig Hævn.

Medens hun gik i disse Betragtninger, lod hun Øinene løbe rundt omkring, og optog i Sjelen et Kort over Havens Beliggenhed og Inddeling. Mylady bar sig ganske ad som en klog General, der forudsætter baade Seier og Nederlag, og som er fuldt beredt til, efter Omstændighederne at rykke frem eller trække sig tilbage.

Efter en Times Forløb hørte hun en Stemme, der kaldte paa hende; det var Madame Bonacieux, den godlidende Priorinde havde naturligviis givet sit Samtykke til Alt, og for at gjøre en Begyndelse, gik De hen at spise sammen til Middag.

Da de kom i Gaarden, hørte de en Vogn holde udenfor Porten.

Mylady lyttede.

— Hører De? — spurgte hun.

— Ja, en Vogns Rullen. —

— Det er den, som min Broder sender. —

— O, min Gud! —

— Saml Deres Mod! —

Man ringede; Mylady havde ikke taget feil.

— Gaa op i Deres Værelse; — sagde Mylady: — De har vel en eller anden Kostbarhed, som De ønsker at føre med Dem. —

— Jeg har hans Breve.

— Saa gaa og hent Dem, og kom saa op til mig;

vi ville da spise i al Hast. Maaskee maa vi reise en Deel af Natten; vi trænge til Kræfter. —

— Store Gud! — raabte Constance med Haanden paa Hjertet: — Mit Bryst er nær ved at sprænges; jeg kan ikke flytte en Fod. —

— Mod, hører De, Mod! Husk paa, at vi om et Kvarteer ere i Sikkerhed; glem ikke, at det er for hans Skyld De gjør, hvad De gjør! —

— Ja, ja, Alt for hans Skyld! De har gjengivet mig mit Mod med et eneste Ord. Gaa kun; jeg skal indfinde mig! —

Mylady gik hastig op paa sit Værelse; hun traf der Rocheforts Tjener og gav ham sine Ordrer.

Han skulde vente ved Porten; dersom det skulde indtræffe, at Musketererne viste sig, skulde han jage bort i Galop, kjøre rundt om Klosteret, og vente Mylady i en lille Landsby, som laa hiinsides Skoven.

I dette Tilfælde vilde Mylady løbe gjennem Haven og naae Landsbyen tilfods; vi have allerede bemærket, at Mylady, havde et fortrinligt Bekjendtskab til denne Egn af Frankrig.

Dersom Musketererne derimod ikke kom, skulde Sagen gaae for sig efter Aftale. Madame Bonacieux skulde stige op i Vognen under Skin af at ville sige Mylady Farvel, og skulde da blive bortført paa denne Maade.

Madame Bonacieux traadte ind. For at forebygge ethvert Spor af Mistillid hos hende, gjentog hun for Lakaien hele den sidste Deel af sine Befalinger.

Mylady gjorde nogle Spørgsmaal angaaende Vognen. Det var en med tre Heste forspændt Chaise,

kjørt af en Postillon, Rocheforts Tjener skulde ride iforveien som Koureer.

Det var ganske overflødigt at forudsætte nogen Mistanke hos Konstance; det arme Fruentimmer havde et altfor uskyldigt Hjerte til at tiltroe en anden Kvinde en slig Troløshed. Dertil var Navnet, Grevinde Winter, som hun havde hørt Abbedissen udtale, hende aldeles ubekjendt; hun var endogsaa aldeles uvidende om, at et Fruentimmer havde havt en saa stor og skjæbnesvanger Indflydelse paa hendes Livs Ulykker.

— De seer altsaa, — sagde Mylady, da Tjeneren havde fjernet sig: — at Alt er beredt. Abbedissen nærer ingen Mistanke, og troer, at jeg bliver afhentet efter Kardinalens Ordre. Tjeneren gjør nu de sidste Anstalter; tag lidt til Dem, drik en Draabe Viin, og lad os komme afsted! —

— Ja, — gjentog Konstance maskinmæssigt: — lad os komme afsted! —

Mylady gav hende Tegn til at hun skulde sætte sig hos hende, skjænkede et Glas Viin og forelagde hende Brystet af en Kylling.

— See engang, — yttrede hun: — hvor Alt begunstiger os! Natten er nær; i Morgenstunden naa vi vort Tilflugtssted, og Ingen kan ane, hvor vi ere. Nu, vær ved godt Mod, og nyd en Smule! —

Konstance nød maskinmæssigt nogle Mundfulde og vædede sine Læber med Vinen.

— Saa hør mig dog, — vedblev Mylady, idet hun løftede sit Glas til Munden: — gjør som jeg! —

Men hendes opløftede Haand naaede ikke Munden. Det forekom hende, som om hun i det Fjerne hørte Ly-

den af galopperende Heste; paa samme Tid troede hun at høre Hestevrinsken.

Denne Larm forstyrrede hendes glade Lune ligesom Tordenveiret en smuk Drøm, hun blegnede, og løb til Vinduet, medens Madame Bonacieux reiste sig skjælvende over hele Legemet, og støttede sig paa Stolen for ei at falde om.

Man saae endnu Intet; men Galoppen lod sig høre tydeligere.

— O, min Gud! — sukkede Konstance: — Hvad er det for en Larm? —

— Enten er det vore Venner eller vore Fjender. — sagde Mylady med rædsom Ro; — bliv her; jeg skal snart skaffe Dem Besked derom! —

Konstance blev staaende, stum, ubevægelig, bleg som en Statue.

Imidlertid kom Larmen nærmere. Hestene kunde ikke være længer fjernede end høist halvandet hundrede Skridt; at Man ikke saae Dem endnu, kom deraf, at Veien slog en Bugt. Lyden var imidlertid bleven saa tydelig, at Man kunde tælle Antallet af Hestene ved de taktmæssige Hovslag.

Mylady stirrede med anstrængt Opmærksomhed; det var netop endnu lyst nok til at kjende Dem, der nærmede sig.

Pludselig saae hun ved Veiens Omdreining fremlyse guldtressede Hatte og bølgende Fjer; hun talte først to, derpaa fem, tilsidst otte Ryttere.

Mylady udstødte et uartikuleret Skrig; i ham, der førte an, gjenkjendte hun d'Artagnan.

— O, min Gud, min Gud, — raabte Konstance: — hvad er der da paafærde? —

— Det er den Uniform som Kardinalens Garde bærer; der er ikke noget Øieblik at spilde! — raabte Mylady: — Lad os flye! —

— Ja, ja, lad os flye! — gjentog Konstance, men uden at kunne gjøre et Skridt; Rædselen havde fængslet hende til Stedet.

Man hørte Ryttерne jage forbi under Vinduerne.

— Saa kom dog, kom dog! — skreg Mylady, idet hun søgte at rive den unge Kone med sig: — Gud være takket for Haven; vi kunne flygte endnu! Jeg har Nøglen. Men vi maa skynde os; om fem Minuter er det forsilde! —

Konstance forsøgte at gaae; hun gjorde to Skridt fremad, og sank derpaa iknæ.

Mylady søgte at reise og understøtte hende, men kunde ikke komme afsted dermed.

I dette Øieblik hørte Man Vognens Rullen, som jog afsted i fuld Galop i Musketerernes Paasyn; samtidig knaldede tre, fire Karabinskud.

— O, min Gud, min Gud! De seer vel, at mine Kræfter svigte mig, at jeg ikke er istand til at flye; flygt alene!

— Flygte alene, lade Dem blive her! Nei, nei, aldrig! — raabte Mylady.

Pludselig skjød et flammende Lyn frem for hendes Øine; hun løb hen til Bordet, skjænkede i Konstances Glas, og tømte deri Indholdet af en Kapsel, der dannede Pladen paa en Ring, hun bar paa Fingeren.

Det bestod i et rødligt Pulver, som strax opløste sig.

Derpaa greb hun Glasset med sikker Haand og

bød Konstance det med disse Ord: — drik! denne Vin vil give Dem Kræfter! —

Hun satte Glasset til den unge Kones Læber; Konstance drak maskinmæssigt.

— Det var rigtignok ikke paa den Maade, jeg ønskede at hævne mig; — sagde Mylady derpaa, idet hun med et djævelsk Smil atter satte Glasset paa Bordet: — men Man gjør min Tro, hvad Man kan! —

Og hun styrtede ud af Værelset.

Madame Bonacieux saae efter hende uden at kunne følge efter; hun var i samme Tilstand, som den der i Drømme bestræber sig for at flye, men ikke kan røre en Fod.

Nogle Minutter forløb; en skrækkelig Larm lød nede fra Porten.

Hvert Øieblik ventede Konstance at gjensee Mylady; men hun kom ikke.

Den kolde Sved perlede paa hendes Pande.

Endelig hørte hun Gitterdøren pibe; Man aabnede altsaa. Larmen af Støvler og Sporer gjenlød paa Trapperne; der hørtes en høi Mumlen af flere Stemmer, som bestandig kom nærmere, og undertiden forekom det Konstance, som om hun hørte sit eget Navn nævne.

Pludselig udstødte hun et høit Glædesskrig og styrtede hen mod Døren; hun havde gjenkjendt d'Artagnans Stemme.

— D'Artagnan, d'Artagnan! — raabte hun: — Er det Dem? — Herhid! —

— Konstance, Konstance! — raabte den unge Mand: — Min Gud, hvor er De? —

I samme Øieblik blev Døren til Cellen snarere stødt

op end lukket op. Flere Mænd styrtede ind i Værelset; Konstance var sunken om i en Læneſtol uden at kunne gjøre nogen Bevægelse.

D'Artagnan lod en endnu rygende Pistol falde og kastede sig ned for sin Elskedes Fødder; Athos satte sin atter i Beltet; Porthos og Aramis stak de blottede Kaarder i Skeden.

— O, d'Artagnan, min elskede d'Artagnan, Du kommer da endelig! Du har ikke skuffet mig; det er virkelig Dig! —

— Jo, ja Konstance; endelig have vi fundet hinanden. —

— O, hun kunde længe nok sige, at Du ikke kom; jeg ventede Dig dog ligefuldt; jeg vilde ikke flygte. O, hvor jeg har gjort vel, hvor jeg er lykkelig! —

Ved Ordet — hun — reiste Athos, som imidlertid havde sat sig, heftig fra Stolen.

— Hun? Hvilken hun? spurgte d'Artagnan.

— Min Selskaberinde, hun, som af Barmhjertighed vilde frie mig fra mine Forfølgere, hun, som tog Flugten, da hun i Dem saae Kardinalens Gardister. —

— Deres Selskaberinde! — raabte d'Artagnan, blivende hvidere end hans Elskedes hvide Slør: — Om hvilken Selskaberinde taler De? —

— Om hende, hvis Vogn holdt for Porten, om en Dame, som kalder sig deres Veninde, d'Artagnan, om en Dame, hvem De har fortalt Alt. —

— Hendes Navn! — raabte d'Artagnan: — Min Gud, veed De hendes Navn? —

— Ja vist. Man har sagt mig det. Vent, det

lyder saa fremmed...! O, min Gud! Min Hjerne forvirres, mit Blik svømmer... —

— Til Hjælp, mine Venner! — raabte d'Artagnan: — Hendes Hænder ere iiskolde; hun har ondt! Store Gud, hun taber Bevidstheden! —

Medens Porthos raabte om Hjælp af fulde Lunger, løb Aramis til Bordet for at tage et Glas Vand, men han standsede, da han saae den voldsomme Forstyrrelse i Athos Ansigt, som staaende foran Bordet med blege, af Forfærdelse stivnede Træk, betragtede et af Glassene, øiensynlig Offeret for en frygtelig Mistanke.

— O, nei, — mumlede han endelig: — nei, det er ikke muligt! Gud kunde ikke tillade en slig Forbrydelse! —

— Vand! Vand! — raabte d'Artagnan: — Vand! —

— O, arme Fruentimmer, arme Stakkel! — mumlede Athos nu i smertelig Tone.

Konstance aabnede atter Øinene under d'Artagnans hede Kys.

— Hun kommer atter til sig selv! — raabte han: — O, min Gud, min Gud, hvor jeg takker Dig! —

— Madame; — spurgte Athos: — Madame, i Himlens Navn, Hvo har tømt dette Glas? —

— Jeg, min Herre. — svarede Konstance med mat Stemme.

— Men Hvo har iskjænket Vinen, som var deri? —

— Hun. —

— Men hvilken er hun? —

— Ah, nu erindrer jeg det, Grevinde Winter. —

De fire Venner udstødte samtidig et gjennemtrængende Skrig; men Athos's overdøvede de Øvriges.

I dette Øieblik blev Konstances Ansigt ganske guult. En indvortes Smerte gjennemzittrede hende; dybtaandende sank hun om i Porthos's og Aramis's Arme.

D'Artagnan greb Athos's Hænder med usigelig Angst.

— Hvad? — spurgte han: — Du troer?... — Stemmen gik tabt i en høi Hulken.

— Jeg troer Alt. — svarede Athos, idet han bed sig Læberne tilblods.

— D'Artagnan! d'Artagnan! — raabte Konstance: — Hvor er Du? Forlad mig ikke; Du seer vel, jeg maa døe! —

D'Artagnan slap Athos's Haand, som han endnu knugede inden i sine Hænder, og løb hen til hende.

Hendes ellers saa smukke Ansigt var ganske fordreiet; hendes glasagtige Øine havde allerede mistet Blikket, en krampagtig Skjælven rystede hendes Legeme, Sveden flød ned over hendes Pande.

— I Himlens Navn, løb og hidkald Folk, Porthos, Aramis, løb og hent Hjælp! —

— Det er unyttigt; — indvendte Athos: — for den Gift, som hun iskjænker, gives der ikke nogen Modgift. —

— Ja, ja, Hjælp, Hjælp! — mumlede Konstance: — Hjælp! —

Derpaa samlede hun sin sidste Kraft, greb den unge Mands Haand mellem begge sine Hænder, betragtede ham en Stund, som om hele hendes Sjæl var gaaet over i hendes Øie, og trykkede hulkende sine Læber paa hans.

— Konstance, Konstance! — raabte d'Artagnan.

Et Suk undslap Konstances Mund, i samme Øieblik den flygtigt berørte hans; paa dette Suk bares en reen og trofast Sjæl op til Himlen.

D'Artagnan trykkede et Lig i sine Arme.

Han udstødte et Skrig og styrtede om ved Siden af sin Elskede, ligesaa bleg og stivnet som hun.

Porthos græd. Aramis rakte den knyttede Haand op mod Himlen; Athos gjorde Korsets Tegn.

I samme Øieblik viste der sig i Døren en Mand, der næsten var ligesaa bleg som Dem, der opholdt sig i Værelset, og saae sig om; han saae Madame Bonacieux død og d'Artagnan besvimet.

Han optraadte just i dette Forstenelsens Øieblik, der følger efter store Katastropher.

— Jeg har ikke taget feil; — sagde han: — her er Hr. d'Artagnan, og De ere hans tre Venner, d'Hrr. Porthos, Athos og Aramis. —

De Tiltalte betragtede den Indtrædende med Forbauselse; det forekom alle Tre, at de skulde kjende ham.

— Mine Herrer, — vedblev den Fremmede: — De ere, ligesom jeg, paa Spor efter et Fruentimmer, — som, — tilføiede han med et skrækkeligt Smiil: — sikkert maa have været her, thi jeg seer et Lig. —

De tre Venner forbleve tause. Baade Stemmen og Trækkene gjenkaldte Dem i Erindringen en Mand som De før havde seet; men De kunde ikke erindre, under hvilke Omstændigheder.

— Mine Herrer, — vedblev den Fremmede: — eftersom De ikke ville gjenkjende en Mand, som sandsynligviis skylder Dem Livet allerede to Gange; tvinges

jeg til at nævne mig; jeg er Lord Winter, Svoger til et kvindeligt Uhyre. —

De tre Venner udstødte et Overraskelsesskrig.

Athos reiste sig og rakte ham Haanden.

— Velkommen, Mylord, — sagde han: — De hører jo til Vore! —

— Jeg er reist fra Portsmouth i fem Timer efter Dem. — fortalte Lord Winter: — I St. Omer kom jeg kun tyve Minuter for silde; i Lilliers tabte jeg Dendes Spor. Jeg reiste videre paa Lykketræf, forhørende mig overalt, da jeg saae Dem jage forbi i Galop. Jeg gjenkjendte Hr. d'Artagnan, jeg kaldte paa Dem; men De gave Dem ikke Tid til at svare. Jeg vilde følge Dem; men min Hest var altfor udmattet til at følge med Deres, og dog synes det, som om ogsaa De, uagtet al Deres Iil, ere komne for silde. —

— De har Syn for Sagen. — svarede Athos, idet han pegede paa Liget, og paa d'Artagnan, hvem Aramis og Porthos forsøgte at kalde tilbage til Livet.

— Ere de døde Begge? — spurgte Lord Winter rolig.

— Nei, Gud skee Lov; — svarede Athos: — d'Artagnan er kun besvimet. —

— Ah, desto bedre! — yttrede Lord Winter.

— I dette Øieblik aabnede d'Artagnan Øinene.

Han rev sig ud af Porthos's og Aramis's Arme og kastede sig som en Afsindig over sin Elskedes Lig.

Athos reiste sig, gik hen til sin Ven med langsomme, høitidelige Skridt, omfavnede ham ømt, og da denne brød ud i Hulken, tiltalte han ham i sin sædvanlige ædle og overtalende Tone.

— Min Ven, vær en Mand. Det er kun Kvinder, der begræde de Døde; Mændene hævne Dem. —

— Ja, ja! — raabte d'Artagnan: — Gjælder det om Hævn, er jeg beredt til at følge Dig! —

Athos benyttede dette Styrkens Øieblik, som Haabet om Hævn skjænkede hans ulykkelige Ven, til at betyde Aramis og Porthos, at de skulde hente Priorinden.

De to Venner mødte hende i Korridoren, endnu ganske forskrækket over de sidste Øieblikkes Begivenheder; hun kaldte paa nogle Nonner, som saaledes tværtimod al klosterlig Skik befandt sig i Selskab med fem Mænd.

— Madame, — sagde Athos, idet han tog d'Artagnans Arm under sin: — vi overgive denne ulykkelige Kvindes Lig til Deres fromme Omsorg. Hun var en Engel paa Jorden før hun blev en Engel i Himlen. Behandel hende som En af Søsterskabet; vi vilde komme tilbage og bede paa hendes Grav. —

D'Artagnan skjulte sit Ansigt ved Athos's Bryst og brød ud i Hulken.

— Græd, — sagde Athos, — græd kun, stakkels Hjerte, endnu saa fuldt af Ungdom, Livskraft og Kjærlighed! Ak, gid jeg kunde græde som Du! —

Og han drog sin Ven med sig, kjærlig som en Fader, trøsterig som en Præst, stor som en Mand, der har lidt haardt og længe.

Alle Fem skrede derpaa, fulgte af Deres Tjenere, der førte Hestene ved Tøilen, hen imod den lille By Bethune, og standsede ved det første Herberg, De kom til.

— Men, — brød d'Artagnan Tausheden: — skulle vi da ikke forfølge dette Fruentimmer? —

— Senere, — svarede Athos: — jeg har først mine Forholdsregler at tage. —

— Hun vil undslippe os, — svarede den unge Mand: — hun vil undslippe os, og Skylden vil da være Din, Athos! —

— Jeg indestaaer for hende. —

D'Artagnan havde for stor Agtelse for sin Vens Ord, at han bøiede Hovedet og traadte ind i Gjæstgiverstedet uden at svare Noget.

Porthos og Aramis saae paa Hinanden; De forstode ikke Athos's Sikkerhed.

Lord Winter troede, at han talede saaledes for at dysse d'Artagnans Smerte isøvn.

— Nu, mine Herrer, — sagde Athos, da han havde sørget for fem Kamre til sig og sine Venner: — lad os nu gaae Hver til Sit! d'Artagnan trænger til Ensomhed for at græde ud, og I andre for at sove ud. Jeg skal sørge for Alt, vær ubekymret! —

— Det forekommer mig dog, — sagde Lord Winter: — at det tilkommer mig, hvis der skal tages Forholdsregler mod Grevinden; hun er min Svigerinde. —

— Og hun er min Kone. — svarede Athos.

D'Artagnan bævede; thi han begreb, at Athos var sikker i sin Hævn, eftersom han aabenbarede sit Livs skrækkelige Hemmelighed. Porthos og Aramis saae blegnende paa Hinanden; Lord Winter troede, at Athos var gal.

— Lad os nu skilles, — vedblev Athos: — og overlad Alt til mig; De indseer nu vel, at min Egenskab som Ægteherre berettiger mig dertil. Men d'Artagnan, dersom De ikke har tabt det, saa giv mig

det Papir, som Manden fra Meung mistede, og paa hvilket der er skrevet et Bynavn! —

— Ah! — raabte d'Artagnan: — Dette Navn, skrevet med hendes Haand..... —

— Du fatter vel nu, — svarede Athos: — at der gives et Forsyn over os. —

LXIV.

Manden i den røde Kappe.

Athos's Fortvivlelse havde maattet vige Pladsen for en potentseret Smerte, som gjorde denne Mands glimrende Egenskaber endnu mere lysende.

Ganske fortabt i en eneste Tanke, nemlig det Løfte, han havde givet, og det Ansvar, han havde paadraget sig, drog han sig allersidst tilbage i sit Værelse, bad Værten om et Kort over Provindsen, og satte sig til at studere samme; han fandt, at fire Veie førte fra Bethune til Armentières, og lod Tjenerne hidkalde.

Planchet, Grimaud, Mousqveton og Bazin indfandt sig, og modtoge af Athos tydelige og nøiagtige Befalinger. De skulde ved Daggry begive sig paa Veien til Armentières. Hver ad sin Vei. Planchet, Den, der havde meest Omløb i Hovedet, skulde forfølge den Vei, ad hvilken Vognen var kjørt, som Musketererne havde fyret paa, og som, Man vil erindre sig det, var ledsaget af Rocheforts Tjener.

Athos satte Tjenerne i Virksomhed, deels fordi han i den Tid, de havde været i hans og hans Venners Tjeneste, havde havt Leilighed til hos hver især at opdage Egenskaber af væsentlig Betydning, deels fordi Tjenerne ved at udspørge og spionere indskyde Bønderne mindre Mistillid end Deres Herrer under samme Omstændigheder; de staa den Klasse Folk nærmere, som de henvende sig til, og vække derfor større og oprigtigere Interesse.

Desuden kjendte Mylady Herrerne; men ikke deres Tjenere; paa modsat Side kjendte disse Mylady overmaade vel.

Alle Fire skulde næste Dag Kl. Elleve være paa det betegnede Sted. Naar De havde opdaget Myladys Opholdssted skulde de Tre blive tilbage for at bevogte hende; den Fjerde skulde vende tilbage for at give Athos Underretning og tjene til Veiviser for Vennerne.

Da Befalingerne vare givne, droge Tjenerne sig tilbage.

Da reiste Athos sig, spændte sin Kaarde om Livet, indhyllede sig i sin Kappe, og forlod Gjæstgiverstedet. Kl. var næsten Ti; ved denne Tid, veed Man, ere Gaderne i Provindsbyerne næsten blottede for Mennesker. Men Athos gjorde sig øiensynlig Umage for at kunne finde En, til hvem han kunde henvende et Spørgsmaal. Endelig traf han en sildig Spadseregjænger, standsede ham og henvendte nogle Ord til ham. Manden, hvem han tiltalte, veeg forfærdet tilbage; imidlertid besvarede han dog Athos's Spørgsmaal med et henvisende Tegn. Athos bød Manden

en halv Pistol for hans Ledsagelse; men han afslog Tilbudet.

Athos traadte ind i den Gade, som Manden havde peget paa; men da han kom til en Tværgade, standsede han atter, synlig forlegen. Da imidlertid Gadehjørnet mere end noget andet Sted lod ham haabe et Møde, blev han staaende for at vente. Efter et Øieblik's Forløb gik Natvægteren forbi. Athos gjorde Denne det samme Spørgsmaal, som han havde gjort den første Person. Natvægteren viste den samme Skræk, afslog ligeledes at ledsage Athos, men viste ham den Vei, han havde at følge.

Athos gik videre i den betegnede Retning, og naaede Forstaden; her syntes han atter urolig og ubestemt og standsede atter.

Lykkeligviis nærmede sig en Tigger for at bede om en Almisse; Athos lovede ham en Daler, naar han vilde ledsage ham til et vist betegnet Sted. Tiggeren vaklede et Øieblik; men ved Synet af Sølvmønten, som glimrede i Athos's Haand, bestemte han sig dog til at modtage Tilbudet, og gik foran.

Da han kom til Hjørnet af Gaden, pegede han paa et lidet, sørgeligt enestaaende Huus; Athos nærmede sig det, medens Tiggeren, der havde faaet sin Belønning, skyndsomst tog Flugten.

Athos gik rundt om hele Huset førend han formaaede at finde Døren til det lille med mørk, rødagtig Farve malede Huus. Intet Lys skinnede gjennem Vinduesskodderne; ingen Lyd lod ane, at Stedet var beboet. Det var mørkt og tavst som en Grav.

Tre Gange bankede Athos paa uden at faae Svar. Ved det tredie Slag paa Døren hørte han

imidlertid Trin nærme sig, og Døren blev aabnet paaklem; en Mand af høi Skikke, bleg Ansigtsfarve, sort Haar og Skjæg, viste sig.

Athos og han vexlede hviskende nogle Ord, hvorpaa Manden gav ham Tegn, at han kunde træde ind. Athos benyttede sig af Tilladelsen, og Døren lukkedes efter ham.

Manden, som Athos søgte saa langt borte, og som han kun efter saa megen Uleilighed havde fundet, lod ham træde ind i et Slags Laboratorium, hvor han havde været beskjæftiget med at forbinde Benene af et menneskeligt Legeme til et fuldstændigt Skelet. Skelettet var allerede færdigt; alene Hovedet laa endnu paa Bordet.

Hele det øvrige Bohave antydede, at Den, der beboede Huset beskjæftigede sig med Naturvidenskaberne. Der fandtes her Glas hvori Slanger, forsynede med Etiketter efter deres Slags, tørrede Fiirbeen, der lyste som Smaragder, indfattede i store Rammer af sort Træ; under Loftet i Hjørnerne af Stuen hang Bundter af vildtvoxende Planter, stærkt lugtende Urter, uden Tvivl i Besiddelse af Egenskaber, som vare den almindelige Forstand ubekjendte.

Jøvrigt fandtes der ingen Familie, intet Tjenerskab i Huset; den høie Mand beboede det ganske alene.

Athos kastede et koldt og ligegyldigt Blik paa de Gjenstande, vi nylig beskreve; paa Mandens Indbydelse tog han Plads ved Siden af ham.

Da forklarede han ham Grunden til sit Besøg, og den Tjeneste, han fordrede af ham; men næppe havde han fremsat sit Forlangende, førend den Ubekjendte, der var bleven staaende foran Musketeren, veeg tilbage

med Nædsel og afslog Anmodningen. Da fremtog Athos af sin Lomme et lidet Papir, hvorpaa der var skrevet tvende Linier, forsynede med Underskrift og Seil, og viste den Modstrævende det. Næppe havde den høie Mand læst de tvende Linier, seet Underskriften og kjendt Seglet, førend han bøiede sig til Tegn paa, at han nu ikke havde Noget at indvende, og var beredt til at adlyde.

Athos forlangte Intet videre; han reiste sig og gik. Ad den samme Vei, som han var kommen hid, naaede han tilbage til Gjæstgiverstedet, hvor han strax indelukkede sig.

Ved Daggry traadte d'Artagnan ind i hans Værelse og spurgte, Hvad De havde at gjøre.

— Vente. — svarede Athos.

Nogle Øieblikke senere lod Priorinden Musketererne vide, at Offeret for Myladys Hævn skulde jordes ved Middagstid. Angaaende Giftblanderske havde Man ikke hørt det mindste. Men hun havde maattet tage Flugten gjennem Haven; thi i Gangenes Sand havde Man gjenkjendt hendes Fodspor, og Havedøren havde Man fundet i Laas.

Ved den angivne Time begave sig Lord Winter og de fire Musketerer til Klosteret. Alle Klokkerne ringede. Kapellet var aabnet; blot Gitteret til Koret var lukket. Midt i Koret var Liget fremstillet i Noviceklæder. Paa begge Sider af Koret befandt sig bag tætte Gittere hele Søsterskabet, der fra dette skjulte Opholdssted bivaanede den hellige Tjeneste og blandede sin blide Sang med Præsternes Messetoner uden at see de Verdslige og uden selv at blive seet.

Ved Kapellets Indgang følte d'Artagnan atter sin

Kraft svinde. Han vendte sig om for at søge Athos; men Athos var forsvunden.

Athos havde, sin Hævnplan tro hengiven, ladet sig føre ud i Haven, hvor han, følgende i Sandet de lette Fodspor af en Kvinde, der overalt, hvor hun havde viist sig, havde efterladt sig blodige Mærker, snart naaede Døren, som gik ud til Lunden. Han lod Døren aabne og fordybede sig i Skoven.

Hele hans Mistanke bekræftedes. Den Vei, ad hvilken Vognen var forsvundet, løb rundt om Skoven. Athos fulgte nogen Tid Veien, Øinene heftede paa Jorden; smaa Blodpletter, som maatte hidrøre fra et Saar enten fra det Menneske, der ledsagede Vognen som Forrider, eller fra en af Hestene, betegnede Sporet. Omtrent en halv Miil fremme, et halvhundrede Skridt fra Festubert, viste sig en større Blodplet. Jorden var tiltrampet af Hestene. Imellem Skoven og dette ominøse Sted, lidt førend han naaede den sammenstampede Jord, fandt Athos de samme smaa Fodspor, som han havde seet i Haven; Vognen var standset her.

Paa dette Sted var Mylady traadt ud af Skoven og havde besteget Vognen.

Tilfreds med denne Opdagelse, som bekræftede alle hans Gisninger, gik Athos tilbage til Gjæstgiveriet, hvor Planchet ventede ham med Utaalmodighed.

Alt forholdt sig som Athos havde forudseet.

Planchet havde fulgt hin Vei, havde ligesom Athos bemærket Blodpletterne, som Athos kjendt det Sted, hvor Vognen var standset; men han var skreden videre frem end han, saaledes at han i Festubert, hvor han var traadt ind i en Kro for at forfriske sig, uden al

Foreſpørgſel havde erfaret, at den foregaaende Aften et ſaaret Menneſke, der ledſagede en Dame, der reiſte i en Poſtchaiſe, havde været nødt til at blive her, da han ikke kunde komme videre. Hændelſen var ſat paa nogle Røveres Regning, ſom ſkulde have overfaldet Vognen i Skoven. Manden var forbleven i Landsbyen; Damen havde ſkiftet Heſte og var kjørt videre.

Planchet opſporede Poſtillonen, ſom havde kjørt Chaiſen, og fandt ham. Han havde bragt Damen til Fromelles, og fra Fromelles var hun reiſt til Armentières.

Her fandtes der kun eet Gjæſtgiverſted, Poſthuſet. Planchet gik derhen og fremſtillede ſig ſom en Lakai, der var ledig og ønſkede Tjeneſte. Han havde ikke ſnakket ti Minuter med Folkene i Herberget, førend han vidſte, at der var kommen et eenligt Fruentimmer Kl. Elleve den foregaaende Aften, at hun havde taget et Værelſe og ladet Gjæſtgiveren komme for at lade ham vide, at hun ønſkede at opholde ſig nogen Tid i Egnen.

Planchet forlangte ikke at vide Mere. Han begav ſig til Mødeſtedet, traf ſine tro Medtjenere paa Deres Poſt, førte Dem hid, anbragte Dem ſom Skildvagter ved alle Gjæſtgiverſtedets Indgange, og ilede tilbage til Athos, ſom netop havde modtaget alle diſſe Oplysninger, da hans Venner atter kom tilbage.

Alles Anſigter bare et mørkt Præg, endogſaa Aramis's blide Træk.

— Hvad have vi at gjøre? — ſpurgte d'Artagnan.

— Vente. — ſvarede Athos.

Hver gik op paa ſit Værelſe.

Kl. Otte om Aftenen gav Athos Befaling til at

sadle Hestene og bad Lord Winter samt sine Venner at forberede sig til Opbrud.

I et Øieblik vare alle Fem færdige. Hver undersøgte sine Vaaben, og satte Dem i behørig Stand. Athos var den Sidste, der kom ned; han fandt allerede d'Artagnan utaalmodigt ventende paa Hesten.

— Taalmodighed! — bød Athos: — Vi mangle endnu En. —

De fire Ryttere saae sig forbausede om; thi De søgte forgjæves at udgrunde, Hvem Deres Ven vel endnu kunde vente paa.

Nu førte Planchet Athos's Hest frem; Musketeren svingede sig let i Sadlen.

— Vent mig her! — bad han: — Jeg kommer igjen.

Og han galopperede bort.

Et Kvarteer senere indfandt han sig virkelig atter, ledsaget af en maskeret, i en rød Kappe indhyllet Person.

Lord Winter og de tre Musketerer saae paa Hverandre. Ingen formaaede at give den Anden nogen Oplysning; thi Alle vare de uvidende om, Hvem denne Mand var. Imidlertid antoge De, at Sagen forholdt sig rigtig, eftersom Athos havde anordnet den.

— Kl. Ni satte den lille Rytterskare, anført af Planchet, sig i Bevægelse ad den samme Vei, som Vognen havde taget.

Der frembødes et sørgeligt Syn i disse sex Mænd, som rede frem i Taushed, Enhver fortabt i sine egne Betragtninger, mørke som Fortvivlelse, truende som Hævnen.

LXV.

Dommen.

Det var en mørk og stormfuld Nat. Store tunge Skyer glede hen under Himlen, uigjennemtrængelige af Stjernelyset; Maanen stod først op ved Midnat.

Af og til brød et Lyn frem i Horizonten og oplyste Veien, der som en hvid Linie snoede sig gjennem et øde Landskab; Øieblikket efter var Alt igjen Mørke.

Hvert Minut maatte Athos kalde paa d'Artagnan, der stedse var forud for Troppen og tvang ham til atter at indtage sin bestemte Plads, som han næste Øieblik atter ubevidst forlod. Han havde kun een Tanke, den at komme frem, og han kunde ikke modstaae denne Tankes magiske Kraft.

Man drog i Stilhed gjennem Byen Festubert, hvor den saarede Tjener var bleven; derpaa reed Man forbi Richebourg. Da Man havde naaet Herlier, dreiede Planchet, der hele Tiden ledede Toget, tilvenstre.

Flere Gange havde vexelvis Lord Winter, Porthos og Aramis henvendt Ordet til Manden i den røde Kappe; men han havde alene besvaret deres Spørgsmaal med et stumt Buk. De Reisende sluttede da, at der maatte være en væsentlig Grund for denne den Ubekjendtes Taushed, og ophørte med deres Forsøg paa at knytte en Samtale.

Veiret var imidlertid bleven endnu værre. Lynene fulgte Slag paa Slag, Tordenen begyndte at lyde hulere, og Stormen, Forløberen for en Orkan gik igjennem Rytternes Fjerbuske og Haar.

Skaren satte i stærkt Trav.

Et kort Stykke hiinsides Fromelles brød Uveiret løs. Man søgte sig i Kapperne. Der var endnu tre Mill at ride; Man reed Dem under en øsende Regn.

D'Artagnan havde ikke taget sin Kappe frem; til Overflod havde han blottet sit Hoved. Han fandt Behag i at lade Himlens Vand risle ned over sin brændende Pande og hans af Febergysen rystende Legeme.

I det Øieblik da den lille Trop havde passeret Goskal og næsten havde naaet Posthuset, traadte et Menneske, der stod i Ly under et Træ, frem fra Stammen, hvormed hans Person i Mørket havde været forenet, og traadte midt ud paa Veien med Fingeren paa Læberne.

Athos gjenkjendte Grimaud.

— Hvad er der paafærde? — raabte d'Artagnan: — Skulde hun have forladt Armentières? —

Grimaud gav med Hovedet et bekræftende Tegn; d'Artagnan skjar Tænder.

— Stille, d'Artagnan! — befalede Athos: — Det er mig, der staaer for det Hele; ti, og lad mig udspørge Grimaud! —

— Hvor er hun? — spurgte Athos.

Grimaud udstrakte Haanden i Retningen af Floden Lys.

— Langt herfra? —

Grimaud viste sin Herre en bøiet Pegefinger.

— Alene? —

Grimaud bekræftede det.

— Mine Herrer, — sagde Athos: — hun er en halv Mil herfra, i Retningen med Floden. —

— Herligt; — svarede d'Artagnan: — Grimaud, før os an! —

Grimaud skraaede tvers over og tjente til Fører for Rytterskaren.

Omtrent fem hundrede Skridt fremme traf Man paa en Aa; Vandet gik Hestene kun til Bugen.

Ved Hjælp af et Lyn opdagede Man Landsbyen Erquinheim.

— Er hun her? — spurgte d'Artagnan.

Grimaud rystede paa Hovedet.

— Stille dog! — bød Athos.

Og Troppen fortsatte sin Vei.

Et andet Lyn glimtede; Grimaud udstrakte Haanden, og ved Lynets blaalige Flamme skimtede Man et lidet eneliggende Huus i Nærheden af Flodbredden, hundrede Skridt fra en Færge.

Et Vindue er oplyst.

— Vi have naaet vort Maal. — sagde Athos.

I dette Øieblik reiste sig en Mand, der havde ligget skjult i en Grøft; det var Mousqueton. Han pegede paa det oplyste Vindue.

— Der er hun. — sagde han.

— Og Bazin? — spurgte Athos

— Medens jeg passede paa Vinduet, passede han paa Døren.

— Vel! — svarede Athos: — I have alle været tro Sendebud.

Athos sprang af Hesten, hvis Tømme han kastede til Grimaud, og nærmede sig Vinduet, efterat have givet de Øvrige Tegn til at ride omkring til Døren.

Det lille Huus var omgivet af et levende Hegn af to, tre Fods Høide. Athos sprang over, og traadte

hen til Vinduet, der manglede Skodder, men hvis Halvgardiner vare trukne tæt sammen.

Han sprang op paa Foden af Muren for at kunne see over Gardinet.

Ved Lyset af en Lampe saae han et Fruentimmer indhyllet i en mørk Kaabe sidde paa en Træbænk ved en udgaaende Ild. Hendes Albuer hvilede paa et daarligt Bord, og hun støttede sit Hoved i sine Elfenbeens hvide Hænder.

Man kunde ikke see hendes Ansigt; men et uheldvarslende Smiil gled over Athos's Ansigt. Han kunde ikke skuffe sig; det var hende, som han søgte.

I dette Øieblik vrinskede en Hest. Mylady opløftede Hovedet, saae Athos's blege Ansigt trykket op mod Vinduesruden, og udstødte et Skrig.

Athos begreb, at han var bleven kjendt. Han stødte Vinduet ind med Haanden, og sprang som en Herrens Aand ind i Værelset. Mylady løb hen til Døren og aabnede den; paa Tærskelen stod d'Artagnan, endnu mere bleg og truende end selv Athos.

Mylady sprang med et Skrig tilbage; d'Artagnan, som troede, at hun havde et eller andet Middel til Flugt, drog en Pistol af Bæltet. Men Athos opløftede Haanden.

— Lad det Vaaben hvile, d'Artagnan! — sagde han: — dette Fruentimmer skal dømmes og ikke myrdes. Hav Taalmodighed, d'Artagnan, og Du skal blive tilfredsstillet! — Kom ind, mine Herrer! —

D'Artagnan adlød; thi Athos talte med en Høihed og Værdighed som en Dommer, der var sendt fra Himlen selv. Efter d'Artagnan indtraadte Porthos, Aramis, Lord Winter og Manden i den røde Kappe.

De fire Tjenere bevogtede Vinduet og Døren.

Mylady var sunken tilbage paa Bænken, med udstrakte Hænder, ligesom for at banlyse dette frygtelige Syn. Da hun saae sin Svoger, udstødte hun et skrækkeligt Skrig.

— Hvad vil De! — raabte hun.

— Vi søge, — sagde Athos: — et Fruentimmer, Anna de Breuil, som tidligere lod sig kalde Grevinde de la Fère, senere Lady Winter, Grevinde af Scheffield. —

— Det er mig. — mumlede hun med den høieste Forbauselses Udtryk. — Hvad vil De mig? —

— Vi ville dømme Eder efter Eders Forbrydelser. — svarede Athos: — Det staaer Eder frit for at forsvare Eder; gjør det, om I kan! — Hr. d'Artagnan, det tilkommer Dem at forebringe den første Anklage. —

D'Artagnan traadte frem.

— For Gud og Mennesker, — sagde han: — anklager jeg dette Fruentimmer for at have forgivet Konstance Bonacieux, der er død igaaraftes. —

Og han vendte sig om mod Porthos og Aramis.

— Vi bevidne det. — sagde de to Musketerer med een Stemme.

D'Artagnan vedblev:

— For Gud og Mennesker beskylder jeg dette Fruentimmer for at have havt til Hensigt at forgive mig selv i Vin, som hun havde sendt mig fra Villeroy tilligemed et falsk Brev, som om Vinen kom fra mine Venner. Gud frelste mig; men et Menneske maatte døe i mit Sted, ved Navn Brisemont. —

— Vi bevidne det. — tilføiede i samme Aandedræt Porthos og Aramis.

— For Gud og Mennesker — vedblev d'Artagnan: — anklager jeg dette Fruentimmer for at have tilskyndet mig til at myrde Greven af Wardes, og eftersom Ingen kan bevidne dette mit Udsagn bevidner jeg det selv paa Liv og Ære. —

Og d'Artagnan gik over i det andet Hjørne af Værelset med Porthos og Aramis.

— Raden er til Dem, Mylord. — sagde Athos.

Baronen traadte frem:

— For Gud og Mennesker, — begyndte han: — erklærer jeg dette Fruentimmer for at have ladet Hertugen af Buckingham myrde. —

— Hertugen af Buckingham myrdet: — raabte alle Tilstedeværende.

— Ja, — vedblev Baronen? — ja, myrdet! — Ifølge den Advarsel, De havde sendt mig, havde jeg ladet dette Fruentimmer sætte fast, og jeg havde givet hende i en tro og ærlig Tjeners Bevogtning. Hun forførte dette Menneske, lagde ham Dolken i Haanden, tilskyndede ham til dette skrækkelige Mord, — og Felton, Morderen, betaler maaskee i dette Øieblik denne Furies Forbrydelse med sit Hoved. —

En Gysen gjennemfoer alle Dommerne ved Beretningen om denne endnu ukjendte Skjændselsdaad.

— Og dette er ikke Alt. — vedblev Lorden: — Min Broder, som havde indsat hende til sin Arving, døde efter tre Timers Sygdom, en Sygdom, som forunderligviis efterlod gule Pletter over hele hans Legeme. — Svigerinde, hvorledes døde Deres Gemal? —

— O Nædsel! — raabte Porthos og Aramis.

— Buckinghams, Feltons, min Broders Morderske, jeg forlanger Retfærdighed over Dig; dersom Man ikke yder mig den, skal jeg vide at skaffe mig den selv! —

Og Lord Winter traadte over til d'Artagnan, overladende sin Plads til en anden Anklager.

Mylady lod Hovedet synke ned i de hule Hænder, og søgte at ordne sin af en dødelig Svimmel forvirrede Tænkekraft.

— Jeg er den Næste til at anklage. — tog Athos nu Ordet, skjælvende som Løven skjælver ved Synet af Slangen: — Jeg agtede dette Fruentimmer som ung Pige; jeg agtede hende tvertimod min Families Ønske. Jeg gav hende min Formue, jeg gav hende mit Navn, — og en Dag opdagede jeg, at dette Fruentimmer var brændemærket; hun var mærket med en Lilie paa den venstre Skulder.

— O, — raabte Mylady, idet hun sprang op: — jeg udfordrer Dem til at finde den Domstol, der har udtalt denne Skjændselsdom over mig, til at finde Den, der har udført Dommen paa mig! —

— Stille! — lød en Stemme: — Her er Touren til mig at svare. —

Og Manden i den røde Kappe traadte frem.

— Hvem er dette Menneske? Hvad er det for et Menneske? — skreg Mylady, halvqvalt af Skræk, med Dødens Sved paa den kolde Pande.

Alles Øine vendte sig mod Manden; thi Ingen uden Athos kjendte ham.

Men Athos selv betragtede Manden med ligesaa stor Forbauselse som alle de Andre; thi han fattede ikke,

hvorledes Denne paa nogen Maade kunde være indviklet i dette skrækkelige Drama, som udviklede sig i denne Stund.

Den Ubekjendte nærmede sig Mylady med langsomme Skridt, indtil alene Bordet skilte ham fra hende; da tog han Masken af.

Mylady betragtede nogle Øieblikke med voxende Skræk det blege Ansigt, omgivet af kulsort Haar og Skjæg, et Ansigt, hvis eneste Udtryk var en iiskold Rolighed. Endelig raabte hun, idet hun sprang op og veeg tilbage til Muren saa langt hun kunde:

— Nei, det er et sataniſk Blændværk! Det er ikke ham! Hjælp! Hjælp! —

Og hun vendte sig om mod Muren, som om hun havde kunnet aabnet sig en Udgang derigjennem ved Hjælp af sine Hænder.

— Men Hvem er De da? — raabte alle Vidnerne til denne Scene.

— Spørg dette Fruentimmer! — svarede Manden i den røde Kappe: — De seer vel, at hun har gjenkjendt mig. —

— Bødlen fra Lille! Bødlen fra Lille! — raabte Mylady i vanvittig Skræk, med Fingrene klamrende sig fast til Muren for ikke at styrte om.

Alle trak sig tilbage, og Manden i den røde Kappe blev staaende alene midt i Værelset.

— O, Naade, Naade! Tilgivelse! — raabte det elendige Væsen, faldende paa Knæ.

Bødlen ventede til der atter var fuldkommen Taushed, og begyndte derpaa:

— Jeg sagde Dem vel, at hun havde gjenkjendt

mig. Ja, jeg er Bøddel i Byen Lille; hører nu min Historie! —

Alles Øine vare fæstede paa denne Mand, hvis Ord Man ventede med graadig Ængstlighed.

— Dette Fruentimmer var engang en ung deilig Pige, ligesaa deilig, som hun er endnu; hun var Nonne i Benediktinerklosteret i Templemor. En ung Præst af eenfoldigt og troende Gemyt var Nonnernes Skriftefader. Hun foretog sig at forføre ham, og det lykkedes, hun kunde have forført en Helgen.

— Begges Løfter vare uigjenkaldelige; Deres Forbindelse kunde ikke vedvare længe uden at føre Dem i Fordærvelse. Hun overtalte ham til at forlade Egnen med hende og tye til en anden Deel af Frankrig, hvor De kunde leve roligt og uforstyrret. De behøvede Penge; ingen af Dem eiede Noget. Præsten stjal de hellige Kar og solgte Dem; men da De vare i Begreb med at flygte, bleve de arresterede begge.

— Otte Dage senere havde hun forført Slutterens Søn og var flygtet. Den unge Præst blev dømt til ti Aars haardt Fængsel og til Brændemærke. Jeg var Bøddel i Byen Lille, som dette Fruentimmer siger. Jeg blev nødt til at mærke den Skyldige, og den Skyldige, mine Herrer, — var min Broder.

— Jeg saae dengang, at dette Fruentimmer, som havde hidført hans Undergang, som var mere end hans Medskyldige, eftersom hun havde ledet ham i Fristelse, at denne Kvinde i det Mindste skulde dele hans Straf. Jeg havde en Anelse om, hvor hun opholdt sig; jeg forfulgte hende, indhentede hende, — jeg bandt hende og paatrykte hende det samme Skjændselsmærke, jeg havde paatrykket min Broder. —

— Den følgende Dag lykkedes det ogsaa min Broder at undflye; Man anklagede mig for Medviderі og dømte mig til at sidde i Fængsel indtil han selv atter havde indfunden sig. Min arme Broder fik ikke denne Dom at vide; han havde atter sluttet sig til dette Fruentimmer og de vare flygtede med Hinanden til Berry, hvor han havde faaet et lidet Sognekald. Dette Fruentimmer gik for hans Søster. —

— Herren til det Gods, hvorpaa Sognepræstens Kirke ligger, saae denne foregivne Søster og blev forelsket i hende, saa forelsket, at han tilbød hende sin Haand. Da forlod hun Den, hun havde bragt i Fordærvelse, for at følge Ham, hun skulde bringe i Fordærvelse, — og saaledes blev hun Grevinde de la Fère. —

Alles Øine vendte sig hen mod Athos, hvis virkelige Navn dette var: han gjorde Tegn, at Alt forholdt sig saaledes som Bødlen havde sagt.

— Da, — vedblev Denne: — vendte min Broder, rasende fortvivlet, fast bestemt paa at ende en Tilværelse, som hun havde berøvet al Tillokkelse, tilbage til Lille. Da han hørte, at jeg sad fængslet i hans Sted, stillede han sig frivilligt igjen, og hængte mig samme Aften i Fængslet. —

— Iøvrigt maa jeg indrømme, at Man lod mig vederfares Retfærdighed; Dommerne holdt Deres Ord. Saasnart Ligets Identitet var godtgjort, gav Man mig igjen fri. —

— Det er den Forbrydelse, hvorfor jeg anklager hende; det er Grunden til at jeg har brændemærket hende. —

— Hr. d'Artagnan, — sagde Athos: — Hvilken Straf forlanger De, denne Kvinde skal lide? —

— Døden. —

— Mylord Winter, — vedblev Athos: — hvilken Straf fordrer De tilkjendt dette Fruentimmer? —

— Døden. —

— Mine Herrer Porthos og Aramis, — vedblev Athos: — hvilken Dom fordrer De over denne Forbryderske? —

— Døden. — svarede med een Stemme de to Musketerer.

Mylady udstødte et skjærende Hvin, og slæbte sig paa Knæene nogle Skridt frem mod sine Dommere.

Athos udstrakte Haanden mod hende og talte:

— Anna af Breuil, Grevinde de la Fère, Mylady Winter, Eders Forbrydelser have trættet Menneskene paa Jorden og Gud i Himlen. Dersom I kjender nogen Bøn, saa sig den frem; thi I er dømt til at lide Døden! —

Ved disse Ord, som berøvede hende alt Haab, reiste Mylady sig i sin fulde Høide og vilde tale; men Stemmen svigtede hende. Hun følte, hvorledes en mægtig og ubarmhjertig Haand greb hende ved Haarene og drog hende bort, ligesaa uigjenkaldeligt som Skjebnen drager Mennesket. Hun prøvede derfor ikke paa nogen Modstand, og forlod Hytten.

Lord Winter, d'Artagnan, Athos, Porthos og Aramis fulgte efter hende; Tjenerne fulgte Deres Herrer, og Værelset blev tomt, tomt og forladt med sine knækkede Ruder, sin aabne Dør og sin usunde Lampe.

LXVI.

Henrettelsen.

Det var næsten Midnat. Maanen var i Aftagende; blodfarvet i Uveirets svindende Skytaage stod den op bag ved den lille By Armentières, som i dens bleggule Lys aftegnede det mørke Profil af sine Huse og sit høie Klokketaarn. Ligefor rullede Lys sine Vande liig en Strøm af smeltet Tin; paa Bredden hiinsides saae Man en sort Gruppe af Træer aftegne sig paa den stormfulde Himmel, der var bedækket med lange kobberfarvede Skystriber, som rundt i Sletten foranledigede et Slags ubestemt Halvlys. Tilvenstre hævede sig en gammel forladt Mølle med ubevægelige Vinger; fra Ruinerne lod en Ugle høre sit skarpe, eensformige Skrig. Hist og her paa begge Sider af Veien, som den sørgelige Procession fulgte, reiste sig nogle lave vantrevne Træer, der saae ud som Dværge, der sadde paa Hug for at lure paa Mennesker i denne uheldsvangre Time.

Fra Tid til anden gjennemskar og ligesom aabnede et mægtigt Lyn Himmelhvælvingen, bugtede sig liig en Slange hen over Trægruppen hiinsides Floden og overskjar ligesom et flammende Glavind Himmel og Vand i tvende Parter. Ingen Vind rørte sig i den tunge Atmosfære; en Dødsstilhed tyngede paa hele Naturen. Jordbunden var fugtig og glat af den nylig faldne Regn; de forfriskede Urter lode deres Duft udstrømme i fordoblet Maal.

To Tjenere førte Mylady, som De holdt fast Hver ved sin Arm, Bødlen fulgte nærmest efter. Lord Win-

ter, d'Artagnan, Athos, Porthos og Aramis gik bag efter Bødlen.

Planchet og Bazin sluttede Toget.

De tvende Tjenere førte Mylady ned mod Flodbredden. Hendes Mund var stum; men hendes Øine talte med deres usædvanlige, ubeskrivelige Veltalenhed, vexelviis bønfaldende Dem, som hendes Blik faldt paa.

Da hun engang befandt sig nogle Skridt forud, sagde hun til Tjenerne:

— Tusind Pistoler til enhver af Eder, hvis I ville begunstige min Flugt; hvis I overlade mig til Eders Herrers Grusomhed, har jeg Hævnere her i Nærheden, som ville lade Eder bøde haardt for min Død. —

Grimaud tøvede med at svare; Mousqueton skjælvede paa alle Lemmer.

Athos, som havde hørt Myladys Stemme, nærmede sig rask; Lord Winter ligeledes. Den Sidste yttrede:

— Send disse Folk bagud! Hun har tiltalt Dem; De ere ikke længer at stole paa. —

Man hidkaldte Bazin og Planchet, som indtoge Grimauds og Mousquetons Pladser.

Da Man havde naaet Bredden, nærmede Bødlen sig Mylady og bandt hendes Hænder og Fødder.

Da brød hun Tausheden for at raabe:

— I ere feige Skurke, I ere elendige Mordere; I ere til Mord om at aflive et stakkels Fruentimmer. Tag Eder iagt; om jeg end ikke faaer Hjælp, vil jeg dog blive hævnet! —

— De er ikke noget Fruentimmer; — svarede Athos koldt: — De tilhører ikke Menneskeslægten. De

er en fra Helvede undsluppen Dæmon, og til Helvede skal De atter vende tilbage. —

— O, mine dydige Herrer, lægger Mærke til, at Den, der optræder som min Dommer, bliver en usel Morder. —

Bødlen kan aflive uden derfor at blive en Morder: — svarede Manden i Kappen idet han slog paa sin lange Kaarde: — han er og bliver blot den sidste Dommer, Nachrichter, som vore Naboer i Tydskland kalde det. —

Da han bandt hende under denne Samtale, udstødte Mylady to, tre vilde Skrig, som gjorde en forunderlig rædsom Virkning, idet de glede ud i Natten og tabte sig i Skovens labyrinthiske Verden.

— Men om jeg end er skyldig, om jeg end har begaaet de Forbrydelser, De beskylder mig for, — hylede Mylady: — kan jeg dog kun dømmes af et lovmæssigt Tribunal. De ere ikke mine retmæssige Dommere! —

— Jeg havde foreslaaet Dem Tyburn; — bemærkede Lord Winter: — hvorfor valgte De ikke det? —

— Fordi jeg ikke vil døe, — raabte Mylady, kæmpende for at komme løs; — fordi jeg er for ung til at døe! —

— Den Kvinde, De forgav, — sagde d'Artagnan: — var endnu yngre end De, Madame, og dog maatte hun døe. —

— Jeg vil træde ind i et Kloster, jeg vil blive Nonne. —

— De var i et Kloster, — indvendte Bødlen: — og forlod det for at undergrave min Broders timelige og evige Vel. —

Mylady udstødte et Forfærdelsens Skrig og faldt paa Knæ.

Bødlen løftede hende op under Armen og vilde bringe hende ned i Baaden.

— O, min Gud! — raabte hun: — Min Gud! Ville I drukne mig? —

Hendes Skrig havde noget saa sønderrivende, at d'Artagnan, som fra først af havde været den meest Blodtørstige af hendes Forfølgere, lod sig synke om paa en afhugget Træstamme, og sænkede Hovedet med Hænderne for Ørerne. Men desuagtet hørte han hende dog ligefuldt true og hvine.

D'Artagnan var den yngste blandt disse Mænd; hans Hjerte blev svagt, og han udbrød:

— O, jeg kan ikke taale at see dette frygtelige Skuespil; jeg kan ikke give mit Samtykke til, at dette Fruentimmer dør saaledes. —

Mylady havde hørt disse Ord, og fattede en Smule Haab.

— D'Artagnan, d'Artagnan! — raabte hun: — Erindre Dig, at jeg har elsket Dig! —

Den unge Mand reiste sig og gjorde et Skridt hen imod hende.

Men Athos reiste sig, drog sin Kaarde og traadte ham i Veien med de Ord:

— Dersom De gjør endnu et Skridt fremad, d'Artagnan, mødes vore Kaarder.

D'Artagnan faldt paa Knæ og bad.

— Bøddel, — raabte Athos: — Gjør Din Pligt! —

— Gjerne, ædle Herre; — svarede Bødlen: — thi, saasandt jeg er en god Katholik, troer jeg at

hylde Retfærdigheden, idet jeg udøver mit Embede paa denne Kvinde. —

— Godt! —

Athos gjorde et Skridt frem imod Mylady og talte:

— Jeg tilgiver Dem det Onde, De har tilføiet mig; jeg tilgiver Dem, at min Fremtid er ødelagt, min Ære besudlet, min Kjærlighed vanæret og min evige Frelse gjort tvivlsom ved den Fortvivlelse, De har bragt over min Sjæl. Dø i Fred!

Lord Winter traadte frem:

— Jeg tilgiver Dem ogsaa, min Broders Forgiftelse, Hertugen af Buckinghams Mord, Feltons Død; jeg tilgiver Dem de Forsøg, De har gjort mod mit eget Liv. Dø i Fred! —

— Og jeg — sagde d'Artagnan: — jeg beder om Deres Tilgivelse for den uværdige Fremfærd, hvorved jeg fremkaldte Deres Had; til Gjengjæld tilgiver jeg Dem Mordet paa min arme Veninde og Deres grusomme Forfølgelser mod min egen Person. Dø i Fred! —

— I am Lost! — mumlede Mylady paa engelsk: I must die. —

Derpaa reiste hun sig ved egen Kraft og kastede omkring sig et af hine klare Blik, som syntes at udgaae fra en fortærende Ildslue.

Hun saae Intet.

Hun lyttede; hun hørte Intet.

Hun havde alene Fjender om sig.

— Hvor skal jeg lide Døden? — spurgte hun.

— Paa den modsatte Bred. — svarede Bødlen.

Han lod hende derpaa stige ned i Baaden; da han

løftede Foden for at følge hende, overrakte Athos ham en Sum Penge med de Ord:

— Der har De Lønnen for Henrettelsen, for at Man kan see, at vi handle i Egenskab af Dommere. —

— Det er godt; — svarede Bødlen: — og for at endvidere dette Fruentimmer kan see, at jeg ikke udøver mit Haandværk, men min Pligt, — — —

Han fuldførte Sætningen ved at kaste Pengene i Vandet.

— Dette Fruentimmer har et Barn, — mælede Athos! — og hun har ikke med et Ord erindret sig samme. —

Baaden styrede over mod den venstre Bred af Lys med Forbryderſken og Straffens Udøver; alle de Øvrige forbleve paa den høire Bred, hvor De faldt paa Knæ.

Baaden bevægede sig langsomt frem ved Hjælp af Færgens Toug, under Gjenskinnet af en lys Sky, som i dette Øieblik hvilede over Vandet.

Man saae den lande; Personerne aftegnede sig i sort Gestalt paa den rødlige Horizont.

Mylady havde under Overfarten havt Held med at løse det Baand, som fængslede hendes Fødder; da hun naaede Bredden, sprang hun med Lethed iland og flyede.

Men Jorden var slibrig; da hun kom op paa Skrænten, gled hun ud og sank i Knæ.

Udentvivl følte hun sig greben af en overtroisk Tanke; hun saae i sit Fald et Bevis for at Himlen nægtede hende sin Bistand, og blev liggende i knælende Stilling med sænket Hoved og foldede Hænder.

Fra den modsatte Bred saae Man i dette Øieblik

Bødlen langsomt hæve begge sine Arme; Maanen speilede sig i hans brede Klinge, Armene sank, — Man hørte Staalets Hvin og Offerets Skrig — — —

Da aftog Bødlen sin røde Kappe, udbredte den paa Jorden og lagde Liget deri; han knyttede de fire Ender, løftede derpaa Byrden op paa sine Skuldre, og steg igjen i Baaden.

Da han naaede Midten af Floden, standsede han Baaden, og raabte, idet han holdt sin Byrde ud over Vandet.

— Fri Passage for Guds Retfærdighed! —

Og han lod Liget falde; Vandet lukkede sig over det.

LXVII.

Et Bud fra Kardinalen.

Tre Dage efter kom de fire Venner tilbage til Paris; De havde holdt sig indenfor deres Permissions Grændser og gik samme Aften hen til Hr. de Treville for at gjøre ham deres sædvanlige Visit.

— Nu, mine Herrer, — spurgte den brave Kapitain: — har De moret Dem godt paa Deres Udflugt? —

— Herligt! — svarede Athos i sit eget og sine Kammeraders Navn.

Den 6te i den følgende Maaned forlod Kongen, det Løfte tro, som han han havde givet Kardinalen, Paris,

ganske opfyldt af den Nyhed, som begyndte at udbrede sig, at Buckingham var bleven myrdet.

Endskjøndt Dronningen var forberedt paa den Fare, der truede hendes Hjertes Afgud, vilde hun dog ikke troe paa denne skrækkelige Nyhed; hun var endogsaa uforsigtig nok til at udraabe: — Det er falsk; jeg har nylig haft Brev fra ham! —

Men Dagen efter blev hun tvungen til at troe paa sin Elendighed; La Porte, der som alle Andre var bleven holdt tilbage i England paa Kongens Befaling, indtraf endelig som Overbringer af Buckinghams sidste og skjæbnesvangre Gave.

Kongens Glæde var meget levende; han gjorde sig ikke Umage for at skjule den, ja lod den endogsaa med Villie falde Dronningen i Øinene. Ludvig den Trettende manglede Ædelmodighed, som alle svage Aander.

Men snart blev Kongen atter mørk og ilde oplagt. Hans Pande hørte ikke til Dem, der opklares for lang Tid; han følte, at han ved at vende tilbage til Leiren, atter krøb ind i sin Lænke, og dog vendte han tilbage.

Kardinalen var for ham den fortryllende Slange, og han var den forsvarsløse Fugl, som hopper fra Green til Green uden at kunne undslippe den.

Saaledes blev Tilbagereisen til La-Rochelle naturligviis meget sørgelig. Vore fire Venner især afprægede Mismodet i deres Personer til en for deres Kammerader paafaldende Grad. De rede Side ved Side med sænkede Hoveder og mørkt Blik. Alene Athos hævede fra Tid til anden sin høie Pande; et Lyn glimtede da i hans Øie, et bittert Smiil spil-

lede omkring hans Mund. Men i næste Øieblik var ogsaa han atter fortabt i Grublerier.

Saasnart som Eskorten havde naaet en By og Kongen var bleven ledsaget til sin Bolig, droge de fire Venner sig tilbage enten i Deres eget Kvarteer eller i et eller andet afsidesliggende Værtshuus, hvor De imidlertid hverken spillede eller drak, men alene underholdt sig sagte med Hverandre, stadig opmærksomme paa, at Ingen hørte Dem.

En Dag da Kongen holdt Rast for at beitse, og de fire Venner, istedet for at følge med paa Jagten, havde samlet sig i et Værtshuus ved Landeveien, standsede en Mand, der kom ridende fra La-Rochelle, ved Værtshusets Dør for at tømme et Glas Viin, tilfældigviis lod han Øiet søge Veien ind i det Værelse, hvor de fire Musketerer sadde. Da gav han sig til at raabe:

— Holla, Hr. d'Artagnan, er det Dem hist-inde? —

D'Artagnan løftede Hovedet, og udstødte et Glædesskrig. Manden, der kaldte paa ham, var hans Gjenfærd; det var Manden fra Meung, fra Gaden „des Fossoyeurs" og fra Arras.

D'Artagnan drog sin Kaarde og styrtede hen mod Døren.

Men denne Gang sprang Manden, istedet for at flygte, af sin Hest og gik d'Artagnan imøde.

— Ah, min Herre, — begyndte d'Artagnan: — endelig træffer jeg Dem da; denne Gang skal De ikke undslippe mig! —

— Det er heller ikke min Hensigt, min Herre;

thi denne Gang siger jeg Dem. I Kongens Navn, jeg arresterer Dem! —

— Hvorledes, Hvad siger De? —

— Jeg siger, at De har at overgive mig Deres Kaarde, min Herre, og det uden Modstand. Det gjælder Livet, jeg siger Dem det forud! —

— Hvem er De da? — spurgte d'Artagnan, idet han sænkede sin Kaarde, dog uden at overlevere den.

— Jeg er Chevalier de Rochefort, — svarede den Ubekjendte: — Hs. Eminentses Staldmester, og jeg har Befaling til at føre Dem for Kardinalen. —

— Vi ere i Begreb med at vende tilbage til Hs. Eminents, Hr. Chevalier, — sagde Athos, idet han traadte til: — og De vil sikkert modtage Hr. d'Artagnans Æresord paa, at han i lige Linie skal begive sig til Leiren ved La-Rochelle.

— Jeg maa sætte ham under Bevogtning, for at lade ham bringe til Leiren. —

— Vi ville udgjøre hans Bevogtning, min Herre, paa vor Ære som Adelsmænd! — Men, — tilføiede Athos med rynkede Bryn: — ei mindre paa vor ridderlige Ære — Hr. d'Artagnan forlader os ikke! —

Rochefort kastede et Blik bag sig og saae, at Porthos og Aramis havde stillet sig imellem ham og Døren; han fattede, at han aldeles var i disse fire Menneskers Hænder og sagde:

— Mine Herrer, dersom Hr. d'Artagnan vil overgive sin Kaarde og forene sit Æresord med Deres, vil jeg nøies med Deres Løfte at føre Ham til Hs. Eminentses Kvarteer. —

— De har mit Ord, min Herre, — sagde d'Artagnan: — og her er min Kaarde! —

— Det passer saameget bedre som jeg maa fortsætte min Reise. — bemærkede Rochefort.

— Dersom det er for at træffe Mylady, — yttrede Athos koldt: — kan De spare Dem Ulejligheden. —

— Hvad er der da bleven af hende? — spurgte Rochefort levende.

— Følg med os tilbage til Leiren, og De vil faae det at vide! —

Rochefort blev et Øieblik tankefuld staaende; derpaa bestemte han sig til at følge Athos's Raad, eftersom Surgères hvortil Kardinalen skulde reise Kongen imøde, kun var en Dagsreise fjernet derfra. Desuden havde han saaledes den Fordeel, selv at kunne passe paa sin Fange.

Man begav sig paa Reisen.

Den følgende Dag, Kl. Tre om Eftermiddagen, naaede Man Surgères, hvor Kardinalen ventede Kongen. Majestæten og Ministeren vexlede en Mængde Kjærlighedsyttringer og lykønskede Hinanden til det herlige Træf, der havde befriet Frankrig fra en bitter Fjende, der ophidsede hele Europa mod Fædrelandet. Dernæst tog Richelieu i Hast Afsked fra Kongen, da han ved Rochefort var bleven underrettet om, at d'Artagnan, som han længtes meget efter at forhøre, allerede var kommen.

Da Kardinalen om Aftenen vendte tilbage til sit Kvarteer, fandt han d'Artagnan staaende uden Kaarde ved Døren til det Huus, han beboede, bevogtet af de tre bevæbnede Musketerer.

Da han denne Gang følte sin Overlegenhed, betragtede han dem strengt, og gav d'Artagnan Tegn til at følge efter.

D'Artagnan adlød.

— Vi vente paa Dig, d'Artagnan. — sagde Athos høit nok til at Kardinalen kunde høre det.

Hs. Eminents rynkede Brynene, standsede et Øieblik, og fortsatte derpaa sin Gang uden at sige Noget.

D'Artagnan traadte ind efter Kardinalen, og Rochefort efter d'Artagnan; Døren blev bevogtet.

Hs. Eminents begav sig til det Værelse, der tjente ham til Kabinet og gav Rochefort Tegn til at bringe Musketeren ind.

Rochefort adlød, og drog sig tilbage.

D'Artagnan var ene lige overfor Kardinalen; dette var det andet Møde med Kardinalen, og han tilstod senere, at han havde været overbeviist om, at det var bleven det sidste.

Richelieu blev staaende og lænede sig op til Kaminen; et Bord stod mellem ham og d'Artagnan.

— Min Herre, — begyndte Kardinalen: — De er bleven arresteret efter min Ordre. —

— Jeg veed det, Monseigneur. —

— Veed De, hvorfor? —

— Nei, Monseigneur; thi den eneste Grund, hvorfor jeg kunde vente sligt, er Ds. Eminents endnu ubekjendt. —

Richelieu betragtede den unge Mand stift

— Hvad vil Det sige? —

— Dersom Monseigneur, først vil underrette mig om de Forbrydelser, jeg er beskyldt for, skal jeg

sige Dem, Hvad jeg virkelig har gjort mig skyldig i. —

— Man beskylder Dem for Ting; der har bragt høiere Hoveder end Deres til at rulle. — svarede Kardinalen.

— Hvilke? — spurgte d'Artagnan med en Ro, som forbausede endog Kardinalen.

— Man beskylder Dem for at have staaet i Brevvexling med Rigets Fjender, for at have tillistet Dem Statshemmeligheder, for at have gjort Forsøg paa at bringe Deres Generals Planer til at strande. —

— Og Hvem er min Anklager, Monseigneur? — spurgte d'Artagnan, som ikke tvivlede paa, at Anklagen jo kom fra Mylady: — — — Et Fruentimmer, der er brændemærket af Landets Øvrighed, en Kvinde, som har ægtet een Mand i Frankrig, en anden i England, et Fruentimmer, der har forgivet sin sidste Mand, og ligesaa har forsøgt paa at forgive mig selv. —

— Hvad er det, De siger? — raabte Kardinalen forbauset: — Om hvilket Fruentimmer taler De? —

— Om Mylady Winter, — svarede d'Artagnan: — ja, om Mylady Winter, om hvis Forbrydelser sikkert Ds. Eminents var uvidende, da De skjænkede hende Deres Tillid. —

— Min Herre, — sagde Kardinalen: — dersom Mylady Winter har begaaet alle de Forbrydelser, som De der nævner, skal hun blive straffet. —

— Hun har faaet sin Straf. —

— Og Hvem har straffet hende? —

— Vi. —

— Hun er i Fængsel? —

— Hun er død. —

— Død! — gjentog Kardinalen, som ikke kunde fæste Lid til hvad han hørte: — Død! Sagde De, hun er død? —

— Tre Gange havde hun forsøgt paa at dræbe mig, og jeg tilgav hende. Men hun dræbte den Kvinde, jeg elskede; da grebe vi hende, jeg og mine Venner, dømte og fordømte hende. —

D'Artagnan fortalte nu Konstances Forgivelse i Karmeliterinderklosteret, Domfældelsen i det lille eneliggende Huus, og Henrettelsen paa Bredderne af Lys.

En Gysen gjennemfoer Kardinalen og dog gyste han ikke let. Men pludselig opklaredes, ligesom undergivet Indvirkninger af en hemmelig Tanke, Kardinalens hidtil barske og mørke Ansigt; lidt efter lidt antog det den fuldkomneste Ro og Klarhed.

— De har altsaa — sagde han med en Stemme, hvis Blidhed stak besynderligt af med Ordenes Strænghed: — opkastet Dem til Dommere, uden at betænke at De, der straffe uden Myndighed til at straffe, hverken ere mere eller mindre end Mordere? —

— Monseigneur, jeg sværger, at jeg intet Øieblik har havt iſinde at forsvare mit Hoved imod Dem; jeg skal underkaste mig enhver Tugtelse, som Ds. Eminents maatte bestemme. Jeg hænger ikke saa stærkt ved Livet, at jeg skulde frygte Døden. —

— Ja, jeg veed det, De er en modig Mand, min Herre, sagde Kardinalen i en næsten velvillig Tone; jeg kan altsaa forud sige Dem, at De vil blive dømt, ja dømt til Døden. —

— En Anden kunde sige Ds. Eminents, at han

havde sin Benaadelse i Lommen; jeg nøies med at sige: Befal, Monseigneur! —

— Deres Benaadelse? — spurgte Richelieu forbauset.

— Ja, Monseigneur. —

— Af Hvem er denne Benaadning underskreven? — Af Kongen? —

Kardinalen udtalte disse Ord med et særeget Udtryk af Foragt.

— Nei, af Ds. Eminents. —

— Af mig? De er gal, Herre! —

— Monseigneur gjenkjender uden Tvivl sin Haandskrift. —

Og d'Artagnan presenterede Kardinalen det kostbare Papir, som Athos havde berøvet Mylady, og som han havde givet d'Artagnan, at det skulde tjene ham som Amulet. —

Hs. Eminents tog Papiret og læste med langsom Stemme, med Eftertryk paa hver Stavelse:

— Efter min Ordre og til Statens Velfærd har Ihændehaveren gjort, hvad gjort er. —

— Leiren ved La-Rochelle 3 Aug. 1628.

Richelieu. —

Kardinalen hensank, efter at have læst disse Linier, i et dybt Drømmeri; men han gav ikke d'Artagnan Papiret tilbage.

— Han overveier, hvilken Dødsmaade han skal lade anvende paa mig. — sagde Gaskogneren ved sig selv: — Min Tro, han skal faae at see, hvorledes en Adelsmand døer. —

Den unge Musketeer var herlig oplagt til at døe som en Helt.

Richelieu grundede endnu, og rullede Papiret frem og tilbage imellem Hænderne. Endelig opløftede han Hovedet, fæstede sit Øreneblik paa vor Helts ærlige, aabne, kløgtige Ansigt, læste i dette Ansigt, der var furet af Taarer, alle de Lidelser, han i den sidste Maaned havde gjennemgaaet, og kom for tredie eller fjerde Gang til at tænke paa, hvilken Fremtid dette Barn paa tyve Aar havde for sig, og hvilke Hjælpemidler hans Virksomhed, hans Mod og Kløgt kunde aabne en god og dygtig Herre.

Paa den anden Side havde Myladys Talenter, hendes Forbrydelser og hendes Magt, hendes djævelske Kraft og Sindrighed allerede flere Gange skræmmet Kardinalen; han følte ligesom en hemmelig Glæde over, at være befriet fra denne farlige Medskyldige for bestandig.

Han sønderrev langsomt det Papir, som d'Artagnan saa ædelmodigt havde tilstillet ham.

— Det er ude med mig! — tænkte d'Artagnan.

Og han bukkede sig dybt for Kardinalen, som en Mand, der siger: — Herre, Din Villie skee! —

Kardinalen nærmede sig Bordet og skrev uden at sætte sig, nogle Linier paa et Pergament, hvis to Trediedele allerede vare udfyldte med Skrift; derpaa satte han sit Segl derunder.

— Det er min Dødsdom; — tænkte d'Artagnan: han vil skaane mig for Bastillen og en langsom Proces, det er dog kjønt af ham! —

— Der, min Herre, — sagde Kardinalen: — jeg har berøvet Dem eet Dokument og giver Dem herved et andet. Navnet mangler paa denne Bestalling; det kan De skrive selv. —

D'Artagnan tog tøvende mod Papiret og kastede sit Blik derpaa.

Det var en Bestalling som Lieutenant ved Musketerene.

D'Artagnan kastede sig for Kardinalens Fødder.

— Monseigneur! — raabte han: — Mit Liv tilhører Dem; raad derover, som De vil. Men denne Naade fortjener jeg ikke; jeg har tre Venner, som bedre fortjene den. —

— De er en brav Mand, d'Artagnan, — afbrød ham Kardinalen, idet han fortroligt slog ham paa Skulderen, glad over at have besejret denne opsætsige Natur: — brug denne Bestalling som De vil; Navnet staaer jo in blanco. Husk blot paa, at det er Dem, jeg har givet den! —

— Jeg skal aldrig glemme det. —

Kardinalen vendte sig om og kaldte:

— Rochefort! —

Rochefort traadte ind.

— Denne Herre er en Adelsmand ved Navn d'Artagnan; jeg optager ham iblandt mine Venner. Man omfavne følgelig Hinanden og være fornuftig, hvis Man holder af at beholde sit Hoved! —

Rochefort og d'Artagnan omfavnede Hinanden med tvungen Hengivelse; men Kardinalen var tilstede og hans Øie vogtede paa Dem.

De gik samtidig ud af Værelset.

— Vi sees vel igjen? — spurgte de Hinanden gjensidig.

— Naar det behager Dem. — sagde d'Artagnan.

— Leiligheden vil vel ikke mangle. — svarede Rochefort.

— Hm! — sagde Richelieu, idet han aabnede Døren.

De to Mænd smilte til Hinanden, trykkede Hinandens Hænder, og anbefalede sig hos Hs. Eminents.

— Vi begyndte at blive utaalmodige. — sagde Athos.

— Her er jeg, mine Venner! — svarede d'Artagnan.

— Fri! —

— Ja, endogsaa i Gunst. —

— De maa fortælle os det. —

— Ja, iaften. Men for Øieblikket maa vi skilles. —

Om Aftenen begav han sig hen til Athos, som han fandt ivrig sysselsat med at tømme en Flaske spansk Viin, en Beskjæftigelse, som han ingen Aften forsømte.

Han fortalte ham Hvad der var foregaaet mellem ham og Kardinalen og vedblev, idet han fremtog Bestallingen:

— Der, min kjære Athos; modtag, hvad der tilkommer Dem! —

Athos smilede paa sin blide, indtagende Maade og svarede:

— Min Ven, for Athos er det altfor meget, for Grev de la Fère altfor lidt. Behold Bestallingen; den er Deres! De har isandhed kjøbt den dyrt nok! —

D'Artagnan forlod Athos's Værelse og gik ind i Porthos's.

Han fandt Porthos prægtig paaklædt, bedækket af glimrende Broderier, og betragtende sig i Speilet.

— Ah! — sagde Porthos: — Det er Dem, kjære

Ven! Hvorledes finder De, at denne Klædning passer mig? —

— Herligt! — svarede d'Artagnan: — Men jeg vil foreslaae Dem en Klædning, som vil passe Dem endnu bedre. —

— Hvad er det for en? —

— En Lieutenantsuniform. —

D'Artagnan fortalte Porthos sin Sammenkomst med Kardinalen, og drog Bestallingen frem med de Ord:

— Der, min Ven! Føi Deres Navn til, og vær mig en naadig Officeer! —

Porthos kastede et Blik paa Bestallingen, og gav den derpaa tilbage igjen til største Forbauselse for d'Artagnan.

— Ja, — sagde han: — det vilde rigtignok smigre mig meget; men jeg vilde ikke faae Tid til at nyde denne Lykke. Medens vi vare paa Reisen til Bethune, er min Hertugindes Gemal død, saa at jeg nu kan ægte hans Enke, samt den Pengekiste, den Hæderværdige har efterladt sig. De maa vide, at jeg var i Begreb med at prøve min Bryllupsdragt. Behold Deres Bestalling, min Kjære, behold den selv! —

Og han rakte d'Artagnan den.

Den unge Mand gik ind til Aramis.

Han fandt ham knælende foran en Bedepult.

Han fortalte ham i Korthed sit Møde med Kardinalen og drog for tredie Gang sin Bestalling frem.

— Modtag De, vor Ven, vort Lys, vor gaadefulde Beskytter, denne Bestalling; De har mere end

nogen Anden fortjent den ved Deres Viisdom og Deres stedse gavnlige Raad! —

— Ak, kjære Ven, — svarede Aramis: — Vore sidste Eventyr have ganske gjort mig kjed af Krigshaandværket. Denne Gang er min Beslutning uigjenkaldelig: naar Beleiringen er endt, træder jeg ind i Lazaristernes Broderskab. Derimod er Soldaterlivet Deres sande Element; De vil blive en tapper og forvoven Anfører. —

D'Artagnan traadte med Øiet vaadt af Erkjendtlighed og funklende af Glæde, atter ind til Athos, hvem han endnu fandt ved Bordet, holdende sit sidste Glas Malaga op for Lampelyset.

— De Andre have ogsaa afslaaet min Gave. — sagde d'Artagnan.

— Ja; thi Ingen er værdigere til den end De selv. — svarede Athos.

Og han tog en Pen, udfyldte Bestallingen med d'Artagnans Navn, og rakte ham den.

— Jeg har altsaa ikke længer nogen Ven. — sukkede den unge Mand: — Ak, jeg har kun bittre Minder! —

Og han skjulte Ansigtet i Hænderne, medens Taarene løb ham ned ad Kinderne.

— De er ung endnu, — trøstede Athos: — og Deres bittre Minder kunne endnu udslettes af søde og lykkelige. —

Epilog.

La-Rochelle, der saae sig berøvet den engelske Flaades Understøttelse og den Hjælp, som Buckingham havde lovet, overgav sig efter et Aars Beleiring; den 20de Oktober 1628 underskreves Kapitulationen.

Kongen holdt sit Indtog i Paris den 23de December i samme Aar. Man førte ham i Triumftog, som om han havde beseiret Landets Fjender, og ikke dets egne Borgere. Han drog ind igjennem Forstaden St.-Jaques, gjennem grønne Æresporte.

D'Artagnan indtog sin Lieutenantspost. Porthos forlod Tjenesten og ægtede i Aarets Løb Madame Coquenard; den længe beskuede Kiste indeholdt 800,000 Livres.

Mousqveton fik et pragtfuldt Livree og nød den Tilfredsstillelse, som han havde eftertragtet hele sit Liv, — at komme til at staae bag paa en forgyldt Karreth.

Aramis forsvandt pludselig efter en Reise til Lorraine, og holdt op at skrive til sine Venner. Senere erfarede Man gjennem Madame de Chevreuse, at han var gaaet i et Kloster i Nancy.

Bazin blev Bogbinder sammesteds.

Athos forblev Musketeer under d'Artagnans Kommando indtil 1633; det Tidspunkt, da han, som Følge af en Reise, han gjorde til Rousillon, forlod Tjenesten, under Foregivende af, at han havde faaet en lille Arv i Blasois.

Grimaud fulgte med Athos.

D'Artagnan sloges tre Gange med Rochefort og saarede ham ligesaa ofte.

— Fjerde Gang vil jeg sandsynligviis dræbe Dem. — sagde han, idet han, rakte ham Haanden for at reise ham.

— Det vil følgelig være det Bedste baade for Dem og mig, at vi lade det blive derved. Ved Himlen, jeg er Deres Ven mere end De troer; thi det havde kun staaet til mig, allerede efter vort første Møde, blot ved at sige et Ord til Kardinalen, at faae Dem en Hals kortere. —

De omfavnede Hinanden; men denne Gang med god Villie og uden Nag.

Planchet erholdt ved Rocheforts Hjælp en Sergeantpost i Regimentet Piemont.

Hr. Bonacieux levede meget roligt, aldeles uvidende om, Hvad der var bleven af hans Kone; han brød sig heller ikke om at vide det. En Dag havde han den Taalmodighed at bringe sig i Erindring hos Kardinalen; Kardinalen lod ham svare, at han vel skulde sørge for, at han Intet kom til at mangle for Fremtiden.

I Virkeligheden skete det, at Hr. Bonacieux, der næste Dag var gaaet hjemmefra Kl. Syv om Aftenen, ganske blev borte med det Samme og aldrig oftere blev seet i Gaden „des Fossoyeurs." Deres Mening, der troede sig bedst underrettet, var den, at han fik fri Kost og frit Ophold paa et eller andet kongeligt Slot, og at han havde den ædelmodige Kardinal at takke for denne Naade.